Grija de frati

de Simon Schrock

"A venit vremea sa ne intoarcem la un stil de viata simplu si practic ... la bune relatii cu ceilalti ... la omenie si la intr-ajutorare frateasca!"

Cuprins

Introducere
1. Indemnati-va unii pe altii
2. Ziditi-va unii pe altii
3. Fiti buni unii cu altii
4. Supuneti-va unii altora
5. Iubiti-va unii pe altii
6. Fiti primitoari de oaspeti
7. Iertati-va unii pe altii
8. Mingiati-va unii pe altii
9. Rugati-va unii pentru altii
10. Purtati-va sarcinile unii altora
11. Spuneti sanatate unii altora
12. Nu va mintiti unii pe altii
13. Nu va mincati unii pe ceilalti
14. Nu va vorbiti de rau unii pe altii
15. Nu va dusmaniti unii pe altii
16. Ingrijire duhovniceasca
17. Urcind mereu spre culmi

"No copyright, just spread the light."
Aceste materiale pot fi (partial sau in totalitate) preluate, publicate, predicate si bineinteles prelucrate spre o necesara imbunatatire.

Spune-mi parerea ta despre aceasta carte (click si scrie-mi un mesaj)

Inapoi la Cuprins

Grija de frati *de Simion Shrock*

Introducere

Introducere

Epoca moderna a adus in inimile oamenilor multa teama si incertitudine. Astazi am ajuns sa-i cunoastem foarte bine si sa-i indragim pe aceia care au pasit in spatiul cosmic, dar raminem orbi fata de suspinurile celor ce calca alaturi de noi in praful pamintului. Revistele ne spun totul despre "personalitatile" lumii, despre regi si regine, despre actori si cintareti, despre sportivi si recordmeni, dar cine-i mai baga in seama pe aceia care n-au incaput inca sub lumina reflectoarelor?

Societatea citadina ne-a adunat in complexe de apartamente betonate, in care ne ducem existenta ca in veritabile cazemate. Odinioara, cind traiam la sate sau la mahala, ii stiam pe toti cei de pe strada. Astazi nu ne mai cunoastem nici macar vecinii de palier. Am reusit paradoxul de a ne aduna pentru a ne instraina si mai mult unul de altul. Ne inghesuim in autobuz, in tramvaie, asteptind la cozi sau pe stadioane, dar traim singuratici, nebagati in seama de altii si neluindu-i in seama pe cei din jur.

Ceea ce-i si mai trist, am ajuns sa ne simtim singuri si in Biserici. Avem sali spatioase, coruri mari, orchestre numeroase, statii de amplificare, dar nu ne mai auzim gemind unul pe celalalt si nu ne mai cunoastem. Am ajuns sa confundam calitatea cu cantitatea si ne-am pierdut in eforturi dedicate lucrurilor exterioare. Sintem obositi, epuizati si totusi constienti ca n-am facut inca ceea ce trebuie. Ceva lipseste din viata noastra. Abundenta exterioara ne-a saracit launtric. Traim cu ochii pe ceas, cu mina pe portofel si cu inima rece si golita de sentimente. Sintem avizi dupa filme si carti de aventuri ieftine care sa compenseze lipsa noastra de atasament sentimental si de participare. Ne obsedeaza rubricile de stiri scandaloase, avem o curiozitate morbida sa aflam ce fac altii in casele lor, in familiile lor, in dormitoarele lor, dar nu gasim timp sau preocupare pentru vecinul de dincolo de perete, de gard sau de strada. Ne traim fiecare egoismul nostru ingust si nedind nimic altora ne saracim in mod tragic pe noi insine. Ce-i de facut?

Eu cred ca ne mai putem inca intoarce din drum si ca sintem chemati spre o alta forma de viata in care sa ne simtim toti membrii unei familii armonioase si pline de iubire. Ghidul spre aceasta binecuvintata realitate este Biblia. Ea ne cheama pe toti la picioarele unui singur Tata, numindu-ne fii de Dumnezeu si frati unii cu altii.

Din pacate, in ultimele decenii am fost invatati de dascali crescuti la scoala evolutionismului crud si competitiv. Ni s-a repetat pina la obstinatie ca doar "cel mai tare supravietuieste" si am fost indemnati sa stringem din dinti si sa ascutim "lupta de clasa". Ne-am batut cu pumnii in vint, banuindu-ne reciproc si denuntindu-ne las. Am fost obligati sa ne sacrificam pentru un viitor nebulos si iluzoriu. Ni s-a rapit cerul si credinta in Dumnezeu si am fost lasati sa credem ca ne putem descurca singuri. Cind ne-a ars seceta, ni s-au inchis casele de rugaciune si am fost impinsi prin munca "voluntara" sa sapam canale de irigatii. Ce a urmat se stie ...

Esecul societatii dinainte de 1989 a lasat urme adinci in fiecare dintre noi. Incercam sa scapam de nalucile lui, dar ne este si mai greu sa scapam de noi insine. Traim acum o perioada de tranzitie intre ceea ce am fost si nu am vrea sa mai fim si ceea ce vom fi, dar nu stim cum arata inca. Avem nevoie de o reeducare personala si nationala. Daca ea nu se va produce, prabusirea va continua, dureroasa si pagubitoare. Nu putem recladi o societate cu oameni prabusiti launtric. Vidul lasat de inlaturarea comunismului trebuie umplut cu un sistem de valori autentic. Astazi ni se propun mai multe. Dintre toate insa, noi vrem sa ne intoarcem la unul deja incercat si cu rezultate garantate. Oriunde a fost aplicat acest sistem a dat nastere unei societati progresiste cu rezultate extraordinare. Tot ceea ce se numeste astazi civilizatie, moralitate si decenta isi are originea in valorile acestui sistem. Care este el?

Crestinismul!

O intoarcere la valorile lui este sinonima cu intoarcerea "fiului risipitor" acasa. Chiar si pentru cei ajunsi "la porci", Dumnezeu pastreaza inca si astazi o casa primitoare, o haina noua, un inel in deget, incaltaminte noua si ... o inima plina de iubire.

Dumnezeu ne-a creat sa fim fiinte sociabile. Chiar si venirea noastra pe lume nu s-a facut singura, ci ne-a legat de existenta unor alte fiinte. Pruncia si copilaria noastra ne-au aratat cu prisosinta ca depindem de altii si ca avem nevoie de caldura partasiei. Pe masura trecerii anilor, am deprins aptitudini care ne pot ajuta sa supravietuim singuri, dar toata existenta noastra continua sa fie influentata de cei din jurul nostru.

Deploram conflictele internationale si actele de terorism. Suferim impreuna sub amenintarea fortelor animalice care se declanseaza in unii odata cu caderea noptii. Strazile noastre au devenit periculoase. Usile nu mai marcheaza caile de acces catre casa si inima altuia, ci locul unde ne ferecam cu sapte lacate, protejindu-ne existenta.

Cum ne poate ajuta Biblia in toate acestea?

Mai intii ar trebui sa spunem ca ea nu ne poate ajuta sa schimbam societatea, decit daca acceptam ca ea sa inceapa aceasta lucrare cu noi insine. Societatea nu se poate schimba decit schimbind cite un om o data, unul dupa celalalt. si aceasta lucrare trebuie sa inceapa cu mine si cu tine.

Al doilea lucru pe care trebuie sa-l spunem este ca Biblia nu poate schimba pe nimeni. Ea ne poate doar conduce la Acela care ne-a creat, care ne-a cautat prin Isus Christos si care vrea acum sa ne reaseze in armonia universala a intregii Lui creatii: Dumnezeu. Biblia este doar atit: vocea prin care Dumnezeu ii cheama pe oameni la Sine.

La acest tulbure sfirsit de secol douazeci, cartea aceasta ne pune inainte "ce putem deveni", daca acceptam sa ne intoarcem la Dumnezeu cu toata fiinta noastra, devenind copiii Lui reintrati sub imperiul dragostei: "Sa-L iubesti pe Dumnezeul tau cu toata inima ta ..., iar pe aproapele tau ca pe tine insuti".

Sintem acum in anul 1993 si privim cu ingrijorare la lucrurile care se desfasoara in tara. Departe de a judeca si de a osindi, incercarea noastra este sa fim de folos spre mai bine. Impreuna cu rugaciunile noastre, trimitem spre dumneavoastra o lucrare de asistenta duhovniceasca. Sint pagini scrise si traduse de la inima la inima, de oameni care au simtit pe propria lor piele, si suferinta instrainarii si bucuria umblarii in partasia copiilor lui Dumnezeu.

Anul trecut am tinut in Biserica noastra un studiu despre relatiile dintre frati. Multi m-au indemnat sa scriu toate cele spuse in paginile unei carti. Apoi altcineva mi-a dat sa citesc "One-Anothering", scrisa de Simon Schrock. Cartea mi-a placut si am luat legatura cu autorul, pentru o eventuala traducere. Primind permisiunea lui de a adapta continutul la realitatile romanesti, am combinat cele doua lucrari intr-o singura carte. Contributiile mele cu ilustratii "romanesti" la cartea lui Simon Schrock apar in mai toate capitolele cartii si sint puse intre paranteze.

Nu am nici o indoiala, aceasta carte poate influenta o generatie. Cititi-o si dati-o mai departe, rugindu-va ca Dumnezeu sa-si faca prin ea lucrarea Lui desavirsita.

Daniel Brinzei

Inapoi la Cuprins

Grija de frati *de Simion Shrock*

Indemnati-va unii pe altii

1

"Indemnati-va unii pe altii"

Copiii nostri merg la o scoala crestina administrata de adunarea din care facem parte. Uneori, parintii sint invitati sa ia masa de prinz la scoala si sa participe apoi dupa-amiaza la citeva jocuri sportive. Sint alese cu precadere acele intreceri in care tatii si fiii pot face echipe comune. Scopul acestor activitati nu este succesul, ci marirea spiritului de echipa in fiecare familie.

Ori de cite ori cineva "face galerie" pentru cineva din familia lui, el cimenteaza si mai mult spiritul de echipa.

Biblia le cere celor care fac parte din familia lui Dumnezeu sa intretina acest spirit de echipa si sa participe la eforturile pe care le fac cei din jurul lor: "Indemnati-va unii pe altii in fiecare zi, cita vreme se zice: " Astazi", pentru ca niciunul dintre voi sa nu se impietreasca prin inselaciunea pacatului" (Evrei 3:13).

"Sa nu parasim adunarea noastra, cum au unii obicei; ci sa ne indemnam unii pe altii, si cu atit mai mult, cu cit vedeti ca ziua se apropie" (Evrei 10:25).

Scriptura nu lasa nici un dubiu asupra faptului ca cei din familia lui Dumnezeu trebuie sa se incurajeze unii pe altii. Acest lucru nu este lasat la latitudinea noastra. El este o porunca. Dumnezeu considera aceasta atitudine intr-atit de importanta incit ne-a dat un dar spiritual specific pentru a o putea indeplini: "Deoarece avem felurite daruri, dupa harul care ne-a fost dat, ... cine imbarbateaza pe altii, sa se tina de imbarbatare". (Rom. 12:6,8). S-ar putea ca darul tau sa fie acela de a-i imbarbata pe altii. Aceasta inseamna ca o vei face mai mult ca ceilalti si cu mai bune rezultate. Dar aceasta nu inseamna ca ceilalti nu trebuie sa se tina de imbarbatare. Nu exista scuza ca sa nu ne indemnam unii pe ceilalti. Dumnezeu ne-a poruncit sa ne incurajam unii pe altii.

Apostolul Pavel a cunoscut valoarea imbarbatarii. El a folosit-o aproape intotdeauna cind si-a inceput scrisorile destinate bisericilor din Asia Mica.

Iata ce le scrie celor din Corint: "Multumesc Dumnezeului meu totdeauna, cu privire la voi" (1 Cor. 1:4).

Celor din Colose le scrie: "Multumim lui Dumnezeu, Tatal Domnului nostru Isus Christos, caci ne rugam neincetat pentru voi, si am auzit despre credinta voastra in Christos Isus si despre dragostea, pe care o aveti fata de toti sfintii" (Col. 1:3,4). Apostolul ii incurajeaza laudindu-le credinta.

Apostolul ii indeamna pe cei din Filipi cu cuvintele: "Multumesc Dumnezeului meu pentru toata aducerea aminte pe care o pastrez despre voi. ... sint incredintat ca Acela care a inceput in voi aceasta buna lucrare, o va ispravi pina in ziua lui Isus Christos" (Filip. 1:3-6). Este clar ca Pavel isi exprima aprecierea sa pentru ei si increderea in valoarea pe care o au ei inaintea Domnului.

Pe cei din Tesalonica ii lauda "pentru lucrarea credintei, osteneala dragostei si taria nadejdii" lor (1 Tesal. 1:3).

Acest principiu al incurajarii se vede foarte bine din felul in care se apropie Pavel de Timotei. In cea de a doua scrisoare catre acest tinar colaborator, Pavel lauda credinta lui Timotei (1:5), stabileste o legatura a iubirii (1:2), lauda spiritul de consacrare al lui Timotei (1:4-5) si trece apoi la indemnarea propriu zisa: "De aceea iti aduc aminte sa inflacarezi darul lui Dumnezeu, care este in tine prin punerea miinilor mele" (1:6). Va rog sa remarcati ordinea: mai intii stabilirea unei punti de simpatie si de iubire reciproca prin citeva aprecieri sincere si entuziaste si numai dupa aceea indemnarea spre mai bine si spre mai sus.

Acelasi fel de a lucra se vede si in cazul in care Pavel a trebuit sa corecteze ceva in viata colaboratorilor sai. Iata-l pe apostol scriindu-i lui Filimon: "Pavel, intemnitat al lui Isus Christos, si fratele Timotei, catre prea iubitul nostru Filimon, tovarasul nostru de lucru." Este clar ca apostolul urmareste sa cladeasca mai intii o punte de simpatie catre inima lui Filimon. Pavel nu face economie de cuvinte atunci cind este vorba sa-l incurajeze pe un frate al sau sa progreseze in facerea binelui: "Multumesc totdeauna Dumnezeului meu, ori de cite ori imi aduc aminte de tine in rugaciunile mele, pentru ca am auzit despre credinta pe care o ai in Domnul Isus si dragostea fata de toti sfintii. Frate ... in adevar, am avut o mare bucurie si mingiiere, pentru dragostea ta, fiindca, frate, inimile sfintilor au fost inviorate prin tine" (Filim. 4-5, 7).

Apostolul trece la subiectul sau dificil, numai dupa ce aceasta punte de simpatie reciproca este stabilita: "Te rog pentru copilul meu, pe care l-am nascut in lanturile mele: pentru Onisim, care alta data ti-a fost nefolositor, dar care acum iti va fi folositor, si tie si mie". (Filim. 10-11). Intreaga scrisoare este o bijuterie de strategie spirituala. Problema lui Pavel era grea. El trebuia sa-l convinga pe un stapin de sclavi sa-si ierte sclavul fugar si sa-l trimeata inapoi ca sa-l slujeasca pe apostolul aflat intemnitat la Roma. Faptul ca aceasta scrisoare s-a pastrat dovedeste ca cererea lui Pavel a fost ascultata si ca Duhul Sfint a vrut ca intreaga situatie sa fie un model pentru felul in care crestinii trebuie sa stie sa se apropie unii de ceilalti si sa se indemne unii pe altii la facerea binelui.

Multe sfaturi date de pastorii bisericilor de astazi nu sint primite, nu pentru ca argumentele ar fi rele sau cuvintele nu ar fi cele mai potrivite, ci doar pentru simplul motiv ca inainte de atacarea problemei, cel ce da sfaturi nu a stiut sa construiasca o punte de simpatie si pretuire reciproca. Ar trebui sa stim sa pregatim mai intii inima celui ce ne asculta. Citeva cuvinte de apreciere sincera pot fi exact cheia care sa descuie lacatul de indiferenta. Aduceti-va aminte ca in toate scrisorile scrise celor sapte biserici din cartea Apocalipsei, Domnul Isus incepe prin a spune ceva bun despre ele: "stiu faptele tale ... etc." Critica si indemnul spre mai bine urmeaza numai in partea a doua a scrisorilor: "Dar ce am impotriva ta ..."

Adu-ti aminte de acest principiu ori de cite ori vrei sa intorci pe cineva care s-a departat de Domnul. Cauta mai intii sa cladesti o punte de legatura. Spune citeva cuvinte izvorite din dragoste si simpatie sincera. Obisnuieste-te sa vezi intotdeauna si partea buna din oameni. Accentueaza calitatile lor, lauda-le pornirile insprе bine si atunci ei vor accepta cu supunere si criticile tale justificate.

Cum ne putem indemna unii pe altii? Iata mai jos sase sugestii pe care vi le propun:

Intii, indeamna prin cuvinte. Alege-ti cu grija cuvintele, tot asa cum isi alege si gradinarul semintele primavara. Sint ele "cu har si drese cu sare"? Se " potrivesc ele cu invatatura sanatoasa" (Tit 2:1) ?

"Niciun cuvint stricat sa nu va iasa din gura; ci unul bun, pentru zidire, dupa cum e nevoie, ca sa dea har celor ce-l aud" (Efes. 4:29).

Adu-ti aminte de ceea ce le-ai spus celor din jurul tau in ultima saptamina. Au fost vorbele tale pline de optimism si de incurajare?

Unii jongleaza cu cuvintele ca si scamatorul cu cutitele. Nu uita insa ca este un joc periculos. De multe ori, glume si ironii "nostime" ating puncte dureroase si lasa rani adinci. Cintareste-ti cu atentie cuvintele. Ele pot aduce in vietile celor din jur sau raiul, sau iadul.

In al doilea rind, insoteste-ti cuvintele cu o calduroasa stringere de mina. Cind eram doar un copil, ma jucam mereu cu ceilalti copii pe o movila de pamint inainte de inceperea serviciului divin din Biserica. Cind sosea ora, ne insiruiam unul dupa celalalt si treceam pe rind prin fata usierului. N-am sa uit niciodata cum acel om simplu si modest ne stringea la fiecare pe rind mina si ne rostea cu dragoste numele. Cumva, acea stringere de mina si sunetul propriului meu nume: "Simon", ma facea sa ma simt important si acceptat in Biserica. Chiar daca era mult mai in virsta, usierul era prietenul preferat al tuturor copiilor Bisericii. El implinea cuvintele Scripturii: "Spune sanatate prietenilor, fiecaruia pe nume" (3 Ioan 14).

Imi aduc aminte acum si de un alt frate mai in virsta, care este de mult la Domnul. si el imi stringea cu caldura mina si se bucura sincer de cite ori ne intilneam.

Invata si tu sa intinzi mina celor din jur si sa le spui pe nume. Nu exista nici o colectie de sunete mai melodioasa si mai placuta decit aceea a sunetelor care alcatuiesc propriul nostru nume.

In al treilea rind, indeamna-i pe altii prin spiritul de mingiiere. Fii deschis la durerile altora. Cauta sa te pui in locul lor si sa le simti necazurile. Deprinde-te sa-i privesti pe oameni in ochi si sa le spui citeva cuvinte de incurajare.

Prima mea sotie a murit cind eu aveam 25 de ani. Nu mai trebuie sa va spun ca ma prabusisem sub lovitura si mi se parea ca se sfirseste lumea. N-am sa uit niciodata mingiierea pe care a stiut sa mi-o dea mama mea. De cite ori ma duceam pe acasa, ea gasea cele mai potrivite cuvinte ca sa ma faca sa cred in viitor. Citeva astfel de cuvinte pe care ea le-a spus sorei mele despre mine in prezenta mea, mi-au dat masura increderii ei in mine si m-au alimentat cu puterea necesara sa o iau de la capat. Chiar si astazi, cind mi-e greu, ma gindesc mereu la acele cuvinte de incurajare ale mamei mele. Ele sint adierea de mingiiere de care am nevoie.

In al patrulea rind, indeamna printr-o actiune potrivita. Nu ajuta numai cu vorba, ci si cu fapta. Amalecitii invadasera iarasi tara si Israel se afla in batalie. Sus pe munte, Moise staruia in rugaciune pentru biruinta poporului Domnului. Miinile lui inaltate in rugaciune i-au facut pe evrei sa biruiasca. Cind miinile coborau in jos, Amalec era mai tare. Vazind ca trupul lui Moise a obosit, Aaron si Hur nu s-au multumit doar sa-l indemne sa continue, ci au luat o piatra, l-au asezat pe Moise pe ea si i-au sprijinit amindoua miinile inaltate spre cer.

si astazi, cei credinciosi trec prin multe batalii teribile. Satan si ostile lui vor sa-i tirasca spre iad. Trebuie sa ne deprindem sa ne indemnam unii pe ceilalti prin lucrari concrete ale iubirii.

In al cincilea rind, incurajeaza cu un zimbet. El este ca o raza de soare care alunga norii. Imi aduc aminte ca un astfel de zimbet daruit mie de unul din fratii mei m-a ajutat sa pot trece cu bine momentul in care am vazut pentru ultima oara trupul unei fiinte dragi in capela cimitirului.

Cind predicatorul vesteste Cuvintul de la amvon, asculta-l cu un zimbet pe buze. Fa-l sa stie ca il asculti cu interes si cu placere. Un zimbet sincer da aripi, in timp ce cascatul pune lanturi pe elanul predicatorului. S-a constatat ca trebuie sa pui in miscare cam saizeci si sase de muschi ca sa te incrunti, in timp ce pentru zimbet este suficienta actiunea a numai doi. Este mult mai usor sa zimbesti! Este mult mai folositor si .. te face si sa arati mult mai bine. De ce vrei sa faci riduri? Zimbeste!

In al saselea rind, indeamna si incurajeaza prin rugaciune. Gindeste-te la cei nemintuiti. Mijloceste la Domnul pentru ei. Cere mintuirea lor. Dumnezeu nu doreste moartea pacatosului, ci ca el sa se intoarca cu pocainta si sa gaseasca viata.

Adu-ti aminte de pastorul tau. El nu este doar pastorul Bisericii, ci si pastorul tau personal. Dumnezeu ti l-a daruit ca si ajutor si calauza. Roaga-te pentru integritatea si intelepciunea lui. Cere ca Dumnezeu sa-i dea Cuvint si sa-l fereasca de invataturile periculoase. Roaga-te pentru fericirea ta si pentru fericirea lui. Adu-ti aminte de alti credinciosi din adunare. Roaga-te pentru cei ce au probleme sau trec prin suferinte. Ajuta-i, purtind si sarcinile lor inaintea Domnului.

De ce sa-i indemnam pe ceilalti? Exista o intreita motivatie. Mai intii, pentru ca trebuie sa-i ajutam pe altii sa-si puna in rinduiala relatia lor cu Dumnezeu prin Domnul Isus. Credinciosii trebuie sa-i indemne pe cei necredinciosi sa vina la Domnul cit inca mai este vreme de har. Indemnare mai inseamna si staruinta ca cineva sa-si supuna viata sub autoritatea Domnului si a Cuvintului Sau.

A doua ratiune a indemnarii este lucrarea de zidire a trupului lui Christos. Madularele din trupul Bisericii trebuie sa se slujeasca unele pe altele in vederea cresterii: "Din El, tot trupul, bine inchegat si strins legat, prin ceea ce da fiecare incheietura, isi primeste cresterea, potrivit cu lucrarea fiecarei parti in masura ei, si se zideste in dragoste" (Efes. 4:16). Remarcati ca apostolul ne numeste "incheieturi", subliniind si mai mult faptul ca niciunul din noi nu trebuie sa traiasca singur, ci trebuie sa intretina legaturi cu ceilalti, in vederea binelui reciproc.

Al treilea motiv pentru indemnare este ca trebuie sa-i impingem pe ceilalti spre o viata cu rost si cu rezultate duhovnicesti. "Indemnati-va unii pe altii la dragoste si la fapte bune". Trebuie sa invatam sa ne apreciem pozitiv activitatile unii altora. Fiecare in parte este un fragment dintr-un mecanism social complicat. Invata sa apreciezi eforturile facute de ceilalti. Lauda-i pe cei ce cladesc case, pe cei ce muncesc in fabrici, pe cei ce repara masini. Incurajeaza-i pe cei ce se straduiesc sa fie buni parinti, buni soti si sotii.

Indemnati-va unii pe ceilalti! Ma gindesc la cei care m-au incurajat pe mine pe cale. Ma gindesc la invatatoarea aceea care a vazut tot raul din mine, dar a vazut si suficient bine ca sa-mi spuna ca intr-o zi s-ar putea sa ma cheme Domnul sa fiu un predicator. Incurajarea ei mi-a facut bine.

Ma gindesc la matusa mea Ema, care si-a petrecut o buna parte din viata asezata intr-un carucior de invalizi. Ea m-a indemnat sa caut sa fac ceva bun in viata. Ea a stiut sa vada in mine ceva ce altii n-au vazut si mi-a spus mereu ca o sa ajung "cineva".

Ma gindesc apoi la toti prietenii mei, la editorii mei care m-au invatat si m-au propulsat inainte. Ma gindesc la toti aceia care m-au incurajat sa scriu. Cartea aceasta este si rezultatul incurajarilor lor optimiste.

Gindeste-te ce Biserica extraordinara ati avea daca fiecare ar fi preocupat sa-i indemne si sa-i incurajeze pe ceilalti! Fireste, nu putem face lucrul acesta cu resursele noastre. Trebuie ca Duhul Sfint sa ne foloseasca pentru o asa lucrare. Dar tocmai pentru aceasta a venit El sa locuiasca in inimile noastre! Nu degeaba se numeste El, Mingiietorul!

Stai pe loc si mai gindeste-te odata la cuvintele pe care le-ai rostit ieri. Dar saptamina trecuta? Vei fi surprins ce putine cuvinte de incurajare ai spus altora. Incearca saptamina viitoare sa te concentrezi asupra acestei atitudini. Preocupa-te sa observi in viata fiecaruia dintre cei dragi cite ceva pentru care sa-i lauzi sincer. Fa ceva deosebit saptamina viitoare - indeamna si incurajeaza! Entuziasmeaza-te pentru altii.

Credinciosii sint toti in aceeasi echipa: familia lui Dumnezeu. Fa galerie pentru ceilalti.

2

"Ziditi-va unii pe altii"

Zidirea unei case este o treaba serioasa. In viata mea am ajutat si la construirea de case si la demolarea lor. Ca sa ridici o casa iti trebuie pricepere, dar sa o darime poate oricine.

Nu toti oamenii pot fi constructori. Iti trebuie timp, forta si pricepere. Se cere multa munca, dar cind totul este gata, simti in suflet un sentiment de satisfactie si de mindrie.

Sa darimi nu este greu. Oricine poate lua un ciocan si o ranga si foarte curind, dintr-o mare constructie nu mai ramin decit bucati de moloz si surcele. N-am vazut inca pe nimeni care sa fi fost laudat pentru priceperea cu care a demolat o casa.

In 1896, dupa mii de ore in munca, studiu si experimentari, Henry Ford a construit primul sau model de automobil. Ceva mai tirziu, Ford a produs "Modelul T", o masina cu performante medii, suficient de ieftina ca sa poata fi cumparata de majoritatea americanilor. Inainte de aparitia acestui tip, masina fusese un articol de lux rezervat doar celor bogati. Prin

munca sustinuta si ingeniozitate, Henry Ford "a pus America pe roate". Straduintele lui au propulsat omenirea spre realitati nemaiintilnite.

Pustiul anonim care-si ingrijeste plin de dragoste ciinele realizeaza si el ceva: isi cistiga un prieten. Celalalt pusti, neastimparatul care arunca pisica de la etaj ca s-o vada cazind mereu in picioare, nu cladeste, ci darima: pierde simpatia pisicii si-si face un dusman.

Credinciosii in Dumnezeu trebuie sa se deprinda sa cladeasca! Ei sint copiii Creatorului acestui univers! In Biblie, o asemenea atitudine este exprimata astfel: "Ziditi-va unii pe altii".

"Asadar, sa urmarim lucrurile care duc la pacea si zidirea noastra" (Rom. 14:19).

O alta chemare la edificarea altora o gasim in Romani 12:1,2: "Noi, care sintem tari, sintem datori sa rabdam slabiciunile celor slabi, si sa nu ne placem noua insine. Fiecare dintre noi sa placa aproapelui, in ce este bine, in vederea zidirii altora".

A zidi pe cineva inseamna a edifica, a construi, a intari, a imbunatati, a desavirsi mental sau moral.

Celor credinciosi le-a fost incredintata o sarcina serioasa si importanta, dar, de multe ori, aceasta lucrare este trecuta cu vederea. In loc sa ne zidim unul pe celalalt, cautam sa ne demolam unul pe celalalt. In loc sa ne aplecam in slujire, ne calcam in picioare unul pe celalalt, cautind sa ne cataram fiecare pe cadavrul altuia. Neputind sa ne inaltam, ii tragem cu furie pe ceilalti in jos, injosindu-i si murdarindu-i cu noroi. Asemenea preocupari nu sint demne de lauda.

Dumnezeu ne vrea preocupati cu zidirea altora, iar noi ii "zidim" cam tot asa cum si-a zidit mesterul Manole nevasta in peretii manastirii.

Ar trebui sa ne preocupam ca toti cei din jurul nostru sa urce in fiecare zi cu o treapta mai sus in procesul lor de apropiere de Dumnezeu. Cind eram copil la tara, aveam un ciine pe care-l chemam: Fido. Eram prieteni buni si mergeam pretutindeni impreuna. Ajutat de bunavointa lui, l-am invatat pe Fido sa faca tot felul de lucruri pe care un ciine obisnuit nu le putea face. Unul dintre aceste lucruri era sa se catere impreuna cu mine pe scara surei. Il asezam binisor inaintea mea cu picioarele pe prima treapta si-i spuneam: "Sus, Fido, sus!" La indemnurile mele, el salta tremurind tot pe treapta urmatoare. Ca sa nu-i fie frica, ii sprijineam picioarele din spate si-i repetam mereu: "Foarte bine, Fido. Hai ! Mai sus, mai sus!" si tot asa, treapta cu treapta, sprijinindu-l mereu de la spate, Fido al meu ajungea sus si ne cuibaream impreuna in finul surii.

Acesta este lucrul pe care doreste Dumnezeu sa-l facem si noi unul pentru celalalt. Trebuie sa invatam sa ne sprijinim mereu de la spate si sa ne ajutam unul pe celalalt sa urcam mai sus, si mai sus, cu fiecare experienta a vietii noastre. A edifica pe altul inseamna a te preocupa ca el sa urce pe scara inaintea ta. Cu cit urca el mai sus, cu atit te inalti si tu insuti. Iti poti inchipui ce giganti duhovnicesti am deveni daca am sti sa ne edificam unii pe ceilalti? "De aceea, mingiiati-va si intariti-va unii pe altii, cum si faceti in adevar" (1 Tes. 5:11).

Fii un om al mingiierii

S-ar putea ca cineva sa creada ca ceea ce face el este neimportant si plicticos; s-ar putea ca el sau ea sa-si fi pierdut tot cheful si sa nu mai aibe nici o tragere de inima. Atunci este momentul ca sa treci la treaba si sa ii suporti cu toata inima. Cauta cuvinte de apreciere. Subliniaza importanta si calitatea lucrarii lor. Nu arata ca ceea ce faci tu este mult mai important si mai vrednic de cinste. Spune o vorba buna si vei culege curind roadele. Obisnuiam sa stau plictisit la rind la cantina ca sa-mi primesc portia de mincare. Am observat ca toti erau cam plictisiti, dar ca cea mai plictisita si mai acra era bucatareasa care ne aseza mincarea in farfurie. Cind am ajuns in dreptul ei, i-am zimbit si i-am spus: "Vai ce coafura frumoasa ai astazi! Ce cinste am eu sa fiu servit de o doamna asa de eleganta! Multumesc frumos". Care credeti ca a fost rezultatul cuvintelor mele? Am lasat in urma mea o femeie fericita, iar eu am plecat din fata ei cu o farfurie mult ... mai plina ca a celorlalti! Politetea este rasplatita.

Daca stai de vorba cu un constructor, respecta-l. Cine aseaza un acoperis deasupra capului altora este un om vrednic.

Daca stai de vorba cu un taran, multumeste-i ca prin el da Dumnezeu de mincare lumii.

Daca stai de vorba cu o sora de la spital, multumeste-i ca prin miinile ei da Dumnezeu alinare celor aflati in suferinte. (Fratele {urmbrand se afla internat in spitalul din Fullerton si era ingrijit de o infirmiera negresa. Intr-o dimineata, fratele i-a zis: "stii ca scrie despre tine in Biblia mea?" Mirata, femeia a crezut ca glumeste, dar l-a intrebat cu un zimbet: "Unde?" "Vino sa-ti arat!" si fratele i-a citit din Cintarea Cintarilor lui Solomon: "Sint neagra, dar sint frumoasa, fiice ale Ierusalimului, cum sint corturile Chedarului, si cum sint covoarele lui Solomon" (C.C. 1:5). Dupa aceasta, fratele a adaugat: "Sint fericit sa fiu ingrijit de cineva care este pretuit asa de mult de Dumnezeu. Probabil ca nici un pacient nu s-a bucurat vreodata de mai multa atentie ca fratele nostru, dupa ce a rostit aceste cuvinte. Putina atentie si pretuire, au dat sens si frumusete unei rutine de fiecare zi.)

Daca stai de vorba cu un tata preocupat de impotrivirile fiului sau adolescent, spune-i ca te rogi pentru el si ca ai toata increderea ca Dumnezeu a dat acel copil pe miini bune. Spune-i ca toti copiii ar trebui sa aibe un asemenea tata.

Daca vizitezi o mama obosita sa tot aseze lucrurile aruncate de copiii ei prin toata casa, ajut-o sa se vada ca impingind in sus pe scara pe aceia care vor fi o binecuvintare in lumea de miine.

Tatal meu avea un siloz vechi si prapadit pe care-l indesa cu grine in fiecare toamna. Cu cit era mai mult griu in siloz, cu atit era o presiune mai mare la baza silozului. Imi amintesc ca intr-o toamna, cind toti vecinii ne dadeau o mina de ajutor sa umplem silozul, presiunea dinauntrul lui a devenit prea mare pentru scindurile vechi si silozul a pornit sa se aplece periculos intr-o parte. Imediat, vecinii au sarit cu niste prajini si l-au proptit ca sa stea in picioare. Am inteles inca de pe atunci valoarea "proptelor".

Ori de cite ori cineva simte presiunea periculoasa a crizelor vietii, trebuie ca ceilalti sa sara in ajutor si sa puna umarul la sprijinirea lui. Ar trebui sa stim ca cel care se clatina are nevoie de sprijin, nu de "un brinci la vale".

Sint intr-o continua mirare sa observ conversatiile pe care le poarta oamenii atunci cind sint la masa in public. Majoritatea dialogurilor sint distructive: subalterni care-si "demoleaza" seful, credinciosi care-si birfesc fratii si surorile, lucratori care-si

batjocoresc colegii, cetateni care-si injura conducatorii politici, etc. Mi-aduc aminte ca odata am asistat la o discutie incendiara in care membrii unei anumite adunari "si-au pus pe rug" predicatorul. O asemenea tendinta este proprie naturii umane decazute, dar trebuie osindita ca neplacuta si mai ales, neprofitabila. Nimeni nu iese mai bun dintr-o astfel de discutie. Nici cele mai noi silozuri nu ar rezista la asemenea presiuni distructive. Asa ceva nu este "propteala", ci "demolare".

Nu intimplator Biblia ne indeamna sa ne cenzuram conversatiile: "Vorbirea voastra sa fie totdeauna cu har, dreasa cu sare, ca sa stiti cum trebuie sa raspundeti fieca-ruia" (Col. 4:6). O vorbire cu har este una care incurajeaza, vazind dincolo de aparentele triste de azi, realizarile bune de miine. O vorbire cu sare este un dialog care impiedica stricaciunea si pastreaza gustul placut, dind farmec vietii.

Cele ingaduite nu sint intotdeauna si de folos

Biblia ne atrage atentia ca anumite lucruri care par bune nu sint intotdeauna spre edificarea altora: "Toate lucrurile sint ingaduite, dar nu toate sint de folos. Toate lucrurile sint ingaduite, dar nu toate lucrurile zidesc" (1 Cor. 10:23).

S-ar putea sa am voie sa fac anumite lucruri, dar facindu-le sa-i ranesc pe altii.

S-ar putea sa imi fie ingaduit sa am anumite lucruri, dar posesia lor sa nu-mi aduca nici un bine.

Orice lucru care nu-mi aduce nici un bine si nu face bine celor din jurul meu nu este un lucru folositor. Unii spun: " E treaba mea ce fac si ce am. De ce m-ar interesa ce spun altii?" Asta nu este valabil intr-un grup in care fiecare este preocupat de progresul si bunastarea celorlalti. Intr-un astfel de grup, "ce gindesc ceilalti" trebuie sa fie preocuparea noastra numarul unu.

Oare este chiar numai treaba noastra ce fel de muzica ascultam, ce carti citim sau cum ne cheltuim banii? Dumnezeu este impotriva egoismului ingust. El vrea ca tot ce facem sa fie subordonat scopului inalt al construirii Imparatiei Lui in ceilalti. In aceasta problema nu exista neutralitate. "Cine nu aduna cu Christos, risipeste" si "Cine nu este cu El, este impotriva Lui".

Conversatii care inalta

Discutiile pe care le purtam trebuie sa fie ziditoare. Biblia spune: "Nici un cuvint stricat sa nu va iasa din gura, ci unul bun, pentru zidire, dupa cum este nevoie, ca sa dea har celor ce-l aud" (Efes. 4:29).

Eu pot spune ca am fost ajutat de vorbele altora. Imi amintesc mai ales de un om in virsta cu care faceam naveta spre scoala la care amindoi eram profesori. Unul din grupul de navetisti punea de obicei cite o intrebare si omul acesta in virsta facea sa ne para calatoria mai scurta, tinindu-ne de vorba cu intimplari si explicatii pline de farmec. Fara sa ne dam seama, eram cu totii niste ucenici in scoala acestui erudit virstnic. Discutiile purtate cu el mi-au ramas adinc in memorie si mi-au influentat mult viata.

(Fratele Sfatcu, presbiterul Bisericii din Iasi, a avut pentru mine un rol asemanator. De multe ori, cind treceam dealul spre Repedea, sau cind ne aflam in drum spre Scinteia, discutiile purtate cu el s-au transformat in veritabile lectii de istorie, botanica , teologie si ... viata. Am invatat asa despre rolul galilor in colonizarea orasului Galati si in construirea manastirii Galata; despre specificul florei moldave, despre lucrurile frumoase din Scriptura si despre ... multe altele.)

Din pacate, am asistat si la conversatii cu efecte distructive. Am asistat mai ales la dialoguri ironice si la glume taioase care au cauzat rani adinci si dureroase. Nu stiu de ce au unii placerea de a-i lua la "misto" pe altii. De dragul unei vorbe istete cu doua intelesuri, de dragul unei glume reusite, oameni in toata firea i-au calcat in picioare pe ceilalti si au intrat cu cizmele in suflete duioase si sensibile. "Lasa, ba, ca am glumit. Ce, nu stii de gluma?" incearca in zadar sa mai repare ceva dind vina pe lipsa de umor a ascultatorului.

Exista unii predispusi la pesimism. Conversatia cu astfel de oameni nu-ti lasa nici un fel de speranta pentru viitor: tara se duce de ripa, guvernul este corupt, conducatorii Bisericii sint toti corupti si vinduti, iarna este prea frig si vara este prea calduroasa. Cind ploua este pericol de inundatii, cind este senin, sintem amenintati de seceta. Tovarasia unor astfel de oameni te predispune la ulcer.

Altii sint palavragii de profesie. Le place sa-si asculte propria voce si se produc in public cu aceeasi rivna cu care altii dau recitaluri de opera. Din potopul lor de vorbe nu ramii de obicei cu nimic si esti incercat de o chinuitoare plictiseala. Nu in zadar spune Biblia: "Sa nu se tina de basme si de insirari de neamuri fara sfirsit, care dau nastere mai mult la certuri de vorbe, decit fac sa inainteze lucrul lui Dumnezeu prin credinta" (1 Tim. 1:4), "Fereste-te de vorbariile goale si lumesti; caci cei ce le tin, vor inainta tot mai mult in necinstirea lui Dumnezeu" (2 Tim 2:14).

"Daca invata cineva pe oameni invatatura deosebita si nu se tine de cuvintele sanatoase ale Domnului nostru Isus Christos si de invatatura care duce la evlavie, este plin de mindrie, si nu stie nimic; ba inca are boala cercetarilor fara rost si a certurilor de cuvinte, din care se naste pizma, certurile, clevetirile, banuielile rele, zadarnicele ciocniri de vorbe ale oamenilor stricati la minte, lipsiti de adevar si care cred ca evlavia este un izvor de cistig. Fereste-te de astfel de oameni" (1 Tim. 6:3-5).

Daruri pentru zidire

Dumnezeu a dat copiilor Sai daruri duhovnicesti folositoare pentru zidirea trupului lui Christos: "si El a dat pe unii apostoli; pe altii, prooroci; pe altii, evanghelisti; pe altii pastori si invatatori, pentru desavirsirea sfintilor, in vederea lucrarii de slujire, pentru zidirea trupului lui Christos" (Efes. 4:11,12).

Capacitatea de a-i zidi pe ceilalti vine din lucrarea pe care o face Duhul Sfint in inimile noastre. Daca vrei sa fii mai folositor altora, roaga-te Domnului ca El sa-ti daruiasca tot ceea ce ai nevoie. Cauta sa-ti folosesti toate talentele date de Dumnezeu pentru zidirea celor din jur. Spune impreuna cu apostolul Pavel: "si toate aceste lucruri, le spunem, prea iubitilor, pentru zidirea voastra" (2 Cor. 12:19).

Darurile pe care le ai pot fi folosite in multe feluri. Am sa-ti atrag atentia doar asupra citorva sectoare in care ii poti sluji pe altii.

Zideste-i pe ceilalti in Christos Domnul. Imi amintesc de un vinzator care, pe linga ca vindea oua, cauta sa le spuna tuturor clientilor sai si cite ceva despre Christos. Nu stiu citi s-au ingrasat cu ouale lui, dar stiu ca unii isi vor aduce aminte de vorbele lui si in vesnicie.

Zideste-i pe ceilalti in Scripturi. Sint multe probleme in lume si multe intrebari care nu si-au gasit inca raspunsul. Sintem confruntati cu situatii pe care bunicii nostrii nici nu le-au visat. Totusi, problemele fundamentale ale vietii au ramas peste secole aceleasi. Numai Scriptura ne poate spune cine sintem, de unde venim si spre ce ne indreptam. stiinta, cu toate progresele ei, ne poate spune "ce" si "din ce" este lumea. La intrebarea "cine" si "pentru ce" nu poate raspunde insa decit Scriptura. Cauta sa cunosti ce spune Biblia si apoi spune si altora. Nu te bizui pe intelepciunea ta, ci sprijineste-te intotdeauna pe principiile Scripturii, cautind sa memorezi cit mai mult textul Bibliei.

Zideste-i pe ceilalti in valorile familiei. Batjocoritorii de astazi fac glume despre structura traditionala a familiei si despre rolul pe care trebuie sa-l joace mama si tata in viata copiilor. Emanciparea moderna a dus la ruinarea legaturilor familiale. Generatia de acum a pornit cu o rivna nebuna la darimarea temeliei pe care le-a fost cladita propria lor existenta. Parintii care-si neglijeaza astazi copiii ca sa se "distreze", vor fi batrinii de miine aruncati si parasiti pe paturile azilurilor!

Zideste-i pe ceilalti in edificiul Bisericii. Cladeste respect si suport pentru cei ce se ostenesc in adunare. Oare cind vom invata ca cine critica fara incetare Biserica isi va vedea cu disperare copiii cautindu-si realizarea in alta parte? Nu vorbi cu usuratate despre preoti, pastori si predicatori. Nu face glume proaste pe seama lor. Nu semana vint, ca sa nu ajungi sa seceri furtuna. Da-te pe tine insuti ca exemplu de consacrare fata de cei ce fac parte din familia Domnului.

Zideste prin legaturi personale. Fii prietenos, asculta cu atentie si simpatie, plingi cu cei ce pling si bucura-te cu cei ce se bucura. Cauta-i mai ales pe cei lasati pe margine si cistiga-le prietenia.

Pentru toti cei ce zidesc acum cu rivna este pregatita o reuniune in viitor. Dumnezeu ii va stringe pe toti acasa in cer. Inchipuieste-ti ce minunat va fi unde vor fi toti acestia impreuna! Un Congres al optimistilor, al incurajatorilor si al prietenilor. Va fi ceva din alta lume, ceva atit de minunat ca trupul acesta nu va putea rezista. Ne vor fi daruite trupuri noi in care vom continua sa ne bucuram vesnic alaturi de Marele Constructor.

si cei ce nu zidesc acum se vor intilni. Gindeste-te la iad. Acolo vor sta impreuna toti aceia care s-au specializat sa se demoleze unii pe altii; toti aceia care au fost mindri, batjocoritori, egoisti si fara mila. Nu-i de mirare ca Scriptura ne spune ca acolo va fi : "Plinsul si scrisnirea dintilor". Iadul va fi iad si pentru faptul ca cei de acolo vor continua sa se chinuiasca unii pe altii. Cei dedati distrugerii vor fi dati la rindul lor pe mina Distrugatorului si vor fi chinuiti pentru vesnicie.

stiind toate acestea, eu am ales sa fiu unul care zideste. Este mult mai datator de fericire acum si va fi mult mai datator de rasplata in vesnicie. Prin puterea lui Dumnezeu si prin Duhul Sfint, cauta si tu sa-i zidesti pe ceilalti. Intra in rindul zidarilor! Ei sint poporul Celui ce zideste.

Gindeste-te bine la un lucru: ce ar fi Biserica ta, daca toti ar lua in serios lucrarea de zidire? Ce-ar fi daca ne-am face toti datoria? Nu-i asa ca ar fi o Biserica neobisnuita? Priveste la aceasta intrebare ca la o provocare sfinta. Fa din lucrarea de zidire chemarea ta numarul unu.

Inapoi la Cuprins

Grija de frati *de Simion Shrock*

Fiti buni unii cu altii

3

"Fiti buni unii cu altii"

Inchipuiti-va ca ati avea un copil caruia ii place sa se joace cu un catel favorit si ca intr-o buna zi, catelusul sare pe strada si este calcat de un camion. Imaginati-va baietelul stind linga trupul ciinelui zdrobit si alaturi de el imaginati-vi-l pe soferul camionului, care a oprit masina sa vada ce s-a intimplat. Imaginati-va ca-l auziti pe sofer spunind: "Bine ca a fost doar ciinele acesta nebun. Mi-era teama de altceva mai rau. Alta data sa-ti tii ciinele in curte." si tragind o injuratura a plecat mai departe cu camionul lui. In urma lui, copilul a ramas cu lacrimi in ochi. Linga catelul zdrobit s-a asezat intre timp si inimioara lui zdrobita.

In fata acestui tablou tragic se opreste inca un trecator. Este un om cu inima buna. El ridica trupul ciinelui de pe carosabil si-l aseaza cu grija pe iarba. Desi, grabit, el gaseste suficient timp ca sa stea de vorba cu copilul si sa-i spuna citeva vorbe de mingiiere. Inainte de a pleca, intreaba: "Este tatal tau acasa?" Cuvintele lui au ceva din caldura unei mingiieri duioase.

Imaginati-va acum ca sinteti pe drum cu masina si v-a explodat un cauciuc. Din pacate nu aveti nici unul de rezerva. Din goana traficului, un alt sofer lasa geamul jos si va striga ironic: "Norocosule!". Un altul se opreste si se apropie spunind: "Va pot ajuta cu ceva?" Cuvintele celui dintii apasa cu nesimtire pe o rana deja facuta, in timp ce vorbele celui de al doilea sint ca un balsam alinator.

De mult, un om a cazut intre tilhari in timp ce calatorea intre doua orase. Tilharii l-au batut bine si l-au jefuit de tot ce avea, lasindu-l aproape mort la marginea drumului. Fara ajutor, omul acesta ar fi murit. Mi-l imaginez cum statea asa, zdrobit in trup si in suflet si se intreba singur: "Mor sau vine cineva sa ma scape?" Mi-l imaginez auzind cu bucurie pasii cuiva care se apropia pe drum si parca simt ca tresare de bucurie distingind in silueta trecatorului persoana unui preot. Cu siguranta ca acest trimis al cerului ii va sari in ajutor, dar ... preotul a trecut speriat si grabit pe alaturi ... si omul nostru a mai primit in inima lui inca o rana ...

Dar stai! Se aud iarasi pasi ... Numai sa nu fie iarasi hotii! Nu-s ei, e un Levit! Omul acesta obisnuit cu slujirea la Templu se va grabi sa-l ajute! Vai, nu! Levitul si-a strins si el haina infiorat de grozava priveliste si s-a furisat pe drum mai departe. Imaginati-va cit de trist trebuie sa fi fost omul nostru vazind ca cei doi reprezentanti ai religiei l-au lasat sa moara si si-au vazut egoisti de drum.

Dupa un timp, un alt om s-a coborit pe acelasi drum. Era un Samaritean, unul dintr-aceia dispretuiti de evrei. Probabil ca nici prin cap nu-i va trece sa ajute un evreu aflat pe moarte. Dar nu! ... Iata cum acest Samaritean se opreste, se apleaca cu mila, il ridica pe cel cazut si-l aseaza pe asinul sau. Amindoi ajung la primul han, unde Samariteanul ii unge atent ranile si-l lasa hangiului spre ingrijire, promitind ca va suporta toate cheltuielile la intoarcere.

Toata credinta muribundului in bunatatea omeneasca, crunt zdruncinata de atitudinea Preotului si Levitului, a fost acum restaurata de fapta de omenie a Samariteanului milostiv. Rautatea, indiferenta, egoismul, cruzimea darima. Numai bunatatea zideste si vindeca ranile sufletului. Nu-i de mirare ca Biblia ne spune: "Fiti buni unii cu altii" (Efes. 4:32).

Bunatatea nu este optionala, ci o porunca

Biblia ne porunceste sa fim buni unii cu altii. Dumnezeu vrea ca noi sa ne aratam buni unii cu ceilalti. Dupa ce ne spune: "Fiti buni unii cu altii", Dumnezeu adauga: "si milosi" (Efes. 4:32). Bunatatea crestina trebuie sa se manifeste in toate aspectele vietii noastre de fiecare zi. Acasa, parintii trebuie sa fie buni cu copiii lor, iar copiii trebuie sa invete sa fie buni cu parintii. La locul de munca, salariatii trebuie sa se deprinda sa fie buni unii cu altii. Relatiile de munca trebuie sa fie bazate pe stima si respect reciproc. In Biserica, fratii si surorile trebuie sa fie plini de bunatate intre ei. Diferentele de opinii nu sint o scuza pentru lipsa de bunatate si pentru obraznicii.

Familiarismul poate fi adesea un inamic al bunatatii. Avem tendinta sa socotim ca nu mai trebuie sa fim atenti cu cei din familie. Cu acestia ne permitem sa fim ironici si acri, crezind ca ei ne cunosc foarte bine si nu se vor supara pe noi. In felul acesta, bunatatea noastra devine doar o masca pe care ne-o punem atunci cind ne aflam la Biserica sau in alte locuri publice. O asemenea stare duce la ipocrizie si la pierderea adevaratei bunatati. In locul ei nu ne mai ramine decit un surogat artificial de politete falsa. Omul bun este bun oriunde si cu oricine. El nu poate fi altfel ... si nici nu vrea sa invete sa fie altfel. Cine nu reuseste sa fie bun cu sotia, sotul sau cu ceilalti dintre cei mai apropiati prieteni ai lui, nu este un om bun in realitate.

Cineva dadea acest exemplu: "O mama s-a obisnuit sa fie cicalitoare si rea cu cei din familia ei. Cind nu erau acasa, ci in vizita la o alta familie, aceeasi femeie se transforma dintr-o data in cea mai dulce si mai grijulie mama. Totul revenea insa la "normal" de indata ce ajungeau acasa. Glasul devenea iarasi taios si fata morocanoasa. Intr-o seara, aceasta mama si-a auzit baietasul rugindu-se cam asa: "Doamne, te rog fa-o pe mama sa fie si cu noi la fel de buna cum este cu ceilalti oameni".

La inceput, i s-a parut ca rugaciunea copilului este hazlie si a istorisit totul sotului ei. In loc sa zimbeasca, acesta a privit-o cu seriozitate in ochi si i-a spus: "M-am gindit si eu ca ar fi mai bine sa stam mereu in vizite si sa nu ne mai intoarcem niciodata acasa". Seara aceea a fost momentul pocaintei in inima acelei femei."

O definitie a bunatatii

A fi bun inseamna a fi folositor altora, a te pune la dispozitia lor ca sa-i ajuti, a fi generos si cu inima deschisa pentru suferintele altora. Domnul Isus a fost bun atunci cind a luat asupra Lui suferintele si durerile noastre (Isaia 53:4-5). Samariteanul milos este un exemplu de bunatate. Tot la fel este si omul care se opreste din drum ca sa mingiie un baietas caruia i-a fost omorit ciinele si la fel este si soferul amabil oprit din trafic pentru a da o mina de ajutor.

Bunatatea este dragostea care se manifesta in lucrurile mici si aparent neinsemnate; este respectul fata de simtamintele si personalitatea altuia; este intelepciunea constructiva pusa in practica. Bunatatea este spiritul constructiv care leaga prieteniile si toarna balsamul linistii peste situatii care altfel ar deveni explozive. Bunatatea rodeste binecuvintare si fericire acolo unde inimile sint atacate de putregaiul amaraciunii si al rautatii.

Bunatatea se manifesta in dialogul care scoate in relief calitatile interlocutorului, trecind sub tacere defectele. Ea tace cind nu gaseste ceva bun de spus, si devine guraliva cind este vorba sa laude pe altii.

Bunatatea este darnicia neinteresata care incepe cu o cana de ceai sau de cafea.

Daca mila este ceea ce se "simte" inauntrul inimii, bunatatea ar putea fi definita ca mila care se vede in afara. Un simplu gest al ei poate insenina fetele intristate. Infaptuirile bunatatii sint instrumentele pe care le poate folosi Duhul Sfint pentru a-i atrage pe altii inspre Christos. Bunatatea crestina este conditia normala a naturii duhovnicesti asezate in noi prin nasterea din nou. Fiind o roada a Duhului, bunatatea infloreste in noi doar in masura in care ne lasam umpluti de Dumnezeu si folositi de El "pentru faptele bune pregatite mai dinainte pentru noi ca sa umblam in ele" (Efes. 2:10).

Bunatatea exemplificata in Christos

Iata ce-i scrie apostolul Pavel lui Tit: "Caci si noi eram alta data fara minte, neascultatori, rataciti, robiti de tot felul de pofte si de placeri, traind in rautate si in pizma, vrednici sa fim uriti si urindu-ne unii pe altii. Dar, cind s-a aratat bunatatea lui Dumnezeu, Mintuitorul nostru, si dragostea lui de oameni, El ne-a mintuit, nu pentru faptele, facute de noi in neprihanire, ci pentru indurarea Lui, prin spalarea nasterii din nou si prin innoirea facuta de Duhul" (Tit 3:3-6). Apostolul mai scrie despre bunatate si in epistola catre Efeseni: "El ne-a inviat impreuna si ne-a pus sa sedem impreuna in locurile ceresti, in Christos, ca sa arate in veacurile viitoare nemarginita bogatie a harului Sau, in bunatatea Lui fata de noi in Christos Isus" (Efes. 2:6-7).

Domnul Isus a aratat ce este bunatatea atunci cind a venit sa traiasca printre noi, cind a acceptat sa poarte crucea, cind a murit in locul nostru si cind a inviat pentru indreptatirea noastra. El a fost gata sa mearga alaturi de cei aruncati in afara societatii. Le-a dat lumina orbilor, i-a hranit pe cei flaminzi. I-a vindecat pe cei cu neputinte si le-a iertat pacatele celor care au venit la El cu credinta.

Priviti-L cum este asezat pe cruce intre cei doi tilhari. Cuiele Ii strapung carnea, spinii Ii incununeaza fruntea cu picaturi de singe. Din mijlocul durerii si batjocorii El gaseste insa resurse sa fie bun. Gindul Sau este la soarta celor ce-L chinuiesc, la fericirea lor eterna. De aceea, El striga fara incetare: "Tata, iarta-i, caci ei nu stiu ce fac".

Ridicat intre pamint si cer, facut o priveliste pentru gloata salbatica, Domnul Isus se intoarce catre tilharul pocait si se grabeste sa-i dea o veste buna: "Astazi vei fi cu Mine in rai".

Nu exista o alta ilustrare mai mare a bunatatii decit Crucea de la Golgota. Acolo, Domnul Isus a acceptat sa moara pentru pacatele mele. El S-a facut jertfa de ispasire pentru mine. Bunatatea Lui nemarginita mi-a dat dreptul sa ma fac un copil al lui Dumnezeu.

Biblia spune: "Dragostea este plina de bunatate" (1 Cor. 13:4). Domnul Isus este bunatatea intruchipata. Cei care-L primesc in vietile lor sint chemati si ei sa arate lumii aceasta bunatate.

Bunatatea este o roada a Duhului Sfint

"Roada Duhului, ... este: bunatatea" (Gal. 5:22). Un vechi proverb scotian spune: "tine minte ca cine nu este foarte bun, nu este foarte spiritual".

Bunatatea este opusul rautatii. Cine stie sa raspunda cu bunatate atunci cind este intimpinat cu rautate face dovada unui om de caracter. Cei miniosi, usuratici si superficiali se grabesc sa raspunda repede cu aceeasi masura celor ce le fac rau. Aceasta este o dovada de lipsa de personalitate. Cine raspunde cu aceeasi moneda seamana cu oglinda, incapabila sa ne arate altceva

decit ceea ce ii este asezat in fata. Un om matur stie ca faptele lui trebuie sa-l caracterizeze pe el insusi, nu pe cei care-l ataca. De aceea, el va raspunde celor din jur nu dupa cum merita ei, ci dupa cum este el.

Cineva spunea ca : "Bunatatea este un dar pe care-l putem da oricui, oriunde si in orice circumstante. Oricine poate fi rau, dar numai sufletele cu adevarat alese stiu sa dovedeasca bunatate".

Bunatatea este o roada a Duhului si apare ca o consecinta a umblarii noastre cu Domnul Isus. Nu o putem produce prin stradaniile noastre, ci trebuie sa o cultivam, tot asa cum se cultiva pomii fructiferi. Bunatatea vine de la Dumnezeu si izvoraste din plinatatea lucrarii Duhului in viata noastra.

Pe masura maturizarii lor, crestinii cresc si in bunatate, mutindu-se dinspre scaunul "de judecata" inspre "tronul indurarii". Ei se deprind astfel sa fie rabdatori, prietenosi si plini de mila. Daca te mai observi inca plin de asprime si duritate in relatiile cu altii, sa stii ca esti inca un crestin nevirstnic. Este semn ca roada bunatatii nu a fost cultivata indeajuns. Stai cu sinceritate inaintea Domnului si recunoaste-ti vina. Du-te apoi si stai de vorba cu cel pe care l-ai tratat rau. Cel ce indreapta un rau facut este o persoana care face progrese inspre bunatate.

Imbracati cu bunatate

"Astfel dar, ca niste alesi ai lui Dumnezeu, sfinti si prea iubiti, imbracati-va cu o inima plina de indurare, cu bunatate, cu smerenie, cu blindete, cu indelunga rabdare" (Col. 3:12).

Imbracamintea este partea exterioara care ne caracterizeaza in ochii celorlalti. Se zice chiar: "Haina il face pe om". Biblia ne spune ca bunatatea noastra trebuie sa se vada din felul nostru de comportament. N-ar trebui sa se poata spune: "Are gura rea, dar are o inima buna". Biblia ne spune ca: "Din prisosul inimii vorbeste gura". Nu este potrivit ca un crestin nascut din nou sa fie intrecut in bunatate de un necrestin care manifesta doar bunatatea fireasca. Un functionar crestin ar trebui sa fie mult mai amabil decit unul necredincios; o vinzatoare crestina trebuie sa arate mai multa bunatate in relatiile ei cu clientii decit o vinzatoare care este doar politicoasa. Trebuie sa ne deprindem sa punem pe noi haina bunatatii in fiecare dimineata si s-o aratam tuturor.

(Imi aduc aminte ca eram in agentia Tarom cu fratele Curtis Nims si, jenat de obraznicia "romkneasca" a unei functionare de acolo, i-am spus citeva cuvinte aspre si am cerut sa stau de vorba cu responsabila unitatii. Credeam ca fratele Nims nu mi-a inteles vorbele, dar el intelesese totul din tonul vocii mele. Ca urmare, m-a luat deoparte si mi-a spus blind: "Cine stie ce probleme are si ea! Poate ca s-a certat cu barbatul azi dimineata; sau poate ca are un copil bolnav. Saraca de ea; n-are nici un fel de bucurie. Las-o in pace, nu mai adauga inca un necaz la starea ei." Cind a venit in sfirsit responsabila, i-am multumit ca ne-a acordat aceasta atentie si am adaugat: "Functionara dumneavoastra si-a dat toata silinta, dar probabil ca numai dumneavoastra ne puteti ajuta. etc. etc." A fost o ocazie in care am invatat de la un om de peste saptezeci de ani cum trebuie sa te porti cind esti imbracat cu bunatate.

Este si mai trist cind cei ce lucreaza cu sufletele in Biserica nu sint imbracati cu bunatate. Cind a aflat pentru prima oara ca am de gind sa ma duc la Seminar ca sa ajung pastor, fratele Simion Cure m-a cautat si mi-a zis: "Chiar vrei sa te faci predicator, ca tata-tu?" "Da", am raspuns eu timid. "Atunci, roaga-te Domnului ca sa-ti dea o beregata larga". Confuz inca, credeam ca face aluzie la boala mea de ficat si la faptul ca nu pot minca decit mincare de regim special. Fratele Cure a continuat insa, dind raspuns nedumeririi de pe fata mea: "Pe copiii Domnului trebuie sa-i inghiti asa cum sint, cu pene cu tot. Nu-i de loc usor sa-i inghiti pe unii!" A fost prima si una dintre cele mai bune lectii de "teologie pastorala" din intreaga mea pregatire.

Alta data ma aflam in cercul Bisericilor de pe coasta de vest a Americii si am avut privilegiul sa lucrez alaturi de oameni ca Petru Popovici, Simion Cure, Liviu Olah, Aurel Popescu si Richard {urmbrand. Imi amintesc ca intr-una din localitatile de pe coasta Pacificului aparuse o cearta intre doua Biserici si o stare de conflict intre cei doi predicatori. Ca si in alte dati, pastorii celorlalte Biserici au format o comisie si ne-am dus la fata locului ca sa incercam sa-i indemnam pe frati spre bine. Ne-am impartit in doua grupe si ne-am dus sa stam de vorba cu fiecare Biserica si predicator in parte. Eu am facut parte din aceeasi grupa cu fratele Petru Popovici. N-am sa uit niciodata cuvintele rostite atunci de dinsul. Stind de vorba cu unul dintre predicatori, fratele Petru Popovici i-a spus: "De ce nu esti intelept? Nu asa se cistiga o lupta. Fii bun si vei cistiga! V-ati invrajbit unii impotriva altora si toti credinciosii sufera. Daca vrei sa cistigi, fii bun! Arata dragoste si vei aduna toata comunitatea de romkni la tine. Daca vrea cineva sa plece dincolo, la cealalta adunare, cheama-l pentru o ultima duminica si da o masa de despartire in cinstea lui. Multumeste-i pentru tot ce a facut pina atunci in adunare si spune-i ca esti convins ca va continua sa fie un madular bun si in cealalta adunare. Oamenii au nevoie de cineva care sa-i iubeasca. Chiar mai mult decit sa le predice. Arata-le dragoste si bunatate si ti i-ai cistigat pentru totdeauna. Vor veni inapoi si de la capatul pamintului, daca vor sti ca esti un om care-i iubesti sincer si le vrei binele. Fii categoric cu pacatul, dar plin de iubire cu pacatosii. Daca vrei sa cistigi, poarta-te cu bunatate!"

Am inteles atunci care a fost secretul succesului slujirii fratelui "Pitt". Bunatatea poate pierde pe termen scurt, dar in final, cistiga intotdeauna!)

Bunatatea crestina trebuie sa ne insoteasca pretutindeni. Chiar si animalele din jurul casei trebuie sa afle ca noi sintem copii ai Domnului. Imi aduc aminte cu cita dragoste le vorbea mama mea orataniilor de la ferma. Chiar si ciinii veneau pe linga ea sa se gudure bucurosi. Am ajuns sa cred ca cine nu este bun cu animalele, nu va reusi sa fie bun nici cu oamenii. Este o convingere a mea pe care mi-a intarit-o si mai mult scurgerea anilor. Tinarul care-si loveste cu cruzime ciinele, nu va fi un sot si un tata gingas. Adolescentul care tipa obraznic la mama sa, va fi la fel de dur si cu viitoarea sa sotie. Nu te bucura cind, de dragul tau, prietenul tau, se cearta cu toata lumea. S-ar putea foarte bine ca sa simti curind pe pielea ta lipsa lui de bunatate!

Bunatatea crestina trebuie sa creasca. Experientele vietii si umblarea noastra cu Dumnezeu trebuie sa ne maturizeze in bunatate. Iata ce scrie apostolul Petru: "De aceea, dati-va si voi toate silintele ca sa uniti cu credinta voastra fapta; cu fapta, cunostinta; cu cunostinta, infrinarea; cu infrinarea, rabdarea; cu rabdarea, evlavia; cu evlavia, dragostea de frati; cu dragostea de frati, iubirea de oameni" (2 Petru 1:5-7).

Cum creste bunatatea?

Crestem in bunatate atunci cind cei din jur se poarta frumos cu noi? Nu cred. Adevarata bunatate se dezvolta nu numai atunci cind este doar o reflexie a bunatatii din jur, ci in situatiile cind ea exista intocmai ca o unda de lumina intr-un loc intunecos. Bunatatea creste pe masura ce altii au nevoie de ea.

Este bunatatea un semn de slabiciune?

Probabil ca ati auzit spunindu-se: "Sint bun, dar nu sint si prost". Cine spune asa, da deja semne de rautate.

Oricine poate fi rau, dar se cere multa putere ca sa te manifesti intotdeauna ca un om bun. Desi pare paradoxal, Biblia spune ca "cei blinzi vor mosteni pamintul" (Mat. 5:5). Nimeni n-ar spune despre un tintar care n-a strivit un elefant, ca a facut-o din bunatate, dar un elefant care a ales sa nu faca rau unui tintar poate fi categorisit drept bun.

Bunatatea nu este o dovada de slabiciune, ci de putere. Iata ce a reusit sa faca o tinara fata buna la suflet. Istoria noastra incepe pe vremea cind ea lucra ca angajata la unul dintre cei mai "imposibili" sefi. Orice ar fi facut, din partea lui nu veneau decit replici nemultumite si pline de nervi. Lucrul in subordinea acestui om devenise un cosmar insuportabil. Tinara noastra ajunsese sa se intrebe daca banii cistigati meritau sanatatea zdruncinata si nervii incordati. Aceasta pina intr-o zi in care ea s-a hotarit sa-i joace nesuferitului sef o farsa. Incepind cu acea dimineata, tinara s-a hotarit sa-i faca in fiecare zi sefului cite un compliment. A inceput cu: "Vai ce stofa frumoasa este in costumul dumneavoastra" si a trecut prin toata gama de complimente posibile. Care a fost rezultatul? seful a devenit incet, incet mai potolit si nu dupa multa vreme ... a luat-o de sotie. Bunatatea ei a biruit. Taria ei de caracter i-a cistigat admiratia si ... inima lui.

Un compliment te poate face sa ajungi departe.

Crestinii au intrat in imperiul bunatatii la Crucea de la Golgota. Acolo, ei s-au intilnit cu Bunatatea in persoana. De atunci, ei cresc mereu in bunatate, facind tuturora bine, pina in ziua in care Bunatatea ii va lua la Sine acasa, ca sa aiba parte vesnic de ea.

Pe de alta parte, cei care nu s-au dus la Golgota sa se intilneasca cu Bunatatea lui Dumnezeu, vor continua sa traiasca in rautatea inimii lor, pina ce intr-o zi vor intra pe deplin in partasia celei mai rautacioase persoane din univers - Satan insusi. Impreuna cu el si cu ceilalti oameni rai, ei se vor chinui pe vecie unii pe ceilalti, provocindu-si plinsul si scrisnirea dintilor.

"Preaiubitilor, fie-va groaza de rau si alipiti-va tare de bine".

Crestinii trebuie sa fie o oglindire a bunatatii lui Dumnezeu catre ceilalti oameni. "Fiti buni unii cu altii".

Inapoi la Cuprins

Grija de frati *de Simion Shrock*

Supuneti-va unii altora

4

"Supuneti-va unii altora"

"Mie nu-mi dicteaza nimeni. Sa nu-mi spuneti mie ce sa fac. Ma descurc eu si singur. Fac ce vreau si fac ce-mi place!" Nu vi se pare ca ati mai auzit undeva aceste cuvinte?

Sa ne inchipuim ca tocmai ati terminat de expus seria de motive pentru care propuneti ca o oarecare lucrare sa se faca in biserica si sinteti foarte convins ca aveti perfecta dreptate, numai ca ... ceilalti vad altfel si nu sint de acord. Ce veti face? Oare nu ginditi: "La sedinta urmatoare nici nu mai vin!" ?

Ati vazut vreodata doi oameni care se invita reciproc sa paseasca primul in fata unei usi deschise si niciunul nu vrea sa cedeze? Aparenta lor politete s-a poticnit in incapatinarea amindorura: niciunul nu vrea sa fie primul!

Ce este rau cu cele trei atitudini de mai sus? Nu avem dreptul sa mergem de capul nostru? Nu avem dreptul sa ne suparam cind nu se tine seama de parerea noastra? Nu avem dreptul sa fim cei mai smeriti si sa fim "mindri" de smerenia noastra?

Biblia ne spune ca cei care vor sa placa Domnului trebuie sa renunte de buna voie la toate aceste "drepturi" ale mindriei: si toti in legaturile voastre sa fiti impodobiti cu smerenie. Caci "Dumnezeu sta impotriva celor mindri, dar celor smeriti le da har" (1 Petru 5:5).

La o ultima analiza, nimeni nu poate face chiar tot ce vrea si nimeni nu poate trai singur. (Imi aduc aminte ca poetul si profesorul Ioan Alexandru ne povestea la Universitatea Populara din Bucuresti despre dialogul pe care-l avusese cu un "liber cugetator". Tinarul se apropiase de profesor politicos, dar oarecum categoric in critica sa: "Domnule profesor, nu inteleg de ce legati dumneavoastra fericirea de cunoasterea lui Dumnezeu si de trairea in ascultare de El. Eu sint un ateu "liber cugetator" si sint foarte fericit si fara Dumnezeul de care vorbiti dumneavoastra. Nu inteleg cum as putea fi fericit daca ar trebui sa ma supun unei forte superioare mie si sa traiesc in dependenta totala de vointa ei". Replica profesorului a venit repede si plina de ... poezie: "Data viitoare cind ti-e foame sa nu te mai duci la cantina, ci sa maninci din tine. Altfel, de fiecare data cind treci pragul cantinei, semnezi prin chiar faptul acesta declaratia ta de dependenta; depinzi de bucataresele de la cantina. Du-te la ele si intreaba-le de unde au mincarea pe care ti-o pun in farfurie. Ele te vor trimite la plantele si animalele cimpului. Intreaba-le pe ele de unde vin si te vor trimite la vint, la soare si la ploaie. Intreaba vintul, soarele si ploaia de unde vin si-ti vor raspunde: "De la Dumnezeu!" Daca nu vrei sa depinzi de Dumnezeu, cind ti-e foame data viitoare incearca sa maninci ... din tine. Maninca-ti degetele miinii, urechile si pulpa de la picior, ateule!")

Depindem cu totii unii de ceilalti si cu toti depindem de Dumnezeu si de bunavointa Lui.

Daca vrem sa fim dupa voia lui Dumnezeu trebuie sa invatam sa ne supunem Lui si sa ne supunem si unii altora. Iata care este indemnul pe care ni-l da Biblia: "Multumiti intotdeauna lui Dumnezeu Tatal, pentru toate lucrurile, in Numele Domnului nostru Isus Christos. Supuneti-va unii altora in frica lui Christos" (Efes. 5:20-21).

Cine reuseste sa-I multumeasca lui Dumnezeu pentru toate lucrurile intelege ca trebuie sa accepte viata asa cum este ea rinduita de Dumnezeu. Acesta este primul pas spre supunere. Al doilea pas este sa invatam sa ne supunem si unii altora, cautind ceea ce este bine in fata Domnului ("in frica lui Christos").

A te supune vine de la expresia greaca: "hupo meno" care se poate traduce prin: "a te aseza in linie", a te subordona, a asculta de glasul superiorului in armata. Dumnezeu a rinduit ca lumea aceasta sa fie guvernata de anumite forme de autoritate si noi trebuie sa ne subordonam lor. Lumea s-ar prabusi in anarhie si-n haos daca nu ar exista aceste forme de subordonare si de cooperare.

Autoritatea suprema

Cea dintii si cea mai mare autoritate este Dumnezeu. Psalmistul scrie: "Incredinteaza-ti soarta in mina Domnului, increde-te in El, si El va lucra" (Psalm 37:5). Noul Testament reia aceasta tema: "Supuneti-va dar lui Dumnezeu. Impotriviti-va diavolului, si el va fugi de la voi" (Iacov 4:7). Biblia ne atrage atentia ca exista doua puteri cosmice: Dumnezeu si Satana. Lui Dumnezeu trebuie sa ne supunem, iar lui Satana trebuie sa ne impotrivim.

Exista o categorie de naivi care cred ca pot trai intr-o neutralitate comoda: nici supunindu-se lui Dumnezeu si nici impotrivindu-se prea mult diavolului. O astfel de stare este iluzorie, nascuta din lucrarea de inselaciune desfasurata in lume de Satana. Ne-am nascut intr-un univers sfirtecat de o infruntare cosmica, careia, chiar daca nu o intelegem pe deplin trebuie sa-i facem fata. Nu exista independenta. Trebuie sa ne supunem sau lui Dumnezeu, sau lui Satana si sistemului sau, numit "lumea de acum".

"Dar fac ce vreau si nu ascult de nimeni!" Dragul meu, asa ceva nu se poate. Sau esti cu Dumnezeu sau cu Satana. Domnul Isus clarifica lucrul acesta cind zice: "Cine nu este cu Mine, este impotriva Mea, si cine nu stringe cu Mine, risipeste" (Mat. 12:30). Este absurd sa crezi ca se poate sa fi neutru. Nu depinde de tine: "Cine nu este cu Mine, este impotriva Mea".

Supunerea fata de Dumnezeu si acceptarea lui Isus ca Domn sint lucruri de cea mai mare insemnatate. Cei care se dau acum de partea Lui, vor gusta in final cu El din cupa victoriei. Cei care I se impotrivesc acum, vor ingenunchea odata inaintea Lui la marea Judecata. Biblia spune: "Iata ca a venit Domnul cu zecile de mii de sfinti ai Sai, ca sa faca o judecata impotriva

tuturor, si sa incredinteze pe toti cei nelegiuiti, de toate faptele nelegiuite pe care le-au facut in chip nelegiuit, si de toate cuvintele de ocara, pe care le-au rostit impotriva Lui acesti pacatosi nelegiuiti" (Iuda 14,15). Cine vrea sa vada ca nu exista neutralitate, sa examineze cu atentie continutul "injuraturilor" de care este plin vocabularul oamenilor din lume. Nu este clar ca cele mai multe sint indreptate impotriva lui Dumnezeu si a lucrurilor Lui sfinte? Va veni o vreme cind acesti ignoranti atei vor plati pentru naivitatea lor vinovata. Biblia spune: "Pentru ca in Numele lui Isus sa se plece orice genunchi al celor din ceruri, de pe pamint si de sub pamint, si orice limba sa marturiseasca, spre slava lui Dumnezeu Tatal, ca Isus Christos este Domnul" (Filip. 2:10-11). Indemnul subinteles in acest text este urmatorul: "Supune-te Celui biruitor acum, pentru ca sa ai in final parte de biruinta. Daca faci aceasta, in ziua Domnului vei fi de partea celor binecuvintati.

Respecta-i pe cei mai in virsta

Cea de a doua baza de autoritate in Biserica si in societate sint cei mai in virsta. Iata indemnul pe care-l gasim in 1 Petru 5:5: "Tot asa si voi, tinerilor, fiti supusi celor batrini. si toti, in legaturile voastre, sa fiti impodobiti cu smerenie. Caci, Dumnezeu sta impotriva celor mindri, dar celor smeriti le da har".

Tinerii inchipuiti, care vor sa aibe ultimul cuvint si vor sa rastoarne lumea cu susul in jos, aruncindu-i la cosul istoriei pe cei batrini, se nenorocesc singuri. Proverbul romknesc intelept spune: "Cine nu are batrini sa si-i cumpere". Adolescentii care cred ca pot inlocui experienta de o viata a batrinilor cu "cunostintele" acumulate in scoli n-au nici un habar de viata. scolile lumii nu fac doi bani in comparatie cu scoala vietii! Din punct de vedere crestin, orice batjocorire a celor mai in virsta si orice rebeliune impotriva ordinii stabilite este o violare a unui principiu fundamental al Scripturii.

In practica, asa numitul "conflict intre generatii" nu este nimic altceva decit o dovada a faptului ca nu ne "impodobim cu smerenie in legaturile noastre" si ca nu vrem "sa ne supunem unii altora". Avem la fel de multa nevoie si de intelepciunea echilibrata a batrinilor si de entuziasmul debordant si neformalist al tinerilor. Aceste doua realitati sint ca frina si motorul automobilului. Vai de masina care nu are motor, dar vai si de masina care nu are frine!

Supune-te Bisericii

Cea de a treia autoritate rinduita de Dumnezeu este Biserica: "Ascultati de mai marii vostri, si fiti-le supusi, caci ei privegheaza asupra sufletelor voastre, ca unii care au sa dea socoteala de ele; pentru ca sa poata face lucrul acesta cu bucurie, nu suspinind, caci asa ceva nu v-ar fi de niciun folos" (Evrei 13:17). Biserica este familia copiilor lui Dumnezeu si in aceasta familie unii sint rinduiti sa conduca. Dumnezeu ne indeamna sa acceptam aceasta ordine pentru ca activitatea acestor lideri spirituali sa poata fi facuta cu bucurie. Nu-i necesar ca sa le mai ingreunam si noi lucrarea. Au si asa o sarcina destul de grea. Chiar si atunci cind un astfel de conducator al Bisericii este gresit intr-o anumita privinta, mult mai mult se poate indrepta daca cei ce vor sa-l ajute fac aceasta intr-un spirit de supunere, decit daca o fac intr-un duh de impotrivire. Majoritatea impasurilor care au dus si duc la ruperi de Biserici si la suferinte nenecesare provin nu dintr-o problema de "dreptate", ci din una de atitudine. Relatiile de supunere sint la fel si in Biserica si in familie. Cind vrei sa faci o "limpezire" a treburilor din Biserica intreaba-te: "Mi-ar placea ca sotia mea sa incerce sa rezolve problemele de acasa prin aceeasi metoda pe care o folosesc eu fata de conducatorii Bisericii?"

Supune-te formelor de guvernamint

A patra autoritate rinduita de Dumnezeu este forma de guvernamint a tarii: "Fiti supusi oricarei stapiniri omenesti, pentru Domnul; atit imparatului, ca inalt stapinitor, cit si dregatorilor, ca unii care sint trimisi de el sa pedepseasca pe facatorii de rele si sa laude pe cei ce fac bine" (1 Petru 2:13-14).

Cele patru forme de supunere enumerate mai sus sint importante si numai cel care se incadreaza in ele poate deveni ceea ce vrea Dumnezeu sa-l faca. Totusi, in afara celor patru, mai exista una fara de care nu vom putea sa mergem prea departe in viata si nu vom reusi sa facem prea multe: supunerea unii catre altii: "Supuneti-va unii altora in frica lui Christos" (Efes. 5:21). "si toti in legaturile voastre sa fiti impodobiti cu smerenie" (1 Petru 5:5). Imparatia lui Dumnezeu este un regat al iubirii si nicaieri nu se exprima mai frumos aceasta iubire ca intr-un caracter smerit, gata sa se puna la dispozitia altora in slujire.

Exemplul suprem

Domnul Isus este modelul suprem al supunerii si slujirii din iubire. Din pruncie si pina la Golgota, Domnul Isus a fost "unul venit ca sa slujeasca" (Marcu 10:45). Priviti-L ducindu-si crucea spre dealul Capatinii. Auziti-l cum ofteaza si infiorati-va cind cade sub povara ei. De crucea aceea erau atirnate toate pacatele lumii de la Adam si pina la ultimul om care se va naste in lume. Admirati-L cum stie sa ne slujeasca noua si cum stie sa se supuna hotaririi Tatalui din ceruri. Ar fi putut sa cheme legiunile de ingeri ca sa-L scape, dar n-a facut-o. Era Atotputernic, dar a acceptat sa fie scuipat si schingiuit de oamenii pe care i-a creat din dragoste. Din cauza ca m-a iubit pe mine, a suferit rusinea si a murit moarte de tilhar pe cruce.

Imaginati-va cum a aratat lucrarea Domnului Isus privita din ceruri. Cautati sa patrundeti dincolo de slava si sa-L vedeti pe Isus stind pe tron, in toata splendoarea si stralucirea dumnezeirii Sale. Are frumusetea si desavirsirea slavei de Dumnezeu. Nimic nu-i lipseste. Cautati sa va imaginati apoi o scara lunga care coboara din cer spre pamint si priviti-L pe acest Isus cum coboara, treapta dupa treapta, parasind slava cerului si intrind in atmosfera poluata de pacat a pamintului. Omenirea zace in cel rau si miroase urit in starea ei de putrefactie. El se umileste atit de mult incit accepta sa spele picioarele acestei umanitati murdarite de pacat. La picioarele scarii, imaginati-va lupii vicleni, rai si cruzi care asteapta sa-L sfisie. El vine sa se umileasca si sa spele picioarele minjite ale omenirii. Apoi, se lasa prins de ei, ca un Miel blind, accepta sa fie scuipat de aceasta haita nebuna si li se da in miini de buna voie ca sa fie schingiuit si apoi sfisiat pe lemnul crucii. Toate acestea le-a facut pentru ca te-a slujit pe tine si pe mine, facindu-se "urzitorul unei mintuiri vesnice". Acesta este Domnul care ne cheama in imparatia Lui si ne indeamna sa invatam si noi sa ne supunem unii altora si "sa fim impodobiti cu smerenie in legaturile noastre".

Cei mai multi dintre noi nu am vrea sa ne supunem nimanui. Ni se pare ca sintem prea destepti si prea priceputi ca sa ne umilim inaintea altora. Educatia noastra, diplomele cucerite, nivelul de civilizatie si mai ales ... stravechea mindrie nu ne lasa sa ne mai imbracam cu smerenie in legaturile noastre. Nu mai avem intre noi slujirea in spiritul Mielului lui Dumnezeu. Ne-am insusit mai degraba incapatinarea catirului care se intoarce cu spatele la stapin si face praf, cautind sa-l loveasca cu copita.

Cum va putea magarul acesta violent sa se incadreze in lucrarea Bisericii? Trebuie sa ne pocaim cu totii si sa ne intoarcem la simplitatea si autoritatea Cuvintului lui Dumnezeu. Chiar daca traim intr-o lume complexa, principiile Bibliei au ramas aceleasi. Biserica n-ar trebui sa coboare standardul la nivelul pornirilor membrilor firesti. Liderii duhovnicesti trebuie sa dea tonul unei vieti de smerenie si supunere, iar ceilalti trebuie sa se supuna lor, "din pricina lui Christos".

Testul supunerii

Iata cum este pus la incercare in Biserica spiritul nostru de supunere. Adunarea stabileste un anumit standard de sfintenie si imediat unul sau doi dintre membrii Bisericii nu vor sa-l urmeze. "Nu sintem de acord" spun ei cu tarie. Reactia lor seamana mai mult cu lovitura de magar, decit cu spiritul blind al mielului. Credinciosii s-au deprins sa fie mai incapatinati in lucrurile "mici" ale disciplinei Bisericesti, decit a fost Domnul Isus cind I s-a propus sa lase slava si sa "ia chip de rob, facindu-se asemenea oamenilor". Cunosc tinere din Biserica care s-au suparat mai mult pentru citiva centimetri la lungimea rochiei, decit s-a suparat Christos ca a trebuit sa moara pentru aceasta incapatinare la Cruce. Frati s-au jignit mai mult unul pe celalalt pentru un anumit fel de tuns sau pieptanatura, decit s-a jignit Domnul cind a trebuit sa se aseze intre doi tilhari ca sa-i mintuiasca. Loviturile incapatinate de copite marcheaza viata Bisericilor de azi mai mult decit dovezile minunate de supunere. Toti suferim si, in strafundul sufletului, toti stim ca "nu se merita".

(Fratele Richard {urmbrand imi povestea odata ca tocmai vizitase o adunare crestina divizata din cauza parerii despre libertatea femeii de a purta palarie in locul traditionalului batic. "Le-am spus repede care este solutia", a spus dinsul. "Nu avea rost sa se certe pentru asemenea fleacuri. Le-am spus sa poarte de-acum incolo si batic si palarie: cele care vor palarie sa poarte baticul sub palarie, iar cele care vor batic, sa poarte palaria sub batic!" Probabil ca nu v-a scapat ironia din sfatul fratelui Richard. Ea marca de fapt mustrarea pentru o adunare care se impiedica in "fleacuri", cind lumea pacatoasa ii astepta afara cu Evanghelia.)

Ce vrem sa spunem cu aceasta? Vrem sa spunem ca de-acum nimeni nu mai are voie sa gindeasca si sa-si spuna parerea de frica sa nu intre in conflict cu Biserica si sa fie acuzat de nesupunere? Fireste ca nu. Poti gindi si poti vorbi cit vrei si cu cine vrei. Dar trebuie sa inveti sa faci toate acestea intr-un spirit de smerenie si de supunere. De pe pozitia mielului, poti oricind zice: "Ajuta-ma in aceasta problema. Nu inteleg de ce este asa". Nu spune in incapatinarea magarului: "Regula aceasta stupida nu are nici un sens".

Multi credinciosi din Biserica se lipsesc singuri de binecuvintari, nefiind niciodata gata sa ceara lamuriri sau sa se lase ajutati de ceilalti. S-ar putea ca problema ta sa fie de natura financiara sau de natura spirituala; nu conteaza. Du-te la fratii tai si cere-le ajutorul. Daca-ti ofera bani, nu fi prea mindru ca sa-i primesti. Daca-ti atrag atentia ca te afli pe un drum gresit, supune-te lor si urmeaza-le sfatul. Nu te grabi sa contrazici, asculta, cauta sa intelegi si implineste. Aceasta este cea mai sigura cale spre binecuvintare.

Supunerea te scuteste

De ce sa ma supun autoritatii? De ce sa ascult de tata? De ce sa ascult de cei ce conduc Biserica? De ce sa ma supun altora? Supunerea ne aduce o forma de protectie, ea ne scuteste de atacurile spirituale ale diavolului. Supunerea este ca o umbrela care te poate scuti de torentele ploii. Supunerea ne scuteste sa infruntam singuri sagetile arzatoare ale celui rau. Daca tatal tau iti spune: "mai bine nu te duce seara aceasta ..." , fa bine si asculta-l. S-ar putea sa fie sfatul care te scuteste de o primejdie nebanuita. Daca autoritatile iti spun: "Condu cu maximum 65 de mile pe ora", stai in aceasta viteza, considerind-o limita care desparte o calatorie placuta de una care ti-ar putea lasa un gust amar in gura. Daca cei din Biserica iti spun ca nu

este bine sa asculti un anume fel de muzica, asculta-i, caci va fi spre binele tau. Cei carora le-a dat Dumnezeu autoritate asupra ta nu-ti vor raul, ci dimpotriva, sa te pazeasca de primejdie.

Cind raspunzi obraznic: "Ba ma duc tata, regulile acestea fixate de tine n-au nici o noima" sau "Fac ce vreau cu viata mea" sau "Sint destul de mare ca sa ma conduc si singur", nu faci altceva decit sa iesi singur de sub umbrela protectoare si sa te asezi in calea atacurilor diavolului. Lipsa de supune fata de autoritatea protectoare stabilita de Dumnezeu este responsabila pentru majoritatea suferintelor inutile pe care ni le-am provocat singuri. Daca am fi ascultat, am fi avut parte de bucurie si de biruinta.

Iubiti-va unii pe altii

5.

"Iubiti-va unii pe altii"

Mar] avea cinci anisori cind a trebuit sa treaca printr-o operatie majora, care i-a pus serios viata in cumpana. Doctorii si-au dat repede seama ca o transfuzie de singe era absolut necesara. Dupa ce au testat toti membrii familiei, singurul care avea acelasi tip de singe era fratele ei mai mic, Jimm].

"Jimm], vrei sa-i dai singele tau lui Mar]?" l-a intrebat doctorul.

Jimm] a strins nervos din dinti si a spus dupa un rastimp: "Da, domnule doctor, daca trebuie ..."

S-au apucat repede de lucru si l-au pregatit pe baietas pentru transfuzia de singe. Nu incepusera insa bine procedeul si obrajii lui Jimm] s-au albit deodata. Doctorul si-a dat seama ca nu transfuzia este de vina si i-a facut semn asistentei sa stea de vorba cu baiatul.

"Nu te simti bine, Jimm]?" l-a intrebat asistenta.

"Ba da, dar ma intreb cind am sa incep sa mor"?

"Sa mori?" a tresarit asistenta. "Tu crezi ca va trebui sa mori daca-i vei da sorei tale singe?"

"Da, cu siguranta".

"si esti gata sa mori pentru sora ta?"

"Da, doar am acceptat sa-i dau singele meu."

Doctorul si asistenta au privit cu uimire si admiratie spre micul erou. Apoi i-au explicat lui Jimm] ca nu va trebui sa moara, deoarece Mar] avea nevoie numai de o mica cantitate de singe.

Intimplarea aceasta este o ilustratie a sacrificiului de care este in stare dragostea.

Biblia ne spune ca: "Nu este mai mare dragoste decit sa-si dea cineva viata pentru prietenii sai" (Ioan 15:13).

Intreaga Scriptura nu este altceva decit o carte de dragoste. Ea ne istoriseste cum s-a manifestat cea mai coplesitoare iubire din istoria cosmosului: dragostea lui Dumnezeu pentru rasa umana. Desi L-am parasit prin neascultarea protoparintilor nostri, Dumnezeu a ales sa ne iubeasca si sa ne recistige pentru Sine. Dragostea lui Dumnezeu s-a manifestat pentru noi pe vremea cind noi ii eram inca straini si vrajmasi. Biblia ne spune ca Dumnezeu este dragoste. Nu este de mirare deci ca ea cere tuturor celor care au intrat in familia lui Dumnezeu sa manifeste o dragoste intensa unii pentru altii.

Iata ce ne-a spus Domnul Isus despre dragoste: "Va dau o porunca noua: Sa va iubiti unii pe altii; cum v-am iubit Eu, asa sa va iubiti si voi unii pe altii. Prin aceasta vor cunoaste toti ca sinteti ucenicii Mei, daca veti avea dragoste unii pentru altii" (Ioan 13:34-35).

"Aceasta este porunca Mea: sa va iubiti unii pe altii, cum v-am iubit Eu. Nu este mai mare dragoste decit sa-si dea cineva viata pentru prietenii sai" (Ioan 13:34, 35; 15:12, 13).

Biblia mai spune: "Sa nu datorati nimanui nimic, decit sa va iubiti unii pe altii" (Rom. 13:8).

"Caci voi singuri ati fost invatati de Dumnezeu sa va iubiti unii pe altii" (1 Tes. 4:9).

"Sa aveti o dragoste de frati neprefacuta, iubiti-va cu caldura unii pe altii, din toata inima" (1 Petru 1:22).

Epistolele lui Ioan duc si mai departe aceasta porunca a iubirii:

"Caci vestirea, pe care ati auzit-o de la inceput, este aceasta: sa ne iubim unii pe altii".

"si porunca Lui este sa credem in Numele Fiului Sau Isus Christos, si sa ne iubim unii pe altii, cum ne-a poruncit El".

"Prea iubitilor, daca astfel ne-a iubit Dumnezeu pe noi, trebuie sa ne iubim si noi unii pe altii. ... daca ne iubim unii pe altii, Dumnezeu ramine in noi, si dragostea Lui a ajuns desavirsita in noi". (1 Ioan 3:11, 23; 4:11, 12).

Iubirea unul pentru altul nu este o optiune, ci o porunca a Domnului. Oricine face parte din familia lui Dumnezeu manifesta aceasta trasatura comuna.

Un anume fel de iubire

Cei ce au studiat fenomenul dragostei au remarcat patru feluri de iubire: iubirea romantica, iubirea de frate, iubirea din cadrul familiei si iubirea divina. Biblia le cere celor credinciosi sa se ridice deasupra iubirii omenesti si sa practice iubirea divina. Bineinteles ca impreuna cu aceasta porunca, Dumnezeu ne daruieste prin Duhul si resursele necesare pentru a trai la acest nivel inalt, caci nu exista in niciunul din noi suficiente resurse ca sa putem iubi ca Dumnezeu.

Biblia foloseste cuvintul "agape" pentru a deosebi iubirea divina de celelalte forme ale iubirii. Iubirea de tipul "agape" cauta intotdeauna binele suprem pentru fiinta iubita. Ea nu se limiteaza doar la aprinderea sentimentelor, ci se ridica la nivelul mintii si subordoneaza intreaga vointa in procesul de slujire al celor pe care-i cuprinde. Agape este iubirea care se sacrifica si care se ofera sa ajute si acolo unde ajutorul nu este meritat.

Cea mai buna ilustratie a acestui fel de iubire este Domnul Isus Christos: "Dar Dumnezeu isi arata dragostea fata de noi prin faptul ca, pe cind eram noi inca pacatosi, Christos a murit pentru noi" (Rom. 5:8).

Este nevoie de multa iubire ca sa putem sa ne slujim unii altora. De prea multe ori, comportamentul nostru dovedeste cit de copilarosi si imaturi sintem. Daca un frate din Biserica este sanatos din punct de vedere spiritual, cu o familie care-i face cinste si cu o activitate care-l scoate in evidenta in fata tuturor, atunci noi ii acordam toata iubirea noastra. Toti il consideram "unul de-al nostru" si ne inghesuim sa-l invitam pe acasa.

Dar sa ne inchipuim ca acest frate incepe sa treaca prin clipe mai grele. Poate ca cineva i-a spus ceva care l-a ranit sau poate ca Dumnezeu a ingaduit ca ceva rau sa i se intimple in familie. Ce se intimpla cu dragostea noastra? Exact cind el are mai mult nevoie de ea, noi ii intoarcem spatele. Daca incepe sa vina mai rar pe la Biserica, il socotim "instrainat" si-l scoatem din inimile noastre. Bineinteles ca el va cauta refugiu in prieteniile unor oameni din lume si probabil ca-l vom vedea curind in situatii si circumstante "discutabile". Atunci ne vom grabi sa-l aratam cu degetul si sa nu ne mai socotim datori sa-i sarim in ajutor. Comportamentul nostru este un fel de negustorie: sintem gata sa investim doar in prieteniile din care nadajduim sa ne intoarcem cu o oarecare doza de profit. Cind nu ni se raspunde dupa asteptari, ne retragem "capitalul" si-i tratam pe ceilalti cu raceala.

Cit de diferita a fost dragostea lui Christos! El ne-a iubit pe vremea cind noi ii eram vrajmasi si cu cit Il raneam mai mult, cu atit El isi deschidea bratele mai larg, pina ce le-a intins atotcuprinzator pe cruce.

Iubirea de tipul agape este iubirea care se daruieste pe sine, cheltuindu-se pentru binele si fericirea celor din jur.

stiu ca este greu sa mai ramii prieten cu cineva care a parasit standardul sfinteniei crestine si ca o eventuala afiliere cu el poate ruina o reputatie cu greu cistigata. Dar, ce este mai important: orgoliul si pozitia noastra in ochii celorlalti sau salvarea celui care se afla intr-o stare de criza? Ce te-ar costa daca l-ai invita acum la masa in familia ta?

stiu ca, din punct de vedere uman, el nu mai merita atentia ta, dar din punct de vedere al iubirii divine?

Una din ilustratiile hazlii din cintecele crestine ale negrilor spune ca, incercind sa participe la un serviciu divin intr-o Biserica a albilor, un negru a fost luat pe sus si aruncat gramada in praful drumului. Pe cind se stergea incetisor, scuturindu-si hainele, cel umilit a auzit glasul Domnului: "Ce ti s-a intimplat Pete?" "M-au aruncat in strada, Doamne". "stiu, Pete", a continuat Domnul, "si Eu caut sa intru in aceasta Biserica de 15 ani si nu am reusit inca!"

Domnul Isus este intotdeauna afara cu cei care sufera si gem.

Dupa cel de al doilea razboi mondial, un grup de credinciosi francezi din teritoriile Alsaciei si Lorenei au luat hotarirea ca sa nu ia Cina Domnului impreuna cu populatia de origine germana. In prima duminica de dupa aceasta hotarire, francezii i-au

trimis pe germani sa ia Cina la subsolul Bisericii. Cind a fost insa sa inceapa cu rugaciune, pastorul adunarii a simtit ca cerul este inchis deasupra lui si nu s-a putut ruga. Dupa citeva minute de liniste, el le-a spus celorlalti: "Cred ca stiu ce se intimpla: Domnul Isus este la subsol cu fratii germani. Chemati-i inapoi aici, altfel nu putem lua Cina Domnului".

Intimplari ca acestea ilustreaza cit de important este sa ne dam seama ca noi sintem chemati sa depasim dimensiunile inguste ale sentimentalismelor firii, pentru a pasi dincolo de ele, in nesfirsitele dimensiuni ale iubirii divine. Dragostea lui Dumnezeu nu tine seama de greutatile care-i stau in cale. Ea se manifesta chiar si acolo unde este greu sa treci peste resentimente. Agape este mai mult decit o simtire a inimii; ea este o incordare neinduplecata a vointei. Iubirea aceasta se manifesta atunci cind cineva este hotarit sa actioneze chiar impotriva sentimentelor sale, sacrificindu-le de dragul celui care a gresit.

Exista o rasplata a iubirii "agape": bucuria care vine dupa sacrificiul slujirii. Sentimentele implinirii nu vin inaintea actiunilor, ci dupa ele, ca o rasplata binemeritata.

S-ar putea ca tu sa spui: "Bine, dar nu-l mai iubesc de loc. Nu mai simt nimic pentru el".

Asa ceva se poate intimpla in relatiile de familie, in relatiile de la lucru si chiar in relatiile dintre membrii Bisericii. Iubirea divina va continua insa sa actioneze printr-un act de vointa. Cind sentimentele s-au evaporat, nestatornice, trebuie sa ne invatam sa-l iubim pe celalalt printr-un act de vointa. Aduceti-va aminte ce i-a spus Domnul Isus bisericii care-si parasise dragostea dintii: "Adu-ti dar aminte de unde ai cazut; pocaieste-te si intoarce-te la faptele tale dintii" (Apoc. 2:5). Nu ne putem intoarce la sentimente pierdute decit atunci cind sintem gata sa facem faptele iubirii. Faptele noastre facute cu hotarirea neclintita a vointei vor readuce la viata si sentimentele de care ducem acum lipsa. Aceasta inseamna ca trebuie sa ne purtam frumos si atunci cind nu simtim simpatie pentru cineva.

Domnul Isus ne-a aratat prin viata Sa ce inseamna iubirea divina care se jertfeste pentru binele altora. La sfirsitul vietii Sale, El si-a indemnat urmasii sa staruiasca in practicarea iubirii divine. Iata ce le-a spus in predica de pe munte:

"Ati auzit ca s-a spus: "Sa iubesti pe aproapele tau, si sa urasti pe vrajmasul tau". Dar Eu va spun: "Iubiti pe vrajmasii vostri, binecuvintati pe cei ce va blastama, faceti bine celor ce va urasc, si rugati-va pentru cei ce va asupresc si va prigonesc, ca sa fiti fii ai Tatalui vostru care este in ceruri; caci El face sa rasara soarele Sau peste cei rai si peste cei buni, si da ploaie peste cei drepti si peste cei nedrepti.

Daca iubiti numai pe cei ce va iubesc, ce rasplata mai asteptati? Nu fac asa si vamesii? si daca imbratisati cu dragoste numai pe fratii vostri, ce lucru neobisnuit faceti? Oare paginii nu fac la fel?" (Mat. 5:43-47).

Cum poate dobindi cineva o asemenea iubire? Apare ea odata cu maturizarea? O poti dobindi prin frecventarea unei anumite Biserici? O poti obtine ca rezultat al unei rezolutii de Anul Nou? Exista un studiu biblic care sa te ajute sa o cunosti? Nu! Dragostea divina este o rodire a Duhului Sfint: "Roada Duhului dimpotriva este dragostea ..." (Gal. 5:22). Nimeni nu poate produce de la sine dragoste de calitatea vesniciei. Numai Dumnezeu poate iubi dumnezeieste. Duhul Sfint este singura persoana care ne poate face partasi unor asemenea trairi. Orice credincios care traieste o viata de ascultare si supunere fata de Domnul Isus poate avea in inima lui rodirea aceasta minunata: iubirea divina. Mladita nu poate rodi de la sine, insa cind mladita ramine in vita, rodirea se face de la sine: "Eu sint vita, voi sinteti mladitele. Cine ramine in Mine si in cine ramin Eu, aduce multa roada; caci despartiti de Mine, nu puteti face nimic" (Ioan 15:5).

Domnul Isus este izvorul din care curge dragostea divina. Cind esti nascut din nou prin Duhul Sau, Duhul Sfint intra in contact cu duhul tau si din aceasta legatura primesti puterea de a rodi intr-o iubire divina. Nu uita ca Domnul Isus este vita si ca tu esti numai mladita roditoare. Daca nu te vei lipi de Christos cu toata inima ta, nu vei fi in stare sa aduci roada iubirii divine.

Cum este aceasta roada?

Binecunoscutul text din 1 Corinteni 13 ne descrie dragostea "agape" astfel:

Dragostea divina este indelung rabdatoare. Ea rezista la tavaleala vazind in celalalt o persoana cu potential de la Dumnezeu. Ea vede dincolo de pacat pe pacatosul iubit de Dumnezeu. Aceasta iubire mai da cu bucurie inca o sansa celui gresit.

Dragostea divina nu se umfla de mindrie si nu invidiaza. Ea se bucura de succesul altora si-i incurajeaza continuu pe ceilalti, acordindu-le o permanenta atentie.

Dragostea divina nu se poarta necuviincios. Ea nu este isterica, nu vorbeste urit, nu tine minte la nesfirsit greselile altora pentru a le raspunde cu aceeasi moneda la vremea prielnica.

Dragostea divina nu se da batuta. Ea acopere totul, crede totul, nadajduieste totul, sufere totul.

Poporul Domnului este chemat sa rodeasca aceasta calitate inalta a iubirii divine. Nu-i de mirare ca Scriptura ne indeamna sa avem "radacina si temelia pusa in dragoste" (Efes. 3:17), sa "raminem in dragostea Lui" (Ioan 15:9) si sa crestem "tot mai mult in dragoste unii fata de altii" (1 Tes. 3:12).

Sisintnt constient ca nu am in mine puterea sa iubesc asa, dar sint hotarit sa ma alipesc si mai tare de Domnul, pentru ca El sa poata sa rodeasca prin mine din iubirea Sa minunata. Vreau sa fiu un vas purtator de mireasma dumnezeiasca inspre o lume suferinda si flaminda dupa iubire. Iata de ce, cuvintele din 1 Tesaloniceni 3:12 si 13 mi se par asa de minunate: "Domnul sa va faca sa cresteti tot mai mult in dragoste unii fata de altii si fata de toti, cum facem si noi insine pentru voi, ca sa vi se intareasca inimile si sa fie fara prihana in sfintenie, inaintea lui Dumnezeu, Tatal nostru, la venirea Domnului nostru Isus Christos impreuna cu toti sfintii Sai" .

Fie ca Dumnezeu sa ne faca pe toti sa sporim neincetat in iubire.

Inapoi la Cuprins

Grija de frati *de Simion Shrock*

Fiti primitori de oaspeti

6

"Fiti primitori de oaspeti"

Dati-mi voie sa va povestesc inca o intimplare din copilaria mea. Eram cam de treisprezece ani cind un vinzator de la magazinul de masini agricole s-a oferit sa-i vinda lui tata un tractor. Imi aduc aminte ca tata nu prea voia sa faca tirgul acela atunci, dar vinzatorul s-a oferit sa vina personal acasa la noi si ne-a luat pe toti cu masina lui luxoasa. Pe drum, vinzatorul ne-a oprit la un restaurant si s-a oferit sa ne cumpere ceva de mincare. Tata a zis ca un suc este de ajuns, dar vinzatorul nu s-a lasat pina ce nu ne-a dat tuturor o masa pe cinste. Ce mai, nu trebuie sa va mai spun ca ne-am imprietenit cu vinzatorul si ca tata a cumparat chiar in ziua aceea tractorul!

Iata o alta intimplare: cu citva timp in urma, o companie de discuri ne-a invitat sa participam la o expozitie de produse organizata in incinta unui mare restaurant. Credeti ca-mi amintesc ceva despre calitatea produselor? Foarte putin. N-am sa uit insa curind extraordinara varietate de produse ... alimentare cu care ne-am indopat toti, delectindu-ne. Bineinteles ca masa a fost "gratuita". Contractele incheiate au acoperit insa mult mai mult decit pretul ei.

Cei ce stiu sa vinda au invatat bine un principiu: cistiga mai intii simpatia clientului si vei avea dupa aceea parte si de banii lui. Ei sint ca pescarul care "cheltuieste" o rima, pentru ca apoi ...

Sa stiti ca "negustoria" aceasta nu este straina de spiritul Bibliei. Principiul este acelasi chiar daca lumea si Biblia il folosesc in scopuri diferite. Dumnezeu vrea sa ne apropiem de oameni nu pentru a trage foloase de la ei, ci pentru a le fi de folos. Ospitalitatea si prietenia sint cai de acces spre inimile oamenilor. si noi avem asa de multe de oferit! Il avem pe Domnul Isus in care sint ascunse toate comorile lumii si care poate da ajutor tuturor celor care sint in lipsuri sau necazuri.

Lumea de astazi a stabilit relatii bazate pe egoism. De obicei "ii folosesti pe altii sau esti folosit de ei", uneori "o mina spala pe alta" din dorinta stabilirii unui compromis cu avantaje duble.

Familia copiilor lui Dumnezeu trebuie sa fie calauzita de principiul binefacerii altruiste. Noi trebuie sa fim prietenosi pentru ca Dumnezeu ne-a invatat sa fim asa. Actiunile noastre sint motivate de dragostea fata de Dumnezeu si de iubirea fata de aproapele nostru.

Ospitalitatea biblica

"Sfirsitul tuturor lucrurilor este aproape. Fiti intelepti dar si vegheati in vederea rugaciunii. Mai presus de toate, sa aveti o dragoste fierbinte unii fata de altii, caci dragostea acopere o sumedenie de pacate. Fiti primitori de oaspeti intre voi, fara cirtire" (1 Petru 4:7-9). Aceasta este o chemare la trairea in dragoste, la ignorarea greselilor si la acceptarea celorlalti intr-o atmosfera de toleranta iubitoare.

In alta parte a Scripturii putem citi: "Iubiti-va unii pe altii cu o dragoste frateasca. Ajutati pe sfinti, cind sint in nevoie. Fiti primitori de oaspeti" (Rom. 12:10a, 13).

Conducatorii Bisericii trebuie sa fie "primitori de oaspeti" (1 Tim. 3:2; Tit 1:8).

"Staruiti in dragostea frateasca. Sa nu dati uitarii primirea de oaspeti, caci unii, prin ea au gazduit, fara sa stie, pe ingeri" (Evrei 13:1,2).

Semnificatiile ospitalitatii

Dictionarele spun ca ospitalitatea este: "o atitudine binevoitoare fata de oameni, placerea de a avea musafiri; prietenie oferita din toata inima si dezinteresata; bucuria de a folosi bunurile trecatoare pentru a dobindi prietenii care sa dureze vesnic".

{ebster scrie ca ospitalitatea este: "Obiceiul de a primi oaspeti si de a-i trata cu toata bunatatea si curtuazia".

Definitiile de mai sus ne pot da o idee despre ceea ce se asteapta de la noi ca sa facem pentru altii. O Biserica ospitaliera este un grup de oameni care nu se multumesc sa se intilneasca doar la Biserica, ci isi deschid cu bucurie casele unii altora, stau la mese impreuna, se bucura de prezenta celorlalti si au o asa de mare bucurie cind sint impreuna incit cei ce au scapat prilejul simt ca au pierdut o mare ocazie.

(Imi aduc aminte de vremea cind ne intilneam ca Biserica intr-un fost garaj din California. Conditiile erau modeste, dar dragostea si buna dispozitie faceau ca sala aceea mica sa ne para un somptuos palat, iar intrunirile erau adevarate banchete de dragoste si partasie crestina. Unul dintre noi, Emil Dumitru, lucra uneori Duminica dimineata la magazinul de optica medicala, dar venea pe la ora 12 cind se termina serviciul divin spunind: "N-am putut sa nu ma reped sa va vad macar si sa va string in brate. Care veniti astazi la mine la masa ?" Era si aceasta o dovada de ospitalitate si prietenie.)

Din pacate, societatea moderna, desi ne-a adunat mai multi intr-un loc, nu ne-a invatat si sa dorim sa ne cunoastem unii pe ceilalti. Traim fiecare in patratica noastra, nederanjind si nevrind sa fim deranjati de nimeni. Cind apar neintelegeri sau conflicte, oamenii isi dau seama cit de putin se cunosc unii pe ceilalti si cei mai multi au tendinta sa plece in alta parte. Este interesant ca cei care au practicat ospitalitatea sint si cei care acum rezista crizei si reusesc sa cladeasca punti intre oameni.

Avraam este un exemplu de personaj biblic care a practicat ospitalitatea. Pentru el, gazduirea celor trei drumeti a insemnat mult mai mult decit ce inseamna pentru noi astazi deschiderea frigiderului sau aprinderea aragazului. El a trebuit sa aduca apa si sa-i spele pe cei trei musafiri pe picioare. Apoi, impreuna cu Sara, "au luat trei masuri de faina, au framintat si au pregatit trei turte. Avraam a dat fuga la vite, a luat un vitel tinar si bun si l-a dat unei slugi ca sa-l pregateasca in graba. Apoi a luat unt si lapte, impreuna cu vitelul pe care-l pregatise si l-a pus inaintea lor. El insusi a statut linga ei, sub copac, si le-a slujit pina ce au mincat" (Gen. 18:1-10). A fost o osteneala demna de unul care "a gazduit pe ingeri". Tot ce a facut Avraam ilustreaza ce inseamna ospitalitatea. Avraam a fost rasplatit pentru lucrarea sa: "La anul, pe vremea asta, Ma voi intoarce la tine; si iata ca Sara, nevasta-ta, va avea un fiu". Ce s-ar fi intimplat daca Avraam nu le-ar fi aratat trimisilor cerului ospitalitate?

Pilde de ospitalitate

Biblia ne da si alte exemple de ospitalitate. Laban a stiut sa se poarte frumos cu slujitorii trimisi de Avraam. Iosif i-a primit cum se cuvine pe fratii sai cind s-au pogorit in Egipt. Faraon l-a intimpinat cu amabilitate pe batrinul Iacov, tatal lui Iosif. Ietro l-a gazduit pentru o vreme pe Moise. Rahab a adapostit iscoadele trimise in Canaan. Vaduva din Sarepta Sidonului l-a gazduit pe proorocul Ilie. Sunamita s-a dovedit o excelenta gazda pentru Elisei. Iov a fost un "tata al strainilor". Lidia a staruit de Pavel sa intre in casa ei. Zacheu l-a primit in casa sa pe Domnul Isus. Domnul Isus insusi le-a aratat ce inseamna ospitalitatea atunci cind a spalat picioarele ucenicilor.

Un alt exemplu minunat este cazul celor doi ucenici care se indreptau spre Emaus. Ei vorbeau pe drum despre evenimentele triste petrecute in Ierusalim. Un strain s-a apropiat de ei, a intrat in vorba cu ei si ei l-au acceptat imediat ca tovaras de calatorie. Apoi strainul s-a simtit liber sa le puna intrebari si sa le tina un adevarat studiu biblic. Inimile acestor doi oameni s-au manifestat asemenea unei case primitoare. Nu este de mirare ca, inspre seara, ei au staruit de strainul, devenit intre timp prieten, sa intre si sa ramina cu ei peste noapte in satul in care poposisera. Strainul a stat, a frint piinea inaintea lor si, vazindu-i probabil semnele ranilor de la miini, cei doi au inteles in sfirsit cu uimire ca strainul fusese chiar ... Domnul. "Atunci li s-au deschis ochii si L-au cunoscut; dar El S-a facut nevazut dinaintea lor" (Luca 24:13-35).

Aspecte practice ale ospitalitatii

Ospitalitatea ne face sa traim in unitate. Ea ne ajuta sa ne sprijinim unul pe celalalt si sa putem sta in picioare pina in "Ziua Domnului". O cintare crestina spune:

"Spic cu spic se tine-n vint

Cine-i singur cade frint".

Ospitalitatea ne transforma dintr-o multime individualista intr-o familie, Pavel vorbeste despre persoane care i-au devenit "rude" in familia mare a copiilor lui Dumnezeu: "Spuneti sanatate lui Ruf, cel ales in Domnul, si mamei lui, care s-a aratat si mama mea" (Rom. 16:13).

Dar, va zice cineva, noi nu sintem pregatiti pentru oaspeti! "Sint pinze de paianjen pe la colturi, este praf peste tot, parchetul nu este dat cu ceara, geamurile nu sint curate, curtea nu este aranjata. Copiii fac prea multa galagie, iar noi pur si simplu nu stim sa purtam o discutie indelungata". Celor care spun astfel de cuvinte trebuie sa le amintim ca ospitalitatea nu este o ocazie pentru a ne etala pe noi insine si pentru a ne lauda cu casele sau cu mobila noastra, ci o oportunitate de a ne lasa cunoscuti de altii asa cum sintem si de a ne pune la dispozitia lor cu tot ceea ce avem. Pinzele de paianjen si praful vor trece, dar prietenia sincera si dezinteresata va ramine pe vesnicie. Ferestrele murdare pot fi trecute foarte usor cu vederea atunci cind inima este curata si plina de iubire.

(Imi amintesc cu duiosie de o casa modesta asezata linga Gradina Botanica din Iasi. In ea si-au gasit alinarea multe inimi calatoare si multe generatii de studenti. Familia lui nea Culita Sfatcu, fratele presbiter al Bisericii, a stiut ce inseamna ospitalitatea. "Mama" si "tata" Sfatcu au crescut multi copii ai Bisericii in casa lor de pe Copou. Daca nu pot spune ca s-a ridicat tavanul din cauza cintecelor si risetelor galagioase, pot spune ca odata s-a rupt patul cu noi de atita ris si zbenguiala.

Au fost si alte familii in Iasi. Mai bogate, cu case mai mari si mai spatioase, dar, nu stiu de ce, pasii nostri nu se opreau in pragurile lor, ci se grabeau intotdeauna sa ajunga in dealul Copoului, unde masa nu era intotdeauna bogata, dar era garnisita cu iubire. Care a fost secretul familiei Sfatcu? Daca ma intrebati pe mine, cred ca l-am putea formula cam asa: "O casa mica, dar cu o inima mare si incapatoare, care ne-a cuprins pe toti in ea, asa cum eram, cu stingaciile si cu toanele noastre, cu crizele si cu momentele noastre de devastatoare veselie. Parca mai aud si acum in urechi ecoul vorbelor "mamei Sfatcu": Costica, Tudorica, dati, mama, muzica aia mai incet ca ma doare capul".

Neamul romknesc a fost obisnuit cu ospitalitatea. Spre deosebire de alte neamuri, la noi si-au facut casa buna si bulgarii si rusii si nemtii si ungurii si tatarii si sirbii si tiganii si evreii si ... cine mai stie citi. Pe cind treceam cu masina pe dealurile de la Cotnari, un turist strain a vrut sa cumpere un strugure, "asa de pofta". tin minte ca gospodarul s-a dus in vie si l-a adus pe cel mai mare si mai frumos. Cind strainul a intrebat cit il costa, gospodarul s-a simtit jignit si n-a vrut sa primeasca nimic.

Neospitalitatea este o boala mai recenta a romknilor. Ea ni s-a strecurat in suflet odata cu ateismul care a cautat sa ne inchida cerul de deasupra noastra si sa ne transforme in fiinte animalice preocupate numai cu supravietuirea egoista de fiecare zi. Crescut in tinda Bisericii, romknul se va intoarce curind la obiceiul de a-i primi pe musafiri cu piine si cu sare; in casele si in inima lui. Asa sa dea Domnul!

Dati-mi voie sa va mai povestesc ceva din viata aproape legendarului evanghelist care a fost Marcu Nichifor. Pe cind locuia intr-o casa din Caransebes, dinsul a invitat o haimana de pe strada sa locuiasca cu el si sa se adaposteasca de frigul de afara. Din vorba in vorba, fratele a aflat ca "musafirul" lui se indeletnicea deobicei cu furtisagul. Fara sa se lase doborit de vestea aceasta, fratele Marcu i-a vorbit in continuare despre Domnul Isus, l-a pus sa se roage si apoi l-a rugat sa ramina la el in casa pina se va intoarce dintr-o vizita pe care le-o promisese celor dintr-o Biserica de departe. Celor cu care se intilnea, fratele Marcu le spunea cu haz: "Ce crezi?! Eu ma plimb si hotul imi pazeste casa! Ai mai vazut asa minune?" La intoarcere, fratele a constatat cu bucurie ca nadejdea nu-i fusese inselata. Nu-i lipsea intr-adevar nimic din casa.

Altadata, un musafir mai nevoias a inoptat si el in casa fratelui Marcu. La plecare, gazda l-a rugat staruitor sa ia plapuma cu el si sa o duca copiilor. Vazindu-l ca sovaieste, fratele Marcu a adaugat: "Nu-mi purta grija. tie nu-ti da nimeni o plapuma, dar fratii vor vedea ca nu am si se vor indura mai repede de mine decit de tine".

L-am gasit odata indesind, in lipsa lemnelor, pagini rupte din carti in godinul care duduia, aruncind pe pereti reflexiile flacarilor vesele. Dupa o vreme, fratele Marcu a izbucnit in risul dumnealui tumultos si caracteristic, comentind: "Ce interesant, cartile astea m-au incalzit de doua ori: cind le-am citit m-au incalzit pe dinauntru, iar acum ma incalzesc pe dinafara. Ha, ha, ha!". In loc de stinjeneala, veselia lui a transformat intreaga imprejurare intr-o sarbatoare, iar eu m-am simtit dintr-o data, nu stiu cum, inconjurat de o aureola mistica care emana din gazda mea binevoitoare.)

Lipsa de ospitalitate lasa un gust amar si o amintire trista. Un asociat al meu a fost invitat sa faca turul unei organizatii crestine. Gazda sa si-a turnat cafea intr-un pahar si l-a condus prin sectii sorbind cu voluptate din licoarea aromata fara sa-i pese ca musafirului ii lasa gura apa dupa continutul mult rivnit. Veti spune ca acestea sint lucruri mici si neinsemnate, dar va voi atrage atentia ca viata intreaga este alcatuita mai ales din astfel de lucruri mici si aparent neinsemnate. Lucrurile mari, evenimentele radicale vin doar la rastimpuri si sint cladite pe temelia unor astfel de lucruri mici si doar aparent fara consecinte.

Intr-o zi am primit vizita unui om care s-a interesat sa viziteze Biserica noastra. Dupa serviciul de la Biserica, diaconul Bisericii ne-a invitat pe toti la el la masa. Gazda ne-a ospatat regeste. In jurul mesei, am avut o discutie interesanta despre ce inseamna sa traiesti prin credinta. Peste un timp am primit o scrisoare de la cel ce ne fusese musafir pentru o jumatate de zi.

Ne multumea tuturor pentru ospitalitate si dorea sa stim cu totii ca partasia noastra a fost ocazia in care Dumnezeu i-a schimbat toata conceptia lui despre viata. Ospitalitatea crestina poate avea mereu astfel de rezultate.

In multe tari ale lumii, crestinii au in sufragerie un carnet cu insemnari pus la dispozitia musafirilor. La plecare, fiecare lasa pe linga adresa de acasa si un mic mesaj de dragoste. Asa este si la noi acasa. Sa ne inchipuim ca ai si tu un astfel de jurnal al musafirilor. Daca l-ai deschide acum, pe cine ai gasi pe paginile lui? Pe matusa Marta, pe mama si tata, pe nepotul Ion si familia lui si pe mai cine? Nu-i asa ca sint cam toti "dintre ai nostri"? Sintem ospitalieri mai ales cu rudele noastre, cu prietenii nostri si cu cei de aceeasi nuanta religioasa cu noi.

Exista trei categorii de oameni pe care nu-i invitam de obicei "la o cafea". Intii sint cei pe care, desi sint crestini, i-am etichetat ca "nu sint dintre ai nostri". Ei sint sau prea liberali sau prea legalisti sau prea ... altfel. Apoi este grupa celor care sint "din lume". Uitam prea ades ca Domnul Isus a venit "sa caute si sa mintuiasca ce era pierdut". Nu ne-am dus inca sa invatam ce inseamna: "Mila voiesc, nu jertfa, si bunatate mai mult decit ardere de tot"(Mat. 9:13). Invatatorul din Nazaret a fost numit "prietenul pacatosilor" si noi ne bucuram ca El a fost asa, caci altfel El nu s-ar fi apropiat de niciunul dintre noi! Ce facem noi insa? Cit de mult semanam noi cu El in aceasta privinta si cit intoarcem altora din binele care ni s-a facut noua?

A treia categorie care nu maninca de obicei la masa noastra este grupa celor "din patura de jos". Ei sint cei care au hainele murdare, nu cunosc bunele maniere si n-au cum sa ne rasplateasca invitindu-ne apoi la mesele lor. Ospitalitatea noastra este de obicei selectiva, si din acest punct sintem departe de asemanarea cu felul de comportament recomandat de Domnul Isus (Luca 14:12-14).

Trebuie sa invatam sa fim primitori de oaspeti. Casele noastre sint la fel de mult "ale Domnului" ca si cladirile in care ne tinem adunarile. De ce sa nu invatam sa ne folosim casele pentru a cladi punti intre oameni si Dumnezeul pe care-L slujim? si acesta este un fel de a contribui la zidirea Imparatiei lui Dumnezeu.

Ospitalitatea este un proces care incepe acum si aici, dar are ramificatii pina in ziua vesniciei. Iata ce le spune Domnul Isus celor care sint primitori de oaspeti: "Atunci Imparatul va zice celor din dreapta Lui: "Veniti binecuvintatii Tatalui Meu de mosteniti Imparatia, care v-a fost pregatita de la intemeierea lumii. Caci am fost flamind si Mi-ati dat de mincat; Mi-a fost sete si Mi-ati dat de baut; am fost strain si M-ati primit; am fost gol si M-ati imbracat; am fost bolnav si ati venit sa Ma vedeti; am fost in temnita si ati venit pe la Mine. Atunci cei neprihaniti Ii vor raspunde: "Doamne, cind Te-am vazut noi flamind si ti-am dat sa maninci? Sau fiindu-ti sete si ti-am dat de baut? Cind Te-am vazut noi strain si Te-am primit? Sau gol si Te-am imbracat?" ... Drept raspuns, Imparatul le va zice: "Adevarat va spun ca, ori de cite ori ati facut aceste lucruri unuia din acesti foarte neinsemnati frati ai Mei, Mie Mi le-ati facut" (Mat. 25:34-40).

Ospitalitatea este o ocazie sa invatam sa ne bucuram unul de celalalt. Ea ne pregateste pentru marele eveniment care ne asteapta, cind vom auzi zicindu-se: "Ferice de cei chemati la ospatul nuntii Mielului!" (Apoc. 19:9).

Ma intreb: Daca nu simtim bucuria sa aratam ospitalitate aici, cum vom fi bucurosi sa ni se arate ospitalitate acolo? Ar fi mai bine sa invatam inca de pe acum sa ne simtim bine in compania sfintilor. "Sfintii din tara sint placerea mea". "Sa nu dati uitarii primirea de oaspeti".

Inapoi la Cuprins

Grija de frati *de Simion Shrock*

Iertati-va unii pe altii

7

"Iertati-va unii pe altii"

Cind copiii nostrii erau mici, am avut in casa un pisoi pe care-l numisem: Flafi. El era blind si linistit. Flafi era bucuria intregii case. Pustiul nostru de doi ani il mingiia toata ziua; il tragea de urechi, de coada si-l plimba prin toate camerele. Nu exista nici o jucarie mai fascinanta pentru copii, decit un motan infoiat care "toarce" de indata ce te apropii de el. Chiar si mie imi placea "motorasul" cu blana pufoasa. Ce mai, toti ai casei erau indragostiti de el. Totul a fost frumos si bine pina intr-o zi nefasta cind Flafi a avut o experienta neplacuta cu noi pentru care nu a mai putut sa ne ierte.

S-a intimplat atunci cind turnam ciment in curte. Nu stiu cum, Flafi si-a murdarit labutele in cimentul moale. Sotia mea a fost de parere ca nu se cade ca un pisoi de casa sa umble cu labutele murdare, asa ca ne-am grabit sa-l ducem spre cada si sa-i facem o baie. Am vazut repede ca Flafi nu era prea incintat cu aceasta idee. S-a zbatut din rasputeri si a scheunat jalnic.

Cum nu era decit o pisica, nu l-am prea luat in seama si am continuat cu opera noastra de caritate. Eram siguri ca va supravietui supliciului si ca va uita repede toata intimplarea.

N-a fost insa sa fie asa. Flafi nu a mai fost niciodata ca mai inainte. Instinctul lui de conservare l-a marcat cu un resentiment categoric fata de noi. Pur si simplu nu a mai putut sa ne ierte. L-am mingiiat, i-am dat sa manince mincarea lui favorita, l-am scarpinat dupa urechi, i-am rasfatat parul si inainte si inapoi, dar degeaba: Flafi nu mai vroia sa "toarca". Ne-am speriat ca si-a ruinat corzile vocale cu ocazia "concertului" din cada.

Schimbarea lui s-a manifestat si in alt fel. Nu mai permitea nimanui sa se mai joace cu el ca mai inainte. Cind ne apropiam de el, se ridica si pleca sa se aseze in alta parte. Experienta neplacuta cu nedorita imbaiere l-a transformat intr-un motan artagos si iritabil. Nu mai era nici un farmec sa-l avem in casa.

Viata ar fi putut sa fie asa de frumoasa si pentru el si pentru noi, daca ar fi uitat totul si s-ar fi comportat la fel ca mai inainte. Macar de si-ar fi putut da seama ca facusem totul de dragul lui. Dar n-a priceput. Era doar o pisica fara minte. Daca n-a putut sa ierte, cu atit mai rau pentru el. Lasa-l sa sufere! Nu exista un rai al pisicilor in care sa riste sa nu ajunga. Daca nu vrea sa "toarca" aici, asta n-are nici o influenta asupra vesniciei.

Totusi, era ceva trist in toata aceasta experienta a noastra cu Flafi. Ea mi-a amintit de felul in care se complac sa traiasca anumiti crestini firesti care nu pot nici ei sa ierte. si ei si-au pierdut capacitatea sau placerea de a "toarce". Nu mai simt placerea sa fie in compania altora. Sint suspiciosi si nesiguri. A fost suficienta o singura experienta neplacuta cu cineva din adunare pentru ca melodia din inima lor sa inceteze. Nu mai pot cinta Domnului cu bucurie. Sint posomoriti si cirtitori. Viata lor si a celor din jurul lor este asemanatoare unui armistitiu tensionat umbrit de banuiala reizbucnirii conflictelor.

Flafi n-a mai iesit niciodata din starea lui rea. L-am lasat in voia lui si a trait pe linga casa noastra trist pina la sfirsitul vietii lui. Asa cum am spus, nu era decit o pisica fara speranta vesniciei.

Dar tu si cu mine sintem altfel! Noi sintem creiati de Dumnezeu dupa chipul si asemanarea Sa. Noi vom trai vesnic, nu vom sfirsi totul la moarte asemenea unei pisici prapadite. Capacitatea ta de a ierta are o mare importanta asupra calitatii vietii pe care o duci aici pe pamint si mai ales asupra vietii pe care o vei duce in vesnicie.

Reflectind asupra vietii, apostolul Iacov scrie: "Caci ce este viata voastra? Nu sinteti decit un abur care se arata putintel si apoi piere" (Iacov 4:14). Asta inseamna ca pina si cea mai lunga viata de pe pamint este scurta. In comparatie cu vesnicia, ea aproape ca nici nu poate fi luata in seama. Viata seamana cu aburul care se ridica din ceainicul pe care l-a asezat bunica pe plita: se ridica putin in atmosfera si apoi se risipeste disparind cu totul. Asa este si viata - prea scurta ca sa o irosesti bombanind si cirtind. Iadul este un loc prea groaznic si existenta in el prea indelungata pentru ca sa riscam sa ajungem in el datorita unei neintelepte si stupide lipse de iertare.

Biblia ii cheama insistent pe cei credinciosi sa se ierte grabnic unii pe altii. Este imposibil sa fii un crestin fara sa fi gustat dulceata iertarii daruita noua de Dumnezeu prin Christos, iar cine a fost iertat simte datoria de a ierta si el pe ceilalti. Dumnezeu ne-a iertat greselile noastre cit un munte, iar noi sintem chemati sa iertam "gramajoarele" de greseli pe care ni le fac ceilalti. Biblia spune: "Fiti buni unii cu altii, milosi, si iertati-va unul pe altul cum v-a iertat si Dumnezeu pe voi in Christos" (Efes. 4:32). "Ingaduiti-va unii pe altii si, daca unul are pricina sa se plinga de altul, iertati-va unul pe altul. Cum v-a iertat Christos, asa iertati-va si voi" (Col. 3:13).

Dictionarele biblice ne spun ca, in Scriptura, a ierta inseamna: a uita, a nu lua in seama, a omite, a trece cu vederea. In Epistolele Noului Testament, a ierta inseamna: "a acorda un favor, a gratia". Exista o singura exceptie de la aceasta regula: textul din Luca 6:37 unde ni se spune: "Iertati si vi se va ierta". Termenul folosit acolo de Domnul Isus este mult mai puternic. El se poate traduce prin: "dati libertate, dezrobiti, rupeti lanturile".

In viata de toate zilele, a ierta inseamna a renunta la invinuirea pe care o faci altora. De exemplu: tu mi-ai gresit cu ceva, poate ca m-ai jignit sau mi-ai luat ceva care era al meu. Te pot considera un hot si un om rau, dar daca te iert, astfel de calificative nu-si mai au rostul. Dumnezeu a trecut cu vederea felul nostru de a fi pentru ca vinovatia noastra a fost platita cu virf si indesat de jertfa depusa de Christos la Golgota. Noi sintem si astazi tot cei care am fost si mai inainte, dar Dumnezeu ne vede acum altfel: Ii sintem dragi si ne iubeste cu o dragoste care ne vede desavirsiti in procesul de mintuire.

A ierta mai inseamna si a renunta la despagubire. Pretentii ca acestea: "trebuie mai intii sa-ti para rau, sa plingi, sa vii la mine in genunchi, etc." si "da-mi mai intii inapoi cei cinci mii de lei si apoi mai vorbim noi" sau "Schimba-ti mai intii purtarea!" nu au ce cauta in procesul iertarii. Cine iarta nu are asemenea pretentii.

Pe de alta parte, iertarea nu este sinonima cu toleranta. Ea nu inseamna sa te faci ca nu vezi sau a prefera sa privesti in alta parte. Ea este mai mult decit politetea, decit tactul sau diplomatia. Iertarea nu inseamna neglijenta. A ierta inseamna a fi gata sa suferi paguba de dragul ridicarii celui ce greseste. Iertarea nu este un cec alb pentru continuarea in nelegiuire. (Nicolae Iorga spunea despre justitie ca "O iertare acordata prea usor este mama unei noi faradelegi".) Iertarea nu trebuie sa fie de suprafata, exterioara. Ea se revarsa ca un balsam asupra caracterului celuilalt incercind sa-l vindece de rautate.

Cel mai mare specialist in problema iertarii este Domnul Isus. El a parasit cerul si a venit la noi ca sa ne ierte. Cind unul dintre ucenici l-a intrebat daca trebuie sa-l ierte pe cel gresit de sapte ori pe zi, Domnul a raspuns: "De saptezeci de ori cite sapte" (Mat. 18:21, 22). Ca sa ilustreze mai bine ce vrea sa spuna cu aceasta, Domnul a mers mai departe si i-a dat pilda robului nemilostiv. Ea spune ca un rob a ajuns sa-i fie dator imparatului cu echivalentul a doua milioane de lei (la valoarea dinainte de 1989). Pentru ca nu putea plati nicicum aceasta suma, imparatul ar fi trebuit sa dispuna ca sa fie vindut robul, nevasta lui, copiii lui si tot ce avea. Imparatului i s-a facut insa mila de tinguielile robului si i-a dat drumul, iertindu-i datoria. Pina aici vedem partea de har a iertarii. Domnul Isus continua insa pilda spunind ca exista si o alta fateta a problemei. Iesind de la imparat, robul iertat a intilnit pe un alt om care-i datora lui o suma echivalenta cu doua zeci de lei. Neinduplecat de tinguirile datornicului, robul l-a aruncat in temnita, pina va plati datoria. Cind tovarasii robului au vazut cele intimplate, s-au intristat foarte mult. Ei s-au dus de au spus imparatului toate cele petrecute. Atunci stapinul a chemat la el pe robul acela si i-a zis: "Rob viclean! Eu ti-am iertat toata datoria, fiindca m-ai rugat. Oare nu se cadea sa ai si tu mila de tovarasul tau, cum am avut si eu mila de tine?" si stapinul s-a miniat si l-a dat pe mina chinuitoruilor, pina va plati tot ce datora. "Tot asa va face si Tatal Meu cel ceresc, daca fiecare din voi nu iarta din toata inima pe fratele sau" (Mat. 18:35). Iertarea divina are puteri terapeutice. Ea urmareste sa ne transforme caracterul. Pavel intreaba retoric: Ce urmeaza de aici? Sa pacatuim mereu ca sa se inmulteasca harul? Nicidecum!" ("Doamne fereste!" - in original)

Cine patrunde adincimea pildei date de Christos va intelege ca Dumnezeu ne judeca, nu atit faptele, cit caracterul nostru. Cine nu a fost schimbat de iertarea data de Dumnezeu este un om care ramine sub amenintarea pedepsei eterne. "Cui i se iarta mult, iubeste mult" a spus Domnul. Iertarea divina are puteri terapeutice si urmareste transformarea noastra in imitatori ai lucrarii lui Christos.

Cine este iertat de Dumnezeu pentru sumedenia lui de pacate ar trebui sa stie ca se asteapta de la el sa fie iertator cu ceilalti. Uneori trecem cu vederea acest lucru si lasam ca lucruri mici sa ne transforme in judecatori lipsiti de mila. Solomon spunea: "Prindeti vulpile mici care strica viile in floare" (Cin. Cintarilor 2:15). Putin aluat dospeste toata plamadeala si prea ades, fleacuri mici ne fac viata amara. Curatati cu linguruta iertarii mustele moarte care pot strica usor vinul bucuriilor noastre.

Cinci puncte ale iertarii

1) Necesitatea iertarii vine din faptul ca ne-am rupt relatia naturala cu Creatorul nostru. Fiul risipitor a hotarit sa plece de acasa. Acesta este motivul pentru care a ajuns sa aibe nevoie de iertare. Nu pentru ca a cheltuit averea cu prieteni usuratici si cu femei stricate, nu pentru ca a ajuns la porci, ci pentru ca a plecat de acasa. Toata omenirea este infectata de vinovatia acestei indepartari de Dumnezeu. Ne-am nascut cu toti in aceasta stare. O "avem in singe", cum se spune. Ea este sursa tuturor celorlalte greseli ale noastre. Iata de ce trebuie sa incepem prin a ne intoarce acasa la Dumnezeu. Inima Lui de Tata ne asteapta. Bratele intinse la Golgota o arata cu prisosinta.

2) Iertarea este costisitoare. In Geneza 5:15-21 gasim redat dialogul dintre Iosif si fratii sai. Constiinta lor era apasata greu de faptul ca in tinerete se purtasera asa de urit cu Iosif si-i facusera atit de mult rau. Acum, dupa moartea tatalui lor, ei se tem ca Iosif se va razbuna si vor sa se asigure ca, macar de dragul celui mort, Iosif nu le va face rau.

Realitatea este ca Iosif avea de ce sa se razbune pe ei. Probabil ca in urechile lor mai rasunau inca tipetele lui cind il coborisera in groapa sau plinsetul lui cind il vindusera ca rob madianitilor. Acum Iosif ii avea in mina. Oare ce va face cu ei ?

Caracterul frumos al lui Iosif se vede din faptul ca el a ales sa nu se razbune. El i-a iertat si i-a asigurat ca nu li se va intimpla nimic rau din partea sa. Prin iertarea acordata, Iosif a restabilit relatiile fratesti din cadrul familiei. El a preferat sa fie pagubit fara sa-si ceara plata, luind asupra lui durerea, chinurile robiei, agonia dorului de casa si anii pierduti intre zidurile reci ale temnitei. Drept rasplata pentru nelegiuirea lor, el este gata acum sa continue sa le dea mincare si adapost.

La fel se intimpla ori de cite ori iertam si noi pe cineva. Calomniatorul raspindeste cu nerusinare o minciuna. Lumea o crede, reputatia iti este distrusa si viata intra in agonia rusinii. Ca sa-l ierti, tu trebuie sa fii gata sa platesti oalele sparte. Tu ramii cu paguba si el pleaca de parca n-ar fi facut nimic. Cel care iarta "plateste". Asa a facut si Domnul Isus cind a acceptat sa poarte cununa de spini, crucea si rusinea instrainarii de Tatal. Pacatele mele au stat in ziua aceea asupra Lui si prin ranile Lui eu am fost tamaduit. Da, iertarea este costisitoare. Trebuie sa marturisesc ca nu am putere sa iert asa cum se cuvine. Trebuie sa ma rog Domnului sa ma faca in stare de asa ceva prin puterea prezentei Duhului Sfint in mine.

3) Ca sa fim iertati, trebuie sa -i iertam si noi pe altii. Domnul Isus a spus-o clar: "Daca iertati oamenilor greselile lor, si Tatal vostru cel ceresc va va ierta greselile voastre. Dar daca nu iertati oamenilor greselile lor, nici Tatal vostru nu va va ierta greselile voastre" (Mat. 6:13, 14).

4) Iertarea restaureaza relatiile. Cind Fiul risipitor s-a intors acasa, Tatal sau a fost gata sa-l ierte si sa-l reaseze in drepturile lui de fiu.

Cind nu exista iertare, relatiile sint rupte. Ca cei doi negustori care se banuiau unul pe celalalt de necinste. Ei se evitau unul pe altul nu numai in afaceri, dar, chiar si in locurile publice, preferau sa stea cit mai departe unul de celalat. Lipsa de iertare face mizerabila si viata celui neiertat si viata celui ce nu poate ierta. Nu-l poti tine pe cineva in noroi, decit daca te cobori si tu alaturi de el in mocirla.

(Imi aduc aminte de un caz petrecut intr-una din Bisericile din provincie. Doua surori nu vorbeau de ani de zile una cu alta, pentru ca in tinerete una dintre ele ii furase celeilalte iubitul. Cea "pagubita" nu se mai casatorise niciodata si traia o viata total lipsita de orice fel de bucurie. Fratele Marcu Nichifor s-a apropiat de ea si i-a spus: "Vezi tu ce nepriceputa ai fost. Te-ai nenorocit singura ascultind de soapta Satanei: "N-o ierta, n-o ierta!" Acum ea este bine mersi, doarme linistita noaptea, iar tu te-ai uscat ani de zile pe picioare, ai facut ulcer si n-ai dormit noptile. Spune-mi, nu este caragios: Tu cu paguba si tot tu si cu suferinta! Daca ai fi fost mai inteleapta, ai fi iertat de mult, intelegind ca ce vine cu adevarat de la Dumnezeu, nu putem pierde niciodata. Hai sa ne rugam acum ca Domnul sa te dezlege de aceasta neputinta care ti-a amarit viata".

Au facut asa si, minune, dupa ani de zile inima acelei femei s-a umplut de lumina. Dumnezeu a rupt lantul Satanei si pentru prima data dupa multa vreme, femeia a zimbit, s-a dus la cealalta femeie, a iertat-o si ... a inceput sa doarma noaptea ca un nou nascut.

Altadata eram la Chicago si sora Ana Raslau, punind telefonul inapoi in furca, a venit la mine cu lacrimi in ochi sa-mi povesteasca cum a folosit-o Dumnezeu ca sa impace doua surori care s-au dusmanit vreme indelungata, facindu-si viata amara una alteia. Ochii sorei erau luminati de bucuria unei mari biruinte. Se restabilise legatura dintre doua fiinte din familia lui Dumnezeu si era mare sarbatoare in toata "casa Domnului".

Intr-o alta bisericuta de la tara, presbiterul a rugat doua surori care se certasera in sat sa ramina la urma ca sa stea putin de vorba. Omul era mai in virsta si ajunsese sa fie respectat de toata comunitatea. El si-a dat seama ca in joc nu era numai prestigiul celor doua femei, ci si imaginea "pocaitilor" in ochii satenilor si o data cu ea simpatia sau antipatia lor fata de Evanghelie. Dupa ce a staruit de ele in fel si chip ca sa se impace si sa stearga rusinea, mosul, vazind ca nu ajunge la nici un rezultat, le-a spus suspinind: "No, voi va puteti duce acasa, ca acum eu am sa stau aici in genunche pina ce Domnul va va muia inimile". Pe cind vorbea, el s-a plecat in genunchi si pe obraji au inceput sa-i curga la vale doua lacrimi mari. Rusinate, femeile s-au repezit sa-l ridice de jos spunind: "Nu, bade Ioane, nu fa una ca asta. Dumneata nu ai nici o vina". Mosul nu s-a lasat insa ridicat de jos si le-a spus blind: "D-apoi Isus a stat pe cruce pentru voi si voi tot nu vreti sa-i faceti vrerea. Ce va mai inmilati acum de mine. si El a suferit fara sa fie vinovat. A murit in locul vostru ca sa va ierte si amu voi nu puteti sa va iertati una pe cealalta".

Mai de rusine, mai de mila batrinului sau poate straluminate de un gind venit de sus, femeile s-au uitat una la alta si le-a fost mai mare rusinea. Cu rusinea aceea a inceput ceasul pocaintei lor adevarate. Cum satul nu era mare, ce s-a intimplat in adunare s-a aflat repede si oamenii au dat buzna sa vada femeile impacate si pe mosul cu o inima atit de iubitoare de Domnul.)

5) Traieste intr-un spirit al iertarii. Adevarata iertare nu se da dupa ce cel gresit si-a cerut iertare, ci chiar mai inainte ca el sa ne fi gresit. Obisnuieste-te sa fi gata sa ierti. Iata ce spune Biblia despre Dumnezeu: "Caci stiam ca esti un Dumnezeu milos si plin de indurare, indelung rabdator, si bogat in bunatate si ca Te caiesti de rau" (Iona 4:2). Fii asemenea lui Dumnezeu si umpleti inima de iertare. Daca te gindesti bine, este imposibil sa nu recunosti ca si tu vei gresi altora. La fel de rezonabil este si sa crezi ca va fi cu neputinta ca altii sa nu-ti greseasca tie, asa ca este foarte bine sa te inarmezi dinainte cu o mare doza de iertare.

De fapt, Dumnezeu nu ne iarta in momentul in care gresim. El ne-a iertat acum doua mii de ani, la crucea de la Calvar. Christos a purtat deja pedeapsa pentru toate pacatele noastre trecute, prezente si viitoare. Tatal isi asteapta acum pe fiii risipitori sa-si vina in fire si sa se intoarca acasa. Anticipind greselile noastre, Dumnezeu este deja gata sa ne ofere iertarea.

Imi amintesc de o istorie cu doi frati de corp care erau de profesie constructori de case. Intr-o zi tocmai aveau de terminat acoperisul unei case si s-au luat la intrecere care termina primul partea lui. Unul a fost mai rapid cu citeva minute si celalalt s-a suparat foc, ca a fost facut de rusine. Inima lui mindra n-a putut inghiti infringerea.

Haideti sa nu ne asemanam cu el si sa fim intotdeauna pregatiti sa iesim mai umiliti din confruntarile pe care le vom avea cu cei din jurul nostru. Daca ne vom inarma cu o inima gata sa ierte, nu vom avea ocazia sa ne facem de rusine in vazul tuturor stind ca barza infoiata pe virful acoperisului. Sa nu uitam ca Dumnezeu "ne-a scos de sub puterea intunerecului si ne-a stramutat in imparatia Fiului dragostei Lui, in care avem rascumpararea, prin singele Lui, iertarea pacatelor" (Col. 1:13-14). In Psalmul 103:3, David aseaza iertarea pe primul loc in lista binecuvintarilor primite de la Dumnezeu: " ... si nu uita niciuna din binefacerile Lui! El iti iarta toate faradelegile tale, ..." Dumnezeu iarta! si El asteapta de la noi sa ne facem parte unul altuia din aceasta iertare.

8

"Mingiiati-va unii pe altii"

Cine vrea sa ajute pe altii trebuie s-o faca "astazi" . Aminarea este "actul de deces" al unei hotariri luate. Dumnezeu nu ne garanteaza niciodata ziua de miine. "Astazi, daca auziti glasul Sau ..." O zicala inteleapta spune: "Drumul spre iad este pavat cu intentii bune".

Exista o rasplatire binecuvintata pentru toti aceia care s-au hotarit sa le dea o mina de ajutor celorlalti. Nici macar un pahar de apa dat cuiva in numele Domnului Isus nu va ramine nerasplatit: "Si oricine va va da de baut un pahar cu apa, in Numele Meu, pentru ca sunteti ucenici ai lui Christos, adevarat va spun ca nu-si va pierde rasplata" (Marcu 9:41).

Cita vreme vom ramine in aceasta lume, vom avea ocazia sa ajutam si sa fim ajutati de altii. Desi ne-am dori o viata fara probleme, realitatea este ca nu exista viata fara o oarecare doza de necazuri. Vorbind ironic, un predicator a spus ca toti ne vom muta in locul unde nu ne mai suparam si nu ne mai deranjam unii pe altii. Ba mai mult, intrarea in acel loc se va face fiind purtati pe brate de altii. Unde va fi acel loc? In cimitirul orasului.

Pina atunci insa, Dumnezeu ne-a asezat aici ca sa ne putem ajuta si sluji unii pe altii. Cine intelege aceasta va gasi in curind multa satisfactie in ceea ce face. Nimeni n-ar trebui sa traiasca asemeni unei insule izolate din largul marii. Dumnezeu ne-a facut sa traim impreuna si ne-a daruit o satisfactie launtrica la care nu putem ajunge decit atunci cind ne simtim de folos si de ajutor celorlalti.

M-am uitat cu atentie in jur si mi-am dat seama ca cei mai fericiti oameni, cei care pot trece mai usor peste adversitatile vietii, sunt tocmai cei care stiu sa intretina relatii bune cu ceilalti si care stiu sa inghita o anumita doza de adversitate si critica.

Astazi, traim intr-o lume care a plonjat nebuneste cu capul inainte inspre judecata si pedeapsa. Sunt razboaie si vesti de razboaie. Un grup etnic se ridica impotriva altui grup etnic. O parte insemnata a bugetului national al fiecarui stat se cheltuieste pentru inarmare. Cantitatea de exploziv existenta pe planeta ar putea sa arunce de citeva ori in aer toata populatia lumii. Ne indreptam spre stadiul in care, dupa profetiile Bibliei, " cerurile vor trece cu troznet, trupurile ceresti se vor topi de mare caldura si pamintul, cu tot ce este pe el, va arde" (2 Petru 3:10).

Traim intr-o societate dominata din ce in ce mai mult de legea junglei. Fiecare se straduieste sa se inalte cit mai sus, chiar daca aceasta inseamna sa se catere pe cadavrele altora care-i stau in cale. Ne bagam la coada inaintea altora, ne strecuram cu masina prin trafic fara sa mai tinem seama de regulile de circulatie, mintim si inselam "pentru un pumn de iluzii". Ajungem sa cumparam inaintea altora, cistigam citeva minute in trafic, citiva dolari in negot, dar ne pierdem intre timp fara sa observam "demnitatea" de fiinte facute dupa chipul si asemanarea lui Dumnezeu. Traim o existenta la fel de periculoasa ca a cercetatorilor marini care studiaza viata rechinilor. Nimeni nu mai are incredere in nimeni si fiecare se asteapta cu anticipata teama sa fie "tras pe sfoara" sau "ars".

In mijlocul acestei lumi ostile, Dumnezeu Si-a chemat la Sine un popor mintuit prin jertfa Domnului Isus. El ii numeste popor "al nadejdii": lumina si sarea pamintului. Chemarea lor este sa traiasca intr-un asa mod incit lumea sa afle de existenta lui Dumnezeu, sa inteleaga oferta Lui si sa doreasca ei insisi sa devina membri intr-o comunitate asa de altruista si de plina de mingiiere: "Sa aveti o purtare buna in mijlocul Neamurilor, pentru ca in ceea ce va vorbesc de rau ca pe niste facatori de rele, prin faptele voastre bune, pe care le vad, sa slaveasca pe Dumnezeu in ziua cercetarii" (1 Petru 2:12).

Viitorul acestei lumi este intunecat. Moartea planeaza deasupra noastra amenintatoare. Pentru cel credincios insa exista nadejde. Chiar si in fata dureroasei despartiri prin moarte, noi avem nadejdea revederii in slava. Va veni o zi in care Dumnezeu ne va aduna pe toti impreuna la Sine. Iata ce ne spune apostolul Pavel :

"Nu voim , fratilor, sa fiti in necunostinta despre cei ce au adormit, ca sa nu va intristati ca ceilalti, care n-au nadejde. Caci daca credem ca Isus a murit si a inviat, credem si ca Dumnezeu va aduce inapoi impreuna cu Isus pe cei ce au adormit in El.

> Iata, in adevar, ce va spunem prin Cuvintul Domnului: noi cei vii, care vom raminea pina la venirea Domnului, nu vom lua-o inaintea celor adormiti. Caci insusi Domnul, cu un strigat, cu glasul unui arhanghel si cu trimbita lui Dumnezeu, Se va pogori din cer, si intii vor invia cei morti in Christos. Apoi, noi cei vii, care vom fi ramas, vom fi rapiti toti impreuna cu ei, in nori,

> ca sa intimpinam pe Domnul in vazduh; si astfel vom fi totdeauna cu Domnul. Mingiiati-va dar unii pe altii cu aceste cuvinte" (1 Tesal. 4:13-18).

Dumnezeu ne da motive de mingiiere chiar si in mijlocul unei lumi care se indreapta ireversibil catre moarte.

In anul 1960 au fost inundatii teribile in provincia Nelson din statul Virginia. Dupa ce s-au retras apele, eu am participat la cautarea cadavrelor printre darimaturile ramase in urma suvoaielor ucigase. In afara amintirilor triste am ramas si cu un set de poze pe care le-am facut atunci. Fetita mea avea cam trei anisori cind s-au petrecut toate acestea. Pentru o buna bucata de vreme dupa acele inundatii, ea nu putea sa mai suporte ploaia. De fiecare data cind incepea sa picure, se ghemuia in mine si ma intreba printre sughituri: "Taticule, vor fi iar inundatii?" De fiecare data, cind se innora, avea nevoie sa auda cuvintele mele datatoare de speranta.

Tot asa stau lucrurile si cu societatea de astazi. Lumea este inspaimintata de ceea ce s-ar putea sa se intimple. Locuitorii ei au nevoie de un mesaj al sperantei. Inimile lor au o disperata nevoie de mingiiere.

Intr-o predica despre importanta mingiierii, cineva spunea: "Mingiierea este o necesitate universala. Aceasta este atiit de adevarat, cit este de adevarat ca traim toti intr-o lume nevrozata de amenintarea unor pericole, reale sau imaginare. Toti ne gindim la boala, la suferinta si la moarte. In fiecare dintre noi geme inima si tremura sufletul. Ne consolam greu unul pe celalalt si ne este si mai greu sa ne consolam singuri. Aceasta este cauza pentru care, una dintre lucrarile pe care a venit sa le faca Duhul lui Dumnezeu in inima noastra, este mingiierea. Biblia Il numeste pe Duhul Sfint chiar asa: "Mingiietorul" (Ioan 14:16-17; 16:7, 13). Toti aceia care au primit vizita lui minunata sunt chemati acum sa intre in slujba de mingiiere a celor nenorociti.

A mingiia pe cineva inseamna a consola, a da incurajare, a imbarbata, a suferi alaturi si a da speranta in mai bine. Cel care da mingiiere ia o parte de suferinta asupra lui si da in schimb putere si speranta. Iata ce gasim scris despre aceasta intr-ajutorare crestina:

"Fiindca Dumnezeu nu ne-a rinduit la minie, ci ca sa capatam mintuirea, prin Domnul nostru Isus Christos, care a murit pentru noi, pentru ca, fie ca veghem, fie ca dormim, sa traim impreuna cu El. De aceea, mingiiati-va si intariti-va unii pe altii, cum si faceti in adevar. ... Va rugam, deasemenea, fratilor, sa mustrati pe cei care traiesc in neorinduiala; sa imbarbatati pe cei desnadajduiti; sa sprijiniti pe cei slabi, sa fiti rabdatori cu toti" (1 Tesal. 5:9-11, 14). Poporul Domnului este un popor chemat la slujba mingiierii.

Cum poti ajunge un om al mingiierii?

1) Fii un om al nadejdii. Traieste tu insuti in asa fel incit sa dai celor din jur credinta in Dumnezeu, speranta in viitor. Capacitatea noastra de a-i intari pe altii vine din propriile noastre experiente cu Domnul. Necazurile personale sunt scoala calificarii noastre:

> "Binecuvintat sa fie Dumnezeu, Tatal Domnului nostru Isus Christos, Parintele indurarilor si Dumnezeul oricarei mingiieri, care ne mingiie in toate necazurile noastre, pentru ca, prin mingiierea cu care noi insine suntem mingiiati de Dumnezeu, sa putem mingiia pe cei ce se afla in vreun necaz! Caci dupa cum avem parte din belsug de suferintele lui Christos, tot asa, prin Christos avem parte din belsug si de mingiiere. Asa ca, daca suntem in necaz, suntem pentru mingiierea si mintuirea voastra; daca suntem mingiiati, suntem pentru mingiierea voastra, care se arata prin faptul ca rabdati aceleasi suferinte ca si noi. Si nadejdea noastra pentru voi este neclintita, pentru ca stim ca, daca aveti parte de suferinte, aveti parte si de mingiiere" (2 Cor, 1:3-7).

Traieste in asa fel incit, fie ca ramii, fie ca pleci la Domnul, viata ta sa depuna marturie despre nadejdea crestina.

(Imi amintesc ca prin anul 1990, fratele Richard {urmbrand a cazut lesinat in casa si sora Bintea s-a grabit sa cheme salvarea si sa-l duca la spital. Cind am auzit, m-am repezit si eu acolo ca sa vad ce s-a intimplat. Cind am ajuns in salon, fratele Richard m-a intimpinat zimbind "sotios" si spunindu-mi, aparent revoltat: "Brknzei, sa-mi aduci niste haine si sa ma iei acasa. Nu stiu ce a apucat-o pe nevasta asta a mea de m-a bagat in spital si nu vrea sa ma lase sa plec de aici. Sa-ti spun ceva: Am un frate care a lesinat si el tot asa ca mine si Dumnezeu l-a dus pina in al treilea cer si i-a aratat lucruri minunate care nu se pot spune. Pe el nu l-a bagat nimeni in spital pentru aceasta. Si mai am un frate, tot asa, a lesinat si el si Dumnezeu i-a daruit Apocalipsa. Nimeni nu l-a bagat in spital pentru aceasta. Nu stiu ce a apucat-o pe Bintea. Cum am lesinat putin, a chemat Salvarea. Ce stie ea ce revelatii mi-a dat Dumnezeu mie in timpul acela. Poate ca n-am voie sa le spun la nimeni! Te rog sa-mi aduci hainele si sa ma iei acasa". M-am uitat curios la sora Bintea. Zimbea. Nu pentru ce spusese fratele Richard, ci pentru ca Richard glumea. Iar daca dinsul glumea, ea simtea ca toate se vor termina cu bine.)

Traieste si tu in asa fel incit toti din jurul tau sa aibe parte de lumina sperantei.

In cartea Faptele Apostolilor, Barnaba este chemat un fiu al mingiierii. Faptele lui au aratat ca nu purta degeaba numele acesta. Anania si Safira au vrut sa imite ce facuse Barnaba, dar n-au avut in ei resurse sa o faca. Minciuna si prefacatoria lor au avut picioare scurte si nu i-au dus prea departe. Multi dintre noi ne asemanam mai mult cu Anania si Safira decit cu Barnaba. Nu avem in noi suficiente resurse ca sa-i putem mingiia pe altii. Ar trebui sa ne apropiem mai mult de Domnul Isus si sa-L lasam sa ne umple inima cu Duhul Sau cel Sfint. Numai El ne poate face oameni ai mingiierii: "Si insusi Domnul nostru Isus Christos, si Dumnezeu, Tatal nostru, care ne-a iubit si ne-a dat, prin harul Sau, o mingiiere vesnica si o buna nadejde, sa va umple inimile si sa va intareasca in orice lucru si cuvint bun!" (2 Tesal. 2:16-17).

2) Fii un om al optimismului. Lumea este plina de profeti ai dezastrului. Sigur, Biblia vorbeste despre Armaghedon si despre judecata divina, dar Dumnezeul noastru este la cirma universului si a pregatit o cale de iesire din pericol pentru toti aceia care se incred in El. Nu te concentra prea mult asupra a ceea ce "se vede". Oamenii credintei asteapta vesnicia fericita: "Dar noi, dupa fagaduinta Lui, asteptam ceruri noi si un pamint nou, in care va locui neprihanirea. De aceea, prea iubitilor, fiindca asteptati aceste lucruri, siliti-va sa fiti gasiti inaintea Lui fara prihana, fara vina si in pace" (2 Petru 3:13-14).

(In anul 1985, studiam la institutul biblic "Logos" de pe linga Biserica Harului pastorita de John MacArthur in Los Angeles. Prin mijlocirea fratelui Iosif Ton, fusesem cooptat si in grupul celor 43 de pastori ai Bisericii si ma pregateam sa scriu ceea ce avea sa fie mai tirziu cartea despre "Biserica Locala". Mama mea tocmai venise din Romknia ca sa fie operata de cancer in Statele Unite. In fiecare marti dimineata, grupul de presbiteri se aduna pentru rugaciune, studiu si impartasirea de probleme ale lucrarii. Vazindu-ma mai trist ca de obicei, m-au indemnat sa le spun ce ma apasa, ca sa se poata ruga pentru mine. Cind au aflat despre ce e vorba, si stiind ca am o mare admiratie pentru John MacArthur, presbiterii l-au indemnat sa se roage el pentru mama mea si pentru mine. N-am sa uit niciodata rugaciunea lui scurta si calda: "Doamne, Tu esti Stapinul universului si Tatal nostru. Multumim pentru ceea ce vei face si in aceasta situatie. Te rog sa-l convingi pe Daniel ca Tu esti prea mare ca sa se poata intimpla ceva fara stirea Ta si prea bun ca sa lasi sa se intimple ceva rau cu mama lui. Multumesc frumos in Numele Domnului Isus. Amin". Tonul, cuvintele si optimismul acestui om au turnat in inima mea si mingiiere si intarire si speranta.)

3) Fii un vas purtator de balsamul mingiierii. Domnul Isus a spus: "Si Eu voi ruga pe Tatal, si El va va da un alt Mingiietor, care sa ramina cu voi in veac; si anume, Duhul adevarului, ... voi Il veti cunoaste, caci ramine in voi, si va fi in voi" (Ioan 14:16-17). Devenim oameni ai mingiierii numai in masura in care ne lasam umpluti de Duhul lui Dumnezeu. Cu cit vom fi mai plini, cu atit vasul nostru va da pe afara si va raspindi mingiiere asupra celor ce ne inconjoara.

(In anul 1984, doctorul a descoperit un nodul in corpul sotiei mele. Vestea aceasta ne-a adus agonia suferintei in inimi. Am pus repede mina pe telefon si am sunat la familia {urmbrand. Cind mi-a simtit panica, fratele m-a indemnat sa ne rugam impreuna: "Doamne, Tu tii in mina Ta galaxiile universului. Iarta-ne ca Te deranjam cu o problema asa de mica, cu un bot de carne care a crescut unde nu trebuie. Dar, Doamne noi nu putem sa rezolvam nici macar aceasta problema fara Tine, Te rugam sa o rezolvi Tu si sa ne izbavesti din incercare. Multumim frumos. Amin." A fost o rugaciune scurta, dar cu o mare doza de intimitate si credinta. Dumnezeu a fost bun si a ascultat-o, spre fericirea noastra.

In predicile rostite in Biserica din Anaheim, fratele Richard ne-a spus odata: "Inca n-a venit nimeni la mine sa-mi povesteasca despre bucuriile lui. Toti vin sa-mi spuna de necazurile lor. Toti avem necazuri. Si eu am acum mai multe necazuri decit oricind altadata in viata mea. Vreau sa va spun ceva: Multumiti Domnului ca aveti necazuri de California! Exista si alt fel de necazuri. Necazuri de India, unde copiii se nasc, traiesc si mor pe trotuar, in cea mai deplina saracie; necazuri de Africa, necazuri de inchisoare, etc. Multumiti lui Dumnezeu ca aveti necazuri de California. Si inca ceva: "Multumiti lui Dumnezeu ca aveti parte de necazurile copiilor Lui. Exista si necazuri ale robiei pacatului, necazuri ale pedepsei iadului de care noi nu vom avea niciodata parte. Slava Domnului!"

Acestea sunt cuvinte care raspindesc in jur aroma mingiierilor crestine. Un om greu si indelung incercat in timpul vietii sale, a ajuns astazi sa poata raspindi mingiiere peste inimile altora.)

Ce inseamna a da mingiiere la modul cel mai practic? Inseamna a fi gata sa te duci in vizita la un om batrin si sa-l asculti ca pe un intelept; a-l convinge ca mai este inca important si ca parerea lui inca mai conteaza. A mingiia nu inseamna intotdeauna a da sfaturi. Uneori, mingiierea se manifesta in capacitatea de a asculta pina la capat jelania neputincioasa si plicticoasa a celui ce sufera. Cel ce mingiie este in primul rind un om care asculta. In al doilea rind, el este un om care intelege. Asa de putini oameni sunt gata sa-si exprime intelegerea fata de ceilalti! Un om care mingiie este numai in al treilea rind un om care stie sa vorbeasca alinator. Vorbele sunt ca balsamul care nu trebuie pus pe rana decit dupa ce puroiul infectiei a fost scurs si plaga a fost curatata cu grija.

Mingiierea este de multe ori manifestata, nu prin vorbe, ci prin fapte. Imi aduc aminte si acum cu multa placere de un preot tinar care a cistigat inima satenilor cu un gest simplu: in fiecare primavara iesea sa sape parcela unei vaduve batrine si neputincioase. Lucrarea lui era o manifestare a grijii pe care ar trebui sa stim sa ne-o aratam mereu unii altora. "Copilasilor, sa nu iubim cu vorba, nici cu limba, ci cu fapta si cu adevarul" (1 Ioan 3:18).

Am experimentat ce inseamna sa primesti mingiiere cu ocazia unui incendiu care ne-a cuprins casa intr-o Duminica geroasa de Februarie. Tocmai terminasem predica de dimineata si incheiasem serviciul divin, cind unul dintre diaconi mi-a spus ca se pare ca ne-a luat foc casa. M-am grabit sa sun repede la telefon pe vecinul meu si el mi-a confirmat cele intimplate. Cind am ajuns acasa, mi-am dat seama ca pierdusem aproape totul; focul, fumul si apa pompierilor distrusese majoritatea lucrurilor pe care le aveam.

In imprejurarea aceea am vazut ce bine este sa ai frati si surori care fac parte din familia crestina. Vecinii si prietenii nostri ne-au mingiiat dindu-ne adapost in casele lor, punind mina de la mina sa adune niste fonduri de reconstructie si venind apoi ei insisi sa dea o mina de ajutor pe santier. Sub gerul nemilos, in numai sase zile, casa noastra a fost reparata pina la acoperis. Apoi, timp de saptamini si luni de zile, am continuat sa primim cadouri si ajutoare banesti, care ne-au inlesnit sa ne refacem intreaga gospodarie.

Cred ca aceasta este lucrarea la care s-a referit Christos cind a vorbit de mingiierea pe care trebuie sa ne-o daruim unii altora.

Exista un loc in Scriptura in care Domnul Isus vorbeste despre un om bogat care a trait toata viata doar pentru el insusi. Saracii si cersetorii nu primeau niciodata macar ramasitele de la masa lui bogata. Ciinii strazii erau mai draguti cu cersetorul Lazar, decit bogatul acela. Mingiierea altora nu intra in calculele vietii sale. Dupa clipa mortii, bogatul a ajuns in iad si a indurat chinuri cumplite. In zadar cerea el mingiiere de la parintele Avraam. Cel ce refuzase altadata sa dea altora mingiiere nu avea in iad nici un drept la mingiiere: "Fiule", i-a zis Avraam, "adu-ti aminte ca, in viata ta, tu ti-ai luat lucrurile bune, si Lazar si-a luat pe cele rele; acum aici, el este mingiiat, iar tu esti chinuit" (Luca 16:25).

Nici un crestin nu ar trebui sa traiasca asemeni bogatului din pilda Domnului. Un copil al lui Dumnezeu este un om care a gustat el insusi mingiierea pe care i-a dat-o Domnul. Viata lui este luminoasa pentru ca a fost luminata prin adevarul si promisiunile Bibliei: "Pentru ca, prin rabdarea si prin mingiierea pe care o dau Scripturile, sa avem nadejde" (Rom. 15:4). El stie ca intr-o buna zi, Dumnezeu "va sterge orice lacrima din ochii lor".

Gindeste-te bine: viata ta este sau o sursa de mingiiere pentru altii sau un izvor de amaraciune. Prin ceea ce faci, tu sau ajuti sau distrugi. Dumnezeu este Tatal mingiierilor! Fii un copil al lui astazi si da altora din mingiierea primita. O lume care sufera si geme te asteapta.

Inapoi la Cuprins

Grija de frati *de Simion Shrock*

Rugati-va unii pentru altii

9

"Rugati-va unii pentru altii"

Camera sa de rugaciune nu a avut niciodata carpet pe jos, dar el s-a rugat ca nimeni altul. Nici macar temnita rece a inchisorii nu i-a putut domoli fierbinteala rugaciunilor. Dragostea fata de ceilalti l-a tinut mereu activ si i-a alimentat neincetat focul cererilor mijlocitoare.

Celor din Filipi le-a scris: "Si ma rog ca dragostea voastra sa creasca tot mai mult in cunostinta si orice pricepere" (Filip. 1:9).

Catre Tesaloniceni a scris: "Multumim intotdeauna lui Dumnezeu pentru voi toti, pe care va pomenim necurmat in rugaciunile noastre", ... "De aceea ne rugam necurmat pentru voi, ca Dumnezeul nostru sa va gaseasca vrednici de chemarea Lui, si sa implineasca in voi, cu putere, orice dorinta de bunatate si orice lucrare izvorita din credinta" (1 Tesal. 1:2; 2 Tesal. 1:11).

Celor din Roma le-a scris: "Va pomenesc neincetat in rugaciunile mele" (Rom. 1:9).

Lui Timotei i-a spus: "... te pomenesc neintrerupt in rugaciunile mele, zi si noapte" (2 Tim. 1:3).

Apostolul Pavel a fost un om al rugaciunii. El s-a rugat ziua si noaptea. Viata lui de rugaciune a fost o viata de soldat al cerului. Pavel s-a rugat in inchisoare, in butuci si in lanturi. Limitarile trupului nu i-au ingradit cu

nimic aria de activitate a spiritului sau dedicat lucrarii. "Performerii" contemporani ai asa ziselor adunari de rugaciune nu se pot asemana cu Pavel. Ce pacat ca ei "maimutaresc" o lucrare pe care nici macar nu o cunosc in realitate. Cei ce stau pe scenele stadioanelor si se "roaga" pentru mii de suflete sau cei care se produc in sali de spectacole intesate cu drogati emotionali, inginind "semi-descintece" pseudocrestine nu sunt urmasii lui Pavel!

"Dar tu, cind te rogi, intra in camaruta ta, ... si Dumnezeu, care vede in ascuns ...", aceste reglementari puse de Domnul Isus in calea "circului" religios dat de piosii timpului au ramas si astazi la fel de valabile.

Rugaciunea este un fel de rasuflare a sufletului si un fel de lucrare fundamentala peste care se cladeste apoi tot edificiul lucrarii crestine. Pavel stie ca are nevoie nu numai sa se roage pentru altii, dar si ca altii sa se roage pentru el: "Fratilor, rugati-va pentru noi", "Incolo, fratilor, rugati-va pentru noi ca, Cuvintul Domnului sa se raspindeasca si sa fie proslavit cum este la voi, si sa fim izbaviti de oamenii nechibzuiti si rai, caci nu toti au credinta" (1 Tesal. 5:25; 2 Tesal. 3:1,2).

Pavel este un luptator care le cere si celorlalti sa se coboare in lupta alaturi de el: "Va indemn dar, fratilor, pentru Domnul nostru Isus Christos, si pentru dragostea Duhului, sa va luptati impreuna cu mine, in rugaciunile voastre catre Dumnezeu pentru mine" (Rom. 15:30).

Apostolul Pavel le spune tuturor celor cu care este in legatura: "Eu ma rog pentru voi, rugati-va si voi pentru mine". Rugaciunea este cea mai importanta legatura pe care o avem cu Tatal ceresc si unii cu altii. Cel mai bun exemplu de rugaciune este bineinteles insusi Domnul Isus Christos. El S-a rugat ziua si S-a rugat si noaptea. Domnul Isus a considerat ajutorul prin rugaciune superior ajutorului pe care ni-l putem da unul altuia prin simpla sfatuire: "Simone, Simone, Satana v-a cerut sa va cearna ca griul. Dar Eu M-am rugat pentru tine, ca sa nu se piarda credinta ta; si, dupa ce te vei intoarce la Dumnezeu, sa intaresti pe fratii tai" (Luca 22:31-32). Desi stia ca Petru se va lepada de El, Domnul Isus nu-l ia pe Petru deoparte ca sa stea de vorba cu el si sa-l pregateasca sa nu cada, ci se roaga pentru el ca sa nu i se piarda credinta.

Toti apostolii Domnului au fost razboinici ai rugaciunii. Iacov ne scrie: "Rugati-va unii pentru altii" (Iacov 5:16).

Biblia vrea sa ne transforme pe toti in oameni legati direct cu cerul si implicati mereu in lucrarea de avansare a Imparatiei: "Vreau ca barbatii sa se roage in orice loc, si sa ridice spre cer miini curate, fara minie si fara indoieli. Vreau deasemenea ca femeile sa se roage imbracate in chip cuviincios, cu rusine si sfiala" (1 Tim. 2:8-9). "Rugati-va fara incetare" (1 Tesal. 5:17).

Domnul Isus a dat odata o pilda ca sa arate ca oamenii "trebuie sa se roage necurmat, si sa nu se lase" (Luca 18:1-8). El a asezat rezultatul secerisului de suflete in balanta vietii de rugaciune: "Mare este secerisul, dar putini sunt lucratorii! Rugati dar pe Domnul secerisului sa scoata lucratori la secerisul Sau" (Luca 10:2).

Rugaciunea sincera si curata nu va ramine niciodata neauzita: "Caci ochii Domnului sunt peste cei neprihaniti, si urechile Lui iau aminte la rugaciunile lor" (1 Petru 3:12). Dumnezeu doreste din toata inima sa stea de vorba cu copiii Sai si sa le imbogateasca cunostinta. Iata ce i-a spus Domnul profetului Ieremia: "Cheama-Ma si-ti voi raspunde, si iti voi vesti lucruri mari, lucruri ascunse, pe care nu le cunosti" (Ier. 33:3).

Pentru ce sa te rogi? Pentru ca sufletele merg cu miile in iad si nimanui nu-i pasa. Rugaciunea este ca un ecou peste spatiu si timp. Ea amplifica chemarea lui Dumnezeu la mintuire. Intregul pamint este intunecat de prezenta pervertitoare a demonilor. In aceasta bezna a pacatului, rugaciunea este farul luminos care cheama vasele ratacite inspre portul care le poate oferi siguranta salvarii. Roaga-te ca mii de suflete sa vina acasa la Domnul.

(Prin 1947 in tirgul Iesilor existau doar citiva credinciosi evanghelici. Doi dintre ei sunt si astazi socotiti printre pionierii lucrarii din Biserica crestina baptista: Neculai Sfatcu si Pricop Tarniceriu. Duminica dimineata, acesti doi oameni simpli se intilneau in sala de linga Hala, unde rinduisera sa gazduiasca viitoarea Biserica. Dupa ce se rugau impreuna, fratele Sfatcu obisnuia sa spuna: "Incepe matale, frate Pricop ora de rugaciune, ca eu m-oi duce prin piata sa vad pe cine imi scoate Dumnezeu in cale ca sa-l aduc aici la

Evanghelie". Sutele de credinciosi baptisti din Iasul zilelor noastre nu stiu, dar existenta lor a inceput asa: cu un frate care pleca prin piata si cu altul care statea pe genunchi luptind din greu pentru cistigarea de suflete.)

Roaga-te pentru ca minia lui Dumnezeu este gata sa se dezlantuiasca! "Cerul s-a strins ca o carte de piele, pe care o faci sul. Si toti muntii si toate ostroavele s-au mutat din locul lor. Imparatii pamintului, domnitorii, capitanii ostilor, cei bogati, cei puternici, toti robii si toti oamenii slobozi s-au ascuns in pesteri si in stincile muntilor. Si ziceau muntilor si stincilor: "Cadeti peste noi, si ascundeti-ne de Fata Celui ce sade pe scaunul de domnie si de minia Mielului; caci a venit ziua cea mare a miniei Lui, si cine poate sta in picioare?" (Apoc. 6:14-17)

"Oamenii vor intra in pesterile stincilor si in crapaturile pamintului, de frica Domnului si de stralucirea maretiei Lui, cind se va scula sa ingrozeasca pamintul" (Isaia 2:19).

De ce sa te rogi? Pentru ca se apropie judecata! Domnul este aproape! S-ar putea ca doar peste citeva minute sa inceapa vesnicia! "Sfirsitul tuturor lucrurilor este aproape. Fiti intelepti dar, si vegheati in vederea rugaciunii" (1 Petru 4:7). Rugati-va "pentru ca potrivnicul vostru, diavolul, da tircoale ca un leu care racneste, si cauta pe cine sa inghita" (1 Petru 5:8). Avind in vedere aceste lucruri, trebuie sa spunem impreuna cu apostolul: "Ne rugam lui Dumnezeu sa nu faceti nimic rau" (2 Cor. 13:7).

Pentru ce sa te rogi? Pentru miile de mici probleme prin care trecem in fiecare zi. Domnul Isus ne-a avertizat ca "despartiti de Mine nu puteti face nimic" (Ioan 15:5). Exista probleme pentru care este necesara o concentrare speciala in rugaciune. Vorbind dupa vindecarea unui anumit om, Domnul Isus a zis: "Acest soi de draci nu poate iesi decit prin rugaciune si post" (Marcu 9:29).

Pentru ce sa te rogi? Iata inca citeva din preocuparile care l-au indemnat pe Pavel la rugaciune. Iata cum s-a rugat el:

"Dumnezeul pacii sa va sfinteasca El insusi pe deplin; si, duhul vostru, sufletul vostru si trupul vostru, sa fie pazite intregi, fara prihana la venirea Domnului nostru Isus Christos" (1 Tesal. 5:23).

"De aceea ne rugam necurmat pentru voi, ca Dumnezeul nostru sa va gaseasca vrednici de chemarea Lui, si sa implineasca in voi, cu putere, orice dorinta de bunatate si orice lucrare izvorita din credinta, pentru ca Numele Domnului nostru Isus Christos sa fie proslavit in voi, si voi in El, potrivit cu harul Dumnezeului nostru si al Domnului Isus Christos" (2 Tesal. 1:11-12).

Iata acum pentru ce i-a spus Pavel lui Timotei sa se roage: "Va indemn dar, inainte de toate, sa faceti rugaciuni, cereri, mijlociri, multamiri pentru toti oamenii, pentru imparati si pentru toti cei ce sunt inaltati in dregatorii, ca sa putem duce astfel o viata pasnica si linistita, cu toata evlavia si cu toata cinstea" (1 Tim. 2:1,2).

In Coloseni 1:9-12, Pavel ne invata ce sa ne rugam pentru altii. Apostolul mijloceste pentru ei inaintea lui Dumnezeu dorind ca ei "sa se umple de cunostinta voiei Lui, in orice fel de intelepciune si pricepere duhovniceasca", "sa se poarte intr-un chip vrednic de Domnul, ca sa-i fiti placuti in orice lucru: aducind roade in tot felul de fapte bune, si crescind in cunostinta lui Dumnezeu: intariti, cu toata puterea, potrivit cu taria slavei Lui, pentru orice rabdare si indelunga rabdare, cu bucurie, multumind Tatalui, care v-a invrednicit sa aveti parte de mostenirea sfintilor, in lumina".

Roaga-te si tu ca fratii, si mai ales fratii predicatori, sa fie plini de cunostinta voiei lui Dumnezeu.

(Biserica de pe Soseaua Nicolae Titulescu din Bucuresti a avut in rindul membrilor ei si pe sora Busila, sotia pastorului Busila. Dupa arestarea si ducerea sotului ei in Siberia, sora Busila a continuat sa fie ani de zile organista Bisericii. Cea mai mare lucrare a ei a fost insa viata de rugaciune. Tatal meu i-a cumparat intr-o zi un glob in miniatura, pentru ca sora dorea sa se roage pentru fiecare tara a lumii, in parte. Punea degetul pe tara respectiva si mijlocea la tronul Stapinului ceresc pentru cetatenii ei.

Sora obisnuia sa se roage pentru fiecare frate si sora din Biserica pe nume. Staruia mai ales pentru tinerii si tinerele Bisericii. Locuinta ei modesta, lipita de peretele adunarii, a fost pentru multi "sfinta" camera a cortului in care se intilneau cu altarul rugaciunii. Viata si activitatea sorei Busila nu a fost bagata in seama de prea multi. Moartea ei a lasat insa in urma un gol imens si un dezechilibru care s-a simtit adinc in viata Bisericii. Era de parca se intimplase un accident la centrala electrica si lumina nu se mai raspindea ca altadata pe dealuri si prin casele oamenilor.)

Roaga-te pentru parintii cu copii neascultatori care s-au departat si de casa parinteasca si de Domnul. In societatea de astazi este din ce in ce mai dificil sa cresti copii ascultatori si alipiti de Domnul. Scoala, presa si televiziunea si-au dat parca mina intr-un complot nemarturisit care urmareste nimicirea valorilor traditionale ale familiei.

(Mama unui copil care a plecat de acasa asemeni "fiului risipitor" a avut, dupa aproape douazeci de ani, bucuria sa-l vada intorcindu-se acasa pocait. Fara sa-i spuna nici un cuvint, mama l-a luat de mina si l-a dus sa-i arate doua mici adincituri in pamintul de linga pat. Acolo erau urmele genunchilor care trudisera din greu pentru mintuirea lui. Pornita pe plins, mama i-a marturisit: "Dragul mamei, daca s-ar fi putut stringe lacrimile varsate pentru sufletul tau, astazi te-as putea imbaia in ele". Singele Domnului Isus si lacrimile mamei facusera din copilul acela un om nascut din nou. Dupa moartea mamei, cele doua adincituri au devenit locul preferat in care fiul isi pleca genunchii pentru rugaciune.)

Roaga-te pentru familiile care stau de multe ori prabusite intre zidurile casei si bintuite de spectrul divortului. Roaga-te ca Dumnezeu sa le readuca la dragostea dintii.

Roaga-te pentru tinerii care stau in pragul vietii si trebuie sa ia hotariri importante. Cere o calauzire speciala de la Dumnezeu pentru fiecare rascruce de drumuri care le sta inainte. Roaga-te ca ei sa cunoasca ce inseamna sa umble cu Domnul.

(Unul dintre fratii care au staruit mult asupra importantei vietii personale de rugaciune a fost fratele Marcu Nichifor. De curind l-am auzit iarasi povestind despre experientele sale cu copiii. Pentru cei care nu stiti, fratele Marcu este spaima copiilor care nu vor sa se pocaiasca. Si nu numai a copiilor ... Au fost ocazii cind acest frate iubitor i-a intrerupt pe copii in timpul rugaciunii, exclamind dojenitor: "Mai sincer, draga! Mai sincer. Nu bate cimpii cu generalitati. Cere-i iertare Domnului pentru faptele tale de astazi. Spune-i cum te-ai uitat in portofelul mamei sau cum l-ai mintit pe tata. Nu te ascunde de Domnul ca si asa El stie. Hai, mai roaga-te o data. Mai sincer. Si multumeste-i ca te-a si iertat".

Puteti sa va imaginati "cosmarul" unora dintre copii care nu stiau decit "rugaciunea de Duminica". Au fost unii dintre copii care s-au suparat pe nenea Marcu. Altii s-au furisat afara in timp ce fratele tinea ochii inchisi. Au existat si cazuri cind unii s-au bagat sub pat, ca sa scape de rindul lor la rugaciune. Culmea insa, cred ca a ajuns-o acel tinar care s-a intilnit cu fratele Marcu pe peronul unei gari de provincie. Fratele Marcu i-a propus sa nu piarda vremea si sa se roage amindoi acolo, cu glas tare. Tinarul a privit cu spaima in jur, a incercat sa spuna ceva, dar era deja prea tirziu caci fratele Marcu incepuse deja sa se roage. Dupa "Amin"-ul fratelui, tinarul a continuat sfios: "Si te rog, Doamne, sa-i dai mai multa intelepciune fratelui Marcu. Amin". Saracul de el! I-a fost frica sa deschida ochii crezind ca fratele este suparat pe el. Da de unde! Fratele Nichifor l-a luat numaidecit in brate, rizind si exclamind: "Multumesc frumos! Toti vor sa ma rog eu pentru ei. Numai tu te-ai rugat pentru mine. Ha, ha , ha! Domnul sa te asculte si sa-ti rasplateasca!")

Roaga-te ca si Pavel ca sa ne purtam toti in chip vrednic de Domnul. El "ne-a izbavit de sub puterea intunerecului si ne-a stramutat in Imparatia Fiului dragostei Lui" (Col. 1:13).

Biblia ne indeamna sa nu pregetam sa ne rugam unii pentru altii. Noi insa suntem de multe ori prea ocupati ca sa mai avem timp si pentru rugaciune.

Mi s-a spus ca si germanii au fost, nu cu mult timp in urma, oameni foarte ocupati. Conducatorul lor cucerea lumea, bucata cu bucata. Afacerile le mergeau din ce in ce mai bine, aveau ferme infloritoare si se plimbau pretutindeni ca la ei acasa. Banii curgeau din toata lumea inspre Germania. Oamenii de acolo erau foarte ocupati. Nu este de mirare ca nu au mai avut timp de rugaciune. Dintr-o data insa, scena lumii s-a schimbat si

germanii au inceput sa-si paraseasca toate lucrurile agonisite in incercarea lor disperata de a scapa cu viata. Sub bombe, in vagoane de tren, in campuri de concentrare si in inchisori au inceput din nou sa se roage. Dintr-o data au avut suficient timp si pentru rugaciune.

Si noi traim intr-o lume grabita. Sintem ocupati pina peste cap sa ne cladim o viata de belsug si de distractii. Vai de noi daca si din lumea noastra se va alege la sfirsit praful. Ce bine ar fi daca am invata in lumea asta prea ocupata sa stim sa cautam mai intii Imparatia lui Dumnezeu rugindu-ne fierbinte unii pentru altii.

Dumnezeu ne vrea giganti care din genunchi pot sa atinga cerul. Pe picioarele tale vei vedea ce esti tu in stare, din genunchi vei avea privilegiul sa vezi de ce e in stare Dumnezeu.

Sa invatam sa ne rugam mai mult unii pentru altii.

10

"Purtati-va sarcinile unii altora"

Una dintre caracteristicile unei Biserici adevarate este faptul ca membrii ei se ajuta cu placere unii pe ceilalti.

(Lucrul acesta este vizibil mai ales printre Bisericile de refugiati emigranti din America. Cei din tara nu-si pot inchipui cit de dificil este sa primesti aproape in fiecare luna noi veniti care, fiecare, trebuie sa "o ia de la capat". Fara ajutorul crestinilor din jur, viata noilor veniti ar fi teribil de grea.

Uneori, cei proaspat veniti sunt oameni care au trecut ilegal granita si au aparut in America doar cu o bocceluta in mina. Le trebuie totul, incepind de la lingura si cutit pina la masina cu care vor trebui sa se deplaseze la lucru.

Este usor sa obosesti, sa te inchizi in tine insuti si sa te hotarasti sa-ti vezi pentru o vreme doar de problemele tale. Domnul Isus insa ne vrea oameni care sa nu oboseasca asa de repede in ajutorarea altora. Biblia ne spune: "Sa nu obosim in facerea binelui; caci la vremea potrivita, vom secera, daca nu vom cadea de oboseala" (Gal. 6:9). Au fost zeci si zeci de ocazii in care vorbele unui fost coleg de Seminar, Viorel Clintoc, actualmente pastor la Beius, mi-au rasunat in memorie mustrator, ca un fel de glas al constiintei: "Frate Daniel, vrei sa faci un bine care sa nu te coste?"

Misiunea unui lucrator cu Evanghelia in aceste Biserici de emigranti este strins legata de ajutorarea materiala. Nimeni nu te asculta cu placere daca are burta goala sau daca ii vorbesti de dragoste atunci cind el n-are dupa ce bea apa. Noi ne-am deprins aici sa fim "purtatori de sarcini", nu numai din punct de vedere spiritual, ci mai ales, si in primul rind, din punct de vedere material.

In domeniul "purtatorilor de sarcini", diferentele doctrinare nu mai au o asa mare importanta. De multe ori m-am intilnit "pe terenul de lucru" cu preotul si prietenul Cornel Avramescu, parohul Bisericii Ortodoxe din Tustin sau cu fratele Samu, pastorul Biserici Penticostale a fratilor tigani din Fullerton. Imi amintesc cu cita bucurie imi spunea fratele Avramescu ca gasise o perna la magazinul saracilor. Tocmai ii venise o familie din tara si n-aveau pe ce sa-si plece capul. Cu fratele Samu m-am intilnit mai ales la "licitatiile" de masini accidentate. Fiecare cautam sa ajutam pe ceva noi veniti sa "se puna pe roate".

O alta situatie de intrajutorare frateasca este atunci cind una dintre familiile venite deja de citiva ani, face marele pas si indrazneste sa-si cumpere o casa. Cheltuielile sunt la inceput mari si fara ajutorul celorlalti ar fi uneori imposibil de facut. Felul in care se ajuta fratii unii pe altii in cumpararea unei case este si el o ilustratie

a implinirii Legii lui Christos: "Purtati-va sarcinile unii altora, si veti implini astfel legea lui Christos" (Gal. 6:2).

In Bisericile americane, cumpararea unei case este insotita de o intreaga traditie. Toti membrii Bisericii sunt invitati sa vina la casa noua si fiecare aduce cite un dar. Obiceiul se numeste "[arming the house" (incalzirea casei) si este o reala binecuvintare pentru cei ce s-au mutat in casa noua. Intreaga actiune are un coordonator care se ingrijeste ca musafirii sa aduca exact ceea ce au nevoie gazdele.

La fel se intimpla si cind se naste primul copil intr-o familie a Bisericii. Toate celelalte mame din Biserica se aduna la un "Bab] Sho[er" si fac cadouri pentru micutul sau micuta care se va naste.)

Prin botezul Duhului Sfint, noi am devenit un singur trup si suntem astazi madulare unii altora. Nici un credincios nu trebuie sa traiasca asemeni unei insule pierdute in imensitatea oceanului. Dumnezeu vrea ca noi sa devenim o binecuvintare unii pentru altii. Apostolul Pavel ne vorbeste despre aceasta in epistola catre Galateni: "Fratilor, chiar daca un om ar cadea vreodata in vreo gresala, voi, care sunteti duhovnicesti, sa-l ridicati cu duhul blindetei. Si ia seama la tine insuti, ca sa nu fi ispitit si tu". Biserica este datoare sa sara in ajutorul celor care s-au impotmolit pe drum si trebuiesc scosi din nisipurile miscatoare ale acestei lumi: "Purtati-va sarcinile unii altora si veti implini astfel Legea lui Christos".

Ce este aceasta "Lege a lui Christos" despre care vorbeste Pavel? Ar trebui sa spunem ca ea este principiul suprem care L-a calauzit pe Christos cind a parasit cerul ca sa vina in ajutorul celor pierduti pe pamint. Isaia reda cel mai bine intentia cu care a venit Domnul pe pamint: "Totusi, El suferintele noastre le-a purtat, si durerile noastre le-a luat asupra Lui, ... El era strapuns pentru pacatele noastre, zdrobit pentru faradelegile noastre. Pedeapsa care ne da pacea a cazut peste El si prin ranile Lui suntem tamaduiti" (Isaia 53:4-5).

Apostolul Petru face o aplicatie practica a acestui adevar, indemnindu-ne sa fim gata sa purtam poverile: "Si la aceasta ati fost chemati; fiindca si Christos a suferit pentru voi, si v-a lasat o pilda, ca sa calcati pe urmele Lui" (1 Petru 2:21).

Care a fost principiul stabilit de intruparea lui Christos? Suferinta pentru altii, purtarea poverilor lor, acceptarea sacrificiului pentru mintuirea altora. Petru ne indeamna sa "calcam pe urmele Lui". Viata Domnului este ilustrarea modului in care trebuie sa ne purtam si noi cu ceilalti.

Domnul Isus vorbeste El insusi despre ce inseamna Legea Sa: "Va dau o porunca noua: Sa va iubiti unii pe altii; cum v-am iubit Eu, asa sa va iubiti si voi unii pe altii. Prin aceasta vor cunoaste toti ca sunteti ucenicii Mei, daca veti avea dragoste unii pentru altii" (Ioan 13:34-35).

Biserica copiilor lui Dumnezeu este chemata sa poarte poverile altora si sa implineasca astfel legea dragostei: "Iubiti pe vrajmasii vostri, faceti bine celor ce va urasc, binecuvintati pe cei ce va blastama, rugati-va pentru cei ce se poarta rau cu voi" (Luca 6:27-38).

Aceasta pare o porunca prea grea, dar sa nu uitam ca nu suntem trimisi s-o implinim singuri. Noi suntem chemati sa ne injugam la jug impreuna cu Christos: "Veniti la Mine, toti cei truditi si impovarati, si Eu va voi da odihna. Luati jugul Meu asupra voastra, si invatati de la Mine, caci Eu sunt blind si smerit cu inima; si veti gasi odihna pentru sufletele voastre. Caci jugul Meu este bun, si sarcina Mea este usoara" (Mat. 11:28-30). Impreuna cu El, vom putea face nu numai aceste lucruri care par acum grele, dar chiar si altele care ni se par acum imposibile! Jugul este usor atunci cind impartim sarcina cu Christos si tot asa, povara se micsoareaza atunci cind o impartasim cu altii.

Exista un proverb care zice: "O bucurie spusa altora se dubleaza, iar un necaz impartasit cu altii se injumatateste". In aceste timpuri de mari incercari sociale si economice, purtarea poverilor altora trebuie sa fie o indeletnicire a fiecaruia. Biserica trebuie sa stie ca, in vremuri de criza, ea trebuie sa devina locul in care se poate veni dupa mingiiere si dupa ajutor. Cine a citit epistolele lui Pavel stie ca apostolul era preocupat peste masura sa stringa ajutoare materiale pentru "sfintii din Ierusalim" peste care venisera vremuri de prigoana, de seceta si de lipsuri. Pavel a atras atentia fratilor de pretutindeni asupra responsabilitatii lor de a purta sarcinile celor aflati in lipsuri:

"Cit priveste stringerea de ajutoare pentru sfinti, sa faceti si voi cum am rinduit Bisericilor Galatiei. In ziua dintii a saptaminii, fiecare din voi sa puna deoparte acasa ce va putea, dupa cistigul lui, ca sa nu se stringa ajutoarele cind voi veni eu. Si cind voi veni, voi trimite cu epistole pe cei ce ii veti socoti vrednici ca sa duca darurile voastre la Ierusalim" (1 Cor. 16:1).

"Pentru ca, daca este bunavointa, darul este primit, avindu-se in vedere ce are cineva, nu ce n-are. Aici nu este vorba ca altii sa fie usurati, iar voi strimtorati; ci este vorba de o potrivire: in imprejurarea de acum, prisosul vostru sa acopere nevoile lor, pentru ca si prisosul lor sa acopere, la rindul lui, nevoile voastre, asa ca sa fie o potrivire; dupa cum este scris: "Cel ce strinsese mult, n-avea nimic de prisos, si cel ce strinsese putin, nu ducea lipsa" (2 Cor. 8:12-15).

Intr-o societate libera, diferenta dintre cei bogati si cei saraci tinde sa se mareasca dincolo de limitele rezonabilului, dind nastere la "conflicte de clasa", la invidie si la dusmanie. Biserica nu trebuie sa uite ca este familia tuturor copiilor lui Dumnezeu si ca intr-o familie este normal ca sa avem grija unii de altii si sa ne purtam poverile unii altora. Bogatul caruia ii rodise peste masura de mult tarina nu a fost vinovat pentru succesul lui deosebit de mare, ci pentru ca si-a inchis inima fata de nevoile celor din jur, crezind nebuneste ca Dumnezeu i-a dat totul doar pentru el insusi si pentru mindria lui egoista (Luca 12:13-21). Ca si in pilda data de Domnul Isus, acumularea egoista de bogatii este vinovata inaintea lui Dumnezeu si, mai devreme sau mai tirziu, va fi pedepsita.

(Tin minte una dintre ilustratiile rabinice pe care le-am invatat. Se spune ca intr-un sat traiau doi frati, fiecare cu familia lui saraca. Unul dintre ei si-a luat lumea in cap si a plecat in cautarea unui loc in care sa trudeasca cu spor si sa se intoarca acasa cu o suma bunicica de bani. Dupa citiva ani de absenta, sotia celui plecat a aflat ca omul ei a murit pe meleaguri straine. Ea s-a asteptat ca macar banii agonisiti de el sa-i fie trimisi, dar spre surprinderea tuturor, banii au sosit pe adresa fratelui celui mort. Impreuna cu banii, a sosit si o scurta nota: "Dragul meu frate, da-i sotiei mele cit vrei tu, iar restul opreste-ti tie". Omul acela era rau si zgircit si n-a dat vaduvei decit citiva banuti, oprindu-si aproape intreaga suma pentru el si familia lui. Fapta lui scandaloasa a revoltat toata comunitatea, dar ... ce era scris era scris. Vaduva a simtit insa ca trebuie sa fie si o alta cale si a cerut ca problema lor sa fie rezolvata de rabinul cel batrin. Zis si facut, s-au dus cu totii la rabin. Batrinul i-a privit cu blindete si le-a zis: "Problema nu-i grea, dar trebuie mai intii sa-mi promiteti ca veti face intocmai cum va voi spune, altfel n-are rost sa-mi racesc gura degeaba." Sigur de el, fratele hraparet s-a grabit sa promita inaintea tuturor ca vor asculta intocmai. Atunci rabinul le-a cerut sa aduca fiecare partea pe care si-au luat-o din mostenirea celui plecat. Cind banii au fost asezati iarasi in doua parti inaintea lui, rabinul a mai citit odata nota, adaugind si un comentariu: "Dragul meu, da-i sotiei mele cit vrei tu, iar restul opreste-ti tie". Fratele dumitale stia ce fel de om zgircit si rau esti si a stiut si cum vei face imparteala. De aceea eu propun ca sa facem intocmai cum a spus el: ce-ai vrut tu, sa dam acum femeii, iar restul, adica ce-i dadusesi ei, sa-ti ramina tie". Si rabinul a luat suma mare de bani, a dat-o vaduvei, iar pe cei citiva banuti i-a dat celui lacom.

Abia acum au inteles toti care fusese "tilcul" din scrisoarea celui disparut.)

Intr-o buna zi, vom vedea toti ca ce-am dat altora, va fi intr-adevar al nostru, iar ceea ce ne-am oprit in mod abuziv si egoist va fi luat de la noi. Cu ce ne vom alege atunci? Vom fi bogati sau saraci?

Poverile fratilor nostri nu sunt insa intotdeauna de natura materiala. Exista necazuri care impovareaza mai mult decit saracia. Fii gata sa te apropii de cel singuratic si sa stai de vorba cu cel nebagat in seama. Fii gata sa suferi rusinea celui care a cazut in pacat si apropie-te de el ca sa-l ridici iarasi la credinta. "Noi, care suntem tari, suntem datori sa rabdam slabiciunile celor slabi, si sa nu ne placem noua insine" (Rom. 14:1). Cea mai ne-biblica tendinta bisericeasca este pornirea unora de a iesi din mijlocul adunarii ca sa formeze un fel de "club elitist al sfintilor". Imbatati cu propria lor "spiritualitate" astfel de oameni ajung culmea mindriei vinovate, mindria "spirituala". Ei ii judeca si-i dispretuiesc pe toti ceilalti. Aerul lor superior nu aduce nimic nou pe scena lumii. Sunt urmasii de azi ai fariseilor din timpul Domnului Isus. Si acestia, ca si aceia, au nevoie sa li se spuna: "Nu cei sanatosi au trebuinta de doctor, ci cei bolnavi. Duceti-va de invatati ce inseamna: "Mila voiesc, iar nu jertfa!" Caci n-am venit sa chem la pocainta pe cei neprihaniti, ci pe cei pacatosi!" (Mat. 9:12-13). Locul luminii este acolo unde bezna este mai mare. Ce-ar fi facut acesti oameni daca s-ar fi aflat intr-o biserica ca aceea cirmuita de Diotref? Ce sfat i-ar fi dat ei lui Gaiu? Dar lui Dimitrie? Cine citeste cea de-a treia epistola a lui Ioan va intelege ca raul este trecator in viata Bisericii. Mai devreme sau mai tirziu, Dumnezeu va gasi o cale sa aduca aminte fiecaruia "de faptele pe care le face" (3 Ioan 10).

"Purtati-va sarcinile unii altora si veti implini astfel Legea lui Christos".

Da ce trebuie sa purtam sarcinile altora? In primul rind pentru ca sa-l ajutam sa creasca in maturitate. Trebuie sa facem ca si apostolul Pavel: "... sfatuim pe orice om si invatam pe orice om in toata intelepciunea, ca sa infatisam pe orice om desavirsit in Christos Isus. Iata la ce lucrez eu si ma lupt dupa lucrarea puterii Lui, care lucreaza in mine" (Col. 1:28-29). Dumnezeu are nevoie de unelte prin care sa isi faca si astazi lucrarea. Cine poarta poverile altuia devine o parte integranta a vietii lui, un reprezentant si un instrument al lui Christos.

Intr-o seara ploioasa, cu fulgere, tunete si traznete, tatal s-a rugat impreuna cu pustiul si l-a trimis apoi la culcare. La primul bubuit mai tare, pustiul a sarit din pat si a dat buzna in camera parintilor. "Bine, bine", a zis tatal, "dar nu ne-am rugat noi si ne-am incredintat in bratele Domnului Isus? De ce mai ti-este frica? Nu crezi ca Domnul Isus Te-a luat in brate?" "Ba da, tata," a raspuns copilul printre suspine, "dar pe o vreme ca aceasta ai nevoie de cineva in carne si oase care sa te ia in brate".

"Pe o vreme ca aceasta ..." Nu uita ca cei ce trec prin "furtuni" au nevoie de bratele tale mingiietoare.

In al doilea rind, trebuie sa purtam poverile altora si pentru a-i invata cum sa iasa din incurcatura. Iata ce ne spune Biblia: "Si robul Domnului nu trebuie sa se certe; ci sa fie blind cu toti, in stare sa invete pe toti, plin de ingaduinta rabdatoare, si sa indrepte pe potrivnici, in nadejdea ca Dumnezeu le va da pocainta, ca sa ajunga la cunostinta adevarului; si, venindu-si in fire, sa se desprinda din cursa diavolului, de care au fost prinsi ca sa-i faca voia" (2 Tim. 2:24-26).

Purtarea poverilor altora nu trebuie sa fie o sursa de incurajare la lene. Fratele Viorel Clintoc are o vorba: "Nu arunca cu apa in ploaie", adica ajuta cu intelepciune numai acolo unde ajutorul tau este necesar. Britanicii spun: "Cind ploua, nu tine umbrela deasupra ratelor". Ajuta cu fapta, dar ajuta si cu mustrarea cind este cazul: "Va rugam, de asemenea, fratilor, sa mustrati pe cei ce traiesc in neorinduiala" (1 Tesal. 5:14; 2 Tesal. 3:11-13).

(Circula o "snoava cu tilc" despre o femeie batrina care se tot plingea de neputintele ei. Intr-o zi ea se afla in padure la adunat de vreascuri. Cind a vazut povara grea pe care urma sa o ia in spate, femeia a murmurat cirtind ca de obicei: "Hei, moarte, moarte, unde esti?" Ca din pamint, moartea a rasarit de indata inaintea ei, intrebind: "Aici sunt, babuto, ce-ti doreste inima?" Speriata, femeia a schimbat-o repede: "Iac-asa, te-am chemat ca sa ma ajuti sa ridic vreascurile aistea in spinare".

Sa ne rugam Domnului ca sa putem deosebi intre cei care "nu pot" si cei care "nu vor sa poata".)

Purtatorii de poveri sunt oameni care stiu sa de-a celorlalti un sentiment de optimism si de incredere. La urma urmei, suntem toti in bratele Domnului "care zilnic ne poarta povara" (Psalm 68:19). "Multumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne poarta intotdeauna cu carul Lui de biruinta in Christos, si care raspindeste prin noi in orice loc mireasma cunostintei Lui" (2 Cor. 2:14).

Cum vom face deci? Ne vom repezi la primul om care ne va iesi in drum si-l vom intreba: "Pot sa-ti port povara?" Nu. nicidecum! Vom continua sa mergem linistiti printre oameni, rugindu-ne mereu Domnului ca El sa ne descopere cui ii putem fi de ajutor. Nimeni, in afara lui Dumnezeu, nu poate si nu trebuie sa poarte poverile tuturor.

Despre Martin Luther se spune ca in serile cu multe "batai de cap", obisnuia sa deschida fereastra si, privind spre cer, sa zica: "Doamne, Biserica aceasta este a mea sau a Ta? Lumea aceasta este a mea sau a Ta? Daca si Biserica si lumea sunt ale Tale, atunci eu le incredintez in miinile Tale si ma duc sa ma culc linistit."

Priveam intr-o zi la o scena duioasa. Tatal se aplecase sa ia in brate copilul care se apucase sa care un lemn mult prea mare pentru puterile lui. Dintr-o data, si copilul si lemnul erau in bratele Tatalui. Cine cara de fapt lemnul? Era in miinile copilului! Sigur ca in realitate Tatal era cel ce facea lucrarea, dar copilul raminea si el cu satisfactia ca da o mina de ajutor.

Un tata intelept cultiva in copilul sau spiritul harniciei. Dumnezeu vrea sa faca la fel cu fiecare dintre copiii Sai.

"Purtati-va poverile unii altora".

11

"Spuneti-va sanatate unii altora"

Tin minte o imprejurare in care m-am urcat intr-un avion impreuna cu un prieten de al meu spre a merge la o Conventie crestina. Pe cind ne faceam loc printre scaune, cineva ne-a observat si ne-a spus cu voiosie: "Pace fratilor!"

Nu va pot spune in cuvinte ce impresie placuta ne-a facut acest salut. Dintr-o data ne-am simtit ca acasa, "intre ai nostri". Printre ceilalti pasageri se aflau intr-adevar un numar de frati crestini care se indreptau spre aceeasi Conventie. Tot restul drumului am stat de vorba si ne-am zidit sufleteste unii pe altii.

Biblia ne spune ca intreaga noastra viata este asemeni unei calatorii inspre "cetatea statatoare, care are temelii vesnice, Noul Ierusalim". Autorul de cintare spune ca ne aflam in calatorie catre muntele Sion. In aceasta calitate, felul in care ne salutam si ne incurajam unii pe altii este de o deosebita importanta.

Salutarea crestina este mult mai mult decit o simpla formalitate sau conventie sociala. Apostolul Pavel isi incheie cea de a doua scrisoare catre credinciosii din Corint, cu un pasaj in care deosebim: un indemn, un salut si o binecuvintare. La inceput este indemnul: "Incolo, fratilor, fiti sanatosi, desavirsiti-va, fiti cu un cuget, traiti in pace, si Dumnezeul dragostei si al pacii va fi cu voi" (2 Cor. 13:11).

La sfirsit este asezata binecuvintarea: "Harul Domnului Isus Christos si dragostea lui Dumnezeu, si impartasirea Sfintului Duh, sa fie cu voi cu toti! Amin" (2 Cor. 13:14).

Versetele 12 si 13 sint asezate ca intr-un sandvis intre indemn si binecuvintare, asigurind o trecere naturala intre ele. Continutul lor este asemanator apei racoroase de izvor: "Spuneti-va sanatate unii altora cu o sarutare sfinta. Toti sfintii va trimet sanatate". Este ca si cum Pavel ar vrea sa le spuna: "Tineti-va bine, fratilor. Sintem alaturi de voi, nadajduind ca si voi in harul si dragostea Dumnezeului nostru". A-i saluta pe frati inseamna a-i incuraja, a-i imbarbata si a-i impinge inainte spre tinta finala a calatoriei.

Expresia "spuneti-va sanatate unii altora" apare de citeva ori in Biblie si este o dovada a influentei culturii romane in tarile imperiului. Asa se salutau cetatenii Romei. Crestinii din Biserica primara au adaptat aceasta formula de salut, adaugindu-i o componenta "orientala": " ..., cu o sarutare sfinta" (1 Petru 5:14). Semetii cetateni ai Romei nu practicau sarutul ca semn de afectiune in locurile publice. Educatia lor militara ii transformase in adepti ai cultului vigorii si ai sanatatii.

Este interesant sa observam ca felul in care ne salutam unul pe celalalt este si el o marturie despre caracterul, temperamentul si educatia noastra. Iacov, fratele Domnului si presbiter al Bisericii din Ierusalim, a fost un om dirz si hotarit. Pentru el, formula romana s-a potrivit ca o manusa. Iata cum isi incepe el epistola: "Iacov, rob al lui Dumnezeu si al Domnului Isus Christos, catre cele douasprezece semintii care sint imprastiate: sanatate!" (Iacov 1:1).

Apostolul Pavel este "doctrinarul" Bisericii primare si ceva din educatia lui teologica se revarsa si in limbajul folosit cind isi formuleaza cuvintul de salut: "Spuneti-va sanatate unii altora cu o sarutare sfinta" (Rom. 16:16; 1 Cor.16:20; 2 Cor. 13:12; 1 Tesal. 5:26).

Apostolul Petru, inmuiat de intreita intrebare a Domnului Isus: "Simone, fiul lui Iona, Ma iubesti?" si convins de necesitatea si superioritatea iubirii, isi formuleaza cuvintul de salut astfel: "Spuneti-va sanatate unii altora cu o sarutare de dragoste" (1 Petru 5:14).

Felul in care ne salutam unii pe altii are o foarte mare importanta. El da pe fata sentimentele si atitudinile pe care le avem unii fata de ceilalti.

Pentru crestini, expresii consacrate ca: "Pace!", "Pacea Domnului Isus!", "Slavit sa fie Domnul!", "Christos a inviat!", "Maranata!", au devenit un fel de veritabile "parole" prin care oameni, altfel necunoscuti, se identifica unii pe altii si se recunosc instantaneu ca membrii privilegiati in aceeasi sfinta familie a copiilor lui Dumnezeu. N-am sa uit niciodata impresia de uimire de pe fata unui insotitor "necredincios", care a vazut cum gazda noastra pleaca la lucru si ne lasa toata casa pe mina: "Bine, dar nici nu va cunoasteti prea bine!" "Nu ne cunoastem in felul lumii, dar ne cunoastem in Domnul! Si asta este de ajuns!"

Felul in care ne salutam unii pe altii difera in functie de epoca in care traim, de practicile sociale din jur, de temperamentul fiecaruia si de gradul de maturizare spirituala. Exista "frati pupaciosi", si frati "sobrii". Ca sa occidentalizeze intr-o oarecare masura practica sarutului oriental, multe Biserici recomanda practicarea "sarutului uscat" si evitarea "sarutului umed", pe care-l privesc drept un semn de senzualitate.

(In copilarie, parintii m-au invatat sa nu permit nimanui sa ma sarute pe buze, deoarece sarutul este un mijloc de a transmite microbi. Din cauza aceasta, toata vietuirea mea printre "pocaiti" a fost marcata de situatii in care educatia de acasa a intrat in conflict cu "elanul" duhovnicesc al unor frati si surori. In Suceava, conducind un grup de frati americani spre intrarea in adunare si vazind ce "pupaceala" ma asteapta din partea fratelui usier, am preferat sa fac stinga imprejur si sa caut usa pe care intra corul. In prezent, lucrez impreuna cu frati menoniti la o societate misionara, si, pentru dinsii, sarutarea sfinta este un act de cult, ca si cina Domnului sau botezul. Ei practica "sarutarea uscata", asezata decent pe amindoi obrajii.

Probabil ca cea mai grea incercare la care a fost supusa "retinerea" mea in materie de sarutari, a fost vizita pe care am facut-o in Bisericile din Chisinau si Cernauti. Dupa serviciul divin a trebuit sa stau la usa si sa-i salut pe cei peste 1500 de membrii ai Bisericii. Si cind te pupa un rus, te pupa strasnic!)

Lasind gluma la o parte, toate lucrurile spuse mai sus nu trebuie in nici un fel sa minimalizeze importanta atentiei pe care trebuie sa ne-o acordam unii altora.

Fiecare om este un suflet scump pentru care a murit Christos si trebuie sa ne deprindem sa-i dam atentia care i se cuvine.

Nu astepta sa fi salutat de altul, ci saluta tu mai intii. Salutul este o punte intinsa intre doi oameni. Rostirea numelui cuiva este ca rasucirea cheii intr-o incuietoare a inimii. Cred ca ati observat multimea de oameni pe care-i pomeneste pe nume apostolul Pavel in Romani 16. In total sint 26 de nume, dintre care 9 sint nume de femei. Ar trebui sa li se arate aceasta lista celor care-l prezinta pe Pavel drept un "sexist" pornit impotriva femeilor. Pasajul din finalul epistolei catre Biserica din Roma ni-l prezinta pe Pavel ca pe unul care stie sa aprecieze lucrarea femeilor si importanta slujirii lor in Biserica.

In problema salutului, Domnul Isus ne da aceasta avertizare: "Paziti-va de carturari, carora le place sa se plimbe in haine lungi, si sa le faca lumea plecaciuni prin piete; ei umbla dupa scaunele dintii in sinagogi, si dupa locurile dintii la ospete" (Luca 20:46). Acesti invatatori ai Legii umblau sa primeasca lauda, respect si slava din partea celorlalti. Dar Domnul Isus vrea ca cei ce-L urmeaza sa fie gata sa dea, nu sa primeasca. "Este mai ferice sa dai, decit sa primesti".

In practicarea salutului, vei vedea ca oamenii se impart in citeva categorii distincte: cei entuziasti, cei retinuti, cei reci, si cei care se strecoara incercind sa dispara nebagati in seama de ceilalti.

Da mina cu toti, zimbeste, priveste drept in ochi si, pe cit posibil, cauta sa pronunti corect numele persoanei cu care ai de-a face.

Nu fi prea insistent si nu stringe prea tare mina interlocutorului tau, dar nu fi nici prea timid si nu intinde o mina rece si alunecoasa ca un peste.

Am spus deja ca este foarte important sa poti sa te adresezi fiecaruia pe nume. Sunetul numelui propriu este cea mai placuta melodie pentru fiecare dintre noi. Biblia ne spune ca si Dumnezeu isi arata pretuirea pentru fiecare dintre noi in acest fel: "El isi cheama oile pe nume ..." (Ioan 10:3). Tineti minte ce reactie a avut Maria Magdalena la mormint? Cind Domnul i-a spus: "Femeie, de ce plingi?", ea l-a confundat cu gradinarul si a continuat sa plinga. Cind El i-a zis insa: "Marie!" , inima ei L-a recunoscut (Ioan 20:15-16).

Ati observat vreodata care va este reactia cind cineva va uita numele, vi-l confunda sau vi-l pronunta gresit? In asemenea situatii, nimeni nu este placut impresionat.

La inceputul secolului, una dintre cele mai mari otelarii din Cleveland era de vinzare. Ea purta numele celui care o infiintase. Diferiti oameni au facut diferite oferte, dar fiecarui ofertant, proprietarul i-a pus si intrebarea aceasta: "Spune-mi cum ai de gind sa numesti Compania dupa ce o vei cumpara?" Unul singur a stiut cum sa raspunda: "Bine, dar nici nu mai trebuie sa intrebati! Numele dumneavoastra si-a cistigat deja o reputatie serioasa si eu nu vreau sa o pierd. Compania va purta in continuare acelasi nume". Cred ca nu mai trebuie sa va spun ca autorul acestui raspuns a fost cumparatorul ales. Am spus ales si ar trebui sa adaug si "fericit", caci el a obtinut Compania la 65 % din valoarea pe care o ofereau ceilalti. Diferenta de bani a fost valoarea numelui propriu de care acest cumparator a stiut sa se foloseasca.

Exasperat ca nu reuseste nicidecum sa incheie contracte cu o anumita companie din Ne[}or\ un "salesman" (vinzator) american a hotarit sa-l cheme la telefon pe insusi proprietarul firmei. Din intimplare, acel om era de origine greaca si numele lui era foarte greu de pronuntat pentru un vorbitor de limba engleza. Omul nostru nu s-a dat insa batut, a chemat la telefon un profesor de limba greaca de la Universitatea locala, si-a notat cu litere mari pe un carton pronuntarea corecta, a repetat-o de citeva ori cu voce tare si a format apoi numarul de telefon: "Alo, domnul |ermopoulopulos ?" Spre surprinderea sa, omul de la capatul firului n-a raspuns imediat. Dupa o oarecare tacere, emotionat, patronul firmei i-a spus: "Domnule, sint de 15 ani in America si esti primul om care-mi pronunta corect numele. Cine esti dumneata domnule si cu ce te pot servi?" Rezultatul convorbirii a fost o invitatie la masa, o discutie placuta si ... o sumedenie de contracte banoase!

Traim intr-o lume aglomerata cu oameni singurateci. Privirile noastre mingiie multimile, dar n-au timp sa se opreasca asupra fiecarei fete in parte. Toti simtim si resimtim lipsa de atentie si de contacte personale cu adevarat semnificative. Cineva spunea revoltat: "Auzi domnule", l-am intrebat, "ce mai faci? si n-am mai putut sa scap de el o jumatate de ora!" Pina si intrebarile noastre au ajuns doar un fel de politete goala si lipsita de simtaminte. Se spune ca un francez distrat a intilnit o cunostinta indepartata si a intrebat-o automat: "Ce va mai face sotul?" Exact in timp ce vorbea, el si-a amintit ca sotul femeii murise cu citava vreme in urma, asa ca a incercat sa o "dreaga", continuind distrat: "Tot mort, tot mort ?"

Felul in care salutam pe cineva da pe fata valoarea pe care i-o acordam in ierarhiile inimii noastre. Iata ce frumos stie sa se adreseze apostolul Pavel celor din Biserica din Corint: "Bisericile din Asia va trimit sanatate. Acuila si Priscila, impreuna cu Biserica din casa lor, va trimit multa sanatate in Domnul. Toti fratii va trimit sanatate. Spuneti-va sanatate unii altora cu o sarutare sfinta. Urarile de sanatate sint scrise cu insasi mina mea: Pavel. Daca nu iubeste cineva pe Domnul nostru Isus Christos, sa fie anatema! "Maranata" (Domnul nostru vine!). Harul Domnului Isus Christos sa fie cu voi. Dragostea mea este cu voi cu toti in Christos Isus. Amin" (1 Cor. 16:19-24). Gestul lui Pavel este emotionant. In mod normal, din cauza bolii de ochi de care suferea, apostolul nu-si scria epistolele, ci doar le dicta altora ("Va trimet sanatate in Domnul eu, Tertiu, care am scris epistola aceasta" - Rom. 16:22). Singura exceptie a fost atunci cind a scris, nu o doctrina importanta, ci o urare de bine catre fratii sai de departe.

Iata ce plin de caldura ii scrie lui Tit: "Toti cei ce sint cu mine iti trimit sanatate. Spune sanatate celor ce ne iubesc in credinta. Harul sa fie cu voi cu toti! Amin" (Tit 3:15).

Nu uita sa-i incurajezi pe cei din preajma ta cu un cuvint bun si cu o incurajare din inima.

"Spuneti-va sanatate unii altora".

12

"Nu va mintiti unii pe altii"

Lumea de astazi este cuprinsa de o epidemie a minciunii. Virusul acestei boli i-a atins pe toti oamenii. "Minciuna sade cu regii la masa", dar nu lipseste nici din casele celor saraci si lipsiti. Omul de afaceri minte ca sa cistige un ban in plus. Angajatul minte ca sa-si adauge citeva minute pe fisa de pontaj. Sotia isi minte sotul. Sotul isi minte sotia. Politicienii mint ca sa ne faca sa ne simtim mai bine, iar noi ii rasplatim dindu-le functii inalte si salarii pe masura. Copiii isi mint parintii si parintii ascund adevarul de copiii lor. Ne mint cartile de aventuri, ne mint filmele si ne minte presa. A ajuns chiar sa se spuna: "Minti ca o gazeta!" Si totusi oamenii se infrupta voluptos din "ciorba" revistelor de politica si scandal. Traim intr-o lume in care realitatea se reflecta in oglinzi strimbe care ne deformeaza grotesc si caraghios.

Imi amintesc din copilaria mea cum ma invata sotia unui preot sa asez ouale in cosulet in asa fel incit sa strecor printre ele si citeva mai mici, dar sa le pot vinde drept o duzina de oua mari. A fost o lectie despre cum pot sa aranjez o minciuna.

Dumnezeu este foarte sever in problema minciunii. Universul creat de El este moral si este asezat pe adevar. Diavolul este mincinos si Tatal minciunii. Actiunile lui sint veritabile atentate la sanatatea si integritatea creatiei divine. In Vechiul Testament, una dintre cele zece porunci se ocupa direct cu problema minciunii: "Sa nu marturisesti strimb impotriva aproapelui tau" (Exod 20:16). Dumnezeu S-a pronuntat foarte de timpuriu impotriva tendintei noastre de a deforma adevarul.

Noul Testament nu face altceva decit sa intareasca si mai mult porunca lui Dumnezeu impotriva minciunii: "Dar acum lasati-va de toate acestea: de minie, de vrajmasie, de rautate, de clevetire, de vorbe rusinoase care v-ar putea iesi din gura. Nu va mintiti unii pe altii, intrucit v-ati dezbracat de omul cel vechi, cu faptele lui" (Colos. 3:8,9).

Porunca lui Dumnezeu este foarte clara: "Nu va mintiti unii pe altii". Nu acceptati minciuna in relatiile dintre voi.

Dar de ce trebuie sa abordam un astfel de subiect cind este vorba de crestini? Nu sint toti crestinii sinceri si cinstiti? Ba s-ar putea sa fie. Dar pentru ca Biblia trateaza si acest subiect, am socotit ca este de datoria noastra sa nu-l trecem cu vederea.

Un alt motiv pentru care trebuie sa vorbim despre minciuna mai este si faptul ca natura cu care ne-am nascut este foarte predispusa spre neadevar si inselaciune (Daca nu crezi, intreaba-ti mama). "Smecheria din natura umana se manifesta inca de la cea mai frageda virsta. Un al treilea motiv pentru care abordam acest subiect este faptul ca sintem obligati sa traim intr-o lume de mincinosi si avem nevoie sa ni se aduca mereu aminte ca Biserica trebuie sa fie altfel decit lumea. Adunarea copiilor lui Dumnezeu este chemata sa fie o insula de cinste si integritate intr-o mare de neadevar si minciuna. Tema noastra scoate in evidenta unicitatea si specificul Bisericii tocmai prin accentuarea faptului ca noi nu sintem o adunatura de ipocriti mincinosi.

Se prea poate ca tu sa nu ai nevoie de indemnul din titlu. S-ar putea sa fii deja unul dintre acei putini "alesi" care-si traiesc viata in lumina si in adevar. Daca da, atunci ai privilegiul sa fii un giuvaer de pret intr-o lume care si-a pierdut simtul valorii.

Cine sta linga adevar, inoata impotriva curentului. Orice peste mort poate merge cu apa la vale, dar pentru a inota la deal trebuie sa fii viu si puternic.

Oamenii care nu mint sint o nobila minoritate a oamenilor de caracter. Ei sint o raza luminoasa intr-o mare de intunerec. Viata lor este ca lucrarea farului care calauzeste vapoarele spre siguranta linistita a portului.

Biblia scoate in evidenta gravitatea minciunii si nenorocirile pe care le atrage dupa sine acest pacat:

"De aceea lasati-va de minciuna: Fiecare dintre voi sa spuna aproapelui sau adevarul, pentru ca sintem madulare unii altora" (Efes. 4:25). "Ci, credinciosi adevarului, in dragoste, sa crestem in toate privintele, ca sa ajungem la Cel ce este Capul, Christos" (Efes. 4:15). A te maturiza inseamna si a avea integritate in vorbire.

"Iata ce trebuie sa faceti: Fiecare sa spuna aproapelui sau adevarul; judecati in portile voastre dupa adevar si in vederea pacii; nici unul sa nu gindeasca in inima lui rau impotriva aproapelui sau, si nici sa nu iubiti juramintul strimb! Caci toate lucrurile acestea Eu le urasc, zice Domnul" (Zaharia 8:16, 17).

" Sa amuteasca buzele mincinoase. cari vorbesc cu indrazneala, cu trufie si dispret impotriva celui neprihanit!" (Psalm 31:18).

"Sase lucruri uraste Domnul, si chiar sapte Ii sint urite: ochii trufasi, limba mincinoasa, miinile cari varsa singe nevinovat, inima care urzeste planuri nelegiuite, picioarele care alearga repede la rau, martorul mincinos, care spune minciuni, si cel ce stirneste certuri intre frati" (Prov. 6:16-19).

"Buzele mincinoase sint urite Domnului, dar cei ce lucreaza cu adevar Ii sint placuti" (Prov. 12:22).

"Cel neprihanit uraste cuvintele mincinoase, dar cel rau se face urit si se acopera de rusine" (Prov. 13:5).

" Ceeace face farmecul unui om este bunatatea lui; dar hotarirea Domnului , aceea se implineste" (Prov. 19:22)

Concluzia: Biblia condamna foarte drastic minciuna. Este un pacat care seamana in jur moarte.

Cine a inventat minciuna?

De unde vine minciuna? Cine a fost cel ce a adus-o pe lume? Un lucru este sigur: nu Dumnezeu! Biblia spune: "Este cu neputinta ca Dumnezeu sa minta" (Evrei 6:18). Acest Dumnezeu S-a coborit intre noi in persoana Fiului Sau, Isus Christos, care a declarat: "Eu sint adevarul" (Ioan 14:6). Daca asa stau lucrurile, atunci minciuna trebuie sa fi venit din alta parte.

De fapt, Domnul Isus ne-a spus de la cine vine minciuna: de la diavolul. Iata ce gasim scris: "Voi aveti de tata pe diavolul; si vreti sa impliniti poftele tatalui vostru. El de la inceput a fost ucigas; si nu sta in adevar, pentru ca in el nu este adevar. Ori de cite ori spune o minciuna, vorbeste din ale lui, caci este mincinos si tatal minciunii" (Ioan 8:44).

Satan a fost primul care s-a apropiat de cei dintii oameni in gradina Edenului, cu o minciuna: "Oare a zis Dumnezeu? ... Cu siguranta ca nu veti muri" (Gen. 3:4). Dar au murit! Si de atunci pina astazi oamenii continua sa moara. Daca nu credeti, intrati putin prin cimitire sau opriti-va putin ochii asupra rubricilor cu anunturi mortuare din paginile ziarelor.

Satan ne-a furnizat prima minciuna si continua sa ne stea la dispozitie cu minciuni proaspete. El il minte pe cel nemintuit, facindu-l sa creada ca are suficient timp in viitor sa se impace cu Dumnezeu. Omul amina crezind spusele diavolului si, daca nu se va trezi, nu se va impaca niciodata cu Dumnezeu. Cunosc un om care a stat odata intr-o Biserica in timpul unei seri de evanghelizare si s-a simtit impins de Duhul Sfint sa se ridice si sa se predea Domnului. Dar o voce perfida i-a soptit: "Nu acum, amina pe Duminica viitoare. O sa-ti fie mai usor ". El a asteptat inca o saptamina, si apoi inca una, si inca una. Nici astazi nu este mintuit. A acceptat minciuna diavolului si este total neputincios.

O alta minciuna a lui Satan este ca poti fi crestin chiar si atunci cind traiesti ca oamenii din lume. El te invata ca poti sa "crezi in Isus" ca intr-un fel de asigurare impotriva incendiilor si asta este suficient ca sa scapi de flacarile iadului. Pretentia lui este ca nu trebuie sa-ti schimbi de loc felul de trai. Doar Christos a murit pentru pacatele lumii! Nu se va impiedica El in citeva pacate ale tale. Aceasta este o minciuna! A fi crestin inseamna a iesi din lume si a te impotrivi si lumii si diavolului. Viata crestina este trairea existentei la un alt nivel, infinit superior stilului de viata al lumii.

Alteori Satan se apropie de crestini cu minciuni despre starea lor inaintea lui Dumnezeu. El vrea sa-i convinga ca pacatele lor nu au fost niciodata iertate. Scopul lui este ca sa-i cufunde intr-o paralizie a nesigurantei si fricii. "Impotriviti-va diavolului si el va fugi de la voi".

Minciuna vine de la diavolul. El a adus-o pe lume si tot el o tine in existenta, multiplicind-o in fiecare zi. Diavolul este in cautare de slujitori care sa-i poarte minciunile in lume. Daca minti, esti un slujitor al Satanei.

Intr-o zi, am auzit un scrisnet de frine si derapajul rotilor unei masini pe asfaltul din strada. Cind am iesit afara, am vazut o masina care trecuse pe sensul opus celui de mers si se ciocnise cu una care mergea regulamentar. Apropiindu-ma am auzit cum soferul vinovat cauta sa-l convinga pe politai ca nu gresise cu nimic si ca mersese cu o viteza foarte mica. Vorbele lui se contraziceau categoric cu urmele de pe asfalt si cu masuratorile politiei, dar el turuia fara incetare, trimbitindu-si nevinovatia.

Am un prieten functionar care ocupa un post din esalonul de sus al ierarhiei din institutia la care lucreaza. El mi-a povestit cum obisnuia sa minta. Minciuna intrase intr-atit de mult in felul lui de vorbire incit o practica fara nici o rusine. Mai ales atunci cind vorbea la telefon. Astazi, omul acesta este un crestin si spune doar adevarul.

Barbatii isi mint nevestele. Ei pretind ca au stat mai tirziu la servici pentru ore suplimentare, cind de fapt au fost sa pacatuiasca cu secretara sau cu femeile usoare. Nevestele isi inseala si ele barbatii.

Soferul minte ca sa incaseze polita de asigurare. Adolescentul minte ca sa-si ascunda prima tigare. Secretara minte spunind: "Imi pare rau, dar seful n-a venit inca". Vinzatorii inseala la pret. Constructorii mint despre calitatea si pretul materialelor folosite. Se minte si in piata, se minte in presa si se minte mai ales in politica. Daca-i atragi atentia unui politician ca minte, el cauta imediat citeva cuvinte alunecoase ca sa se justifice, mintind si mai mult si mai tare. Traim intr-o lume care se prabuseste atacata de putregaiul minciunii.

(Nu stiu daca este una din sclipirile ironice ale fratelui Simion Cure sau daca este doar una din vorbele de duh colectionate de el de la altii in timpul vietii, dar l-am auzit spunind: "Ei, hei! Daca ar fi facut Dumnezeu oamenilor o ferestruica pe frunte, ca sa ne putem vedea unii altora gindurile, cred ca mai toti ar umbla cu sapca trasa pina la sprincene!" Intre continutul gindurilor noastre si expresiile buzelor exista uneori o intreaga lume a diferentelor si contradictiilor. Folosim minciuna sau pentru a ascunde ceea ce sintem sau pentru a parea ceea ce am vrea sa fim).

Cum priveste Dumnezeu minciuna?

In tribunalul dreptatii lui Dumnezeu, minciuna este un pacat vrednic de moarte. Tineti minte bine ce ne este scris in Faptele Apostolilor 5:1-10 :

"Dar un om, numit Anania, a vindut o mosioara, cu nevasta-sa Safira si a oprit o parte din pret, cu stirea nevestei lui; apoi a adus partea cealalta si a pus-o la picioarele apostolilor. Petru i-a zis: "Anania, pentruce ti-a umplut Satana inima ca sa minti pe Duhul Sfint, si sa ascunzi o parte din pretul mosioarei? Daca n-o vindeai, nu raminea ea a ta? Si, dupa ce ai vindut-o, nu puteai sa faci ce vrei cu pretul ei? Cum s-a putut naste un astfel de gind in inima ta? N-ai mintit pe oameni, ci pe Dumnezeu".

Anania, cind a auzit cuvintele acestea, a cazut jos si si-a dat sufletul. O mare frica a apucat pe toti cei ce ascultau aceste lucruri. Flacaii s-au sculat, l-au invelit, l-au scos afara, si l-au ingropat. Cam dupa trei ceasuri, a intrat si nevasta-sa, fara sa stie ce se intimplase. Petru i-a zis: "Spune-mi cu atit ati vindut mosioara?" "Da", a raspuns ea, "cu atita".

Atunci Petru i-a zis: "Cum de v-ati inteles intre voi sa ispititi pe Duhul Domnului? Iata picioarele celorce au ingropat pe barbatul tau, sint la usa si te vor lua si pe tine".

Ea a cazut indata la picioarele lui si si-a dat sufletul. Cind au intrat flacaii, au gasit-o moarta; au scos-o afara si au ingropat-o linga barbatul ei".

Dumnezeu pedepseste cu asprime minciuna.

Daca Dumnezeu ar fi la fel de sever cu toti oamenii cum a fost de sever cu Anania si Safira, toate Bisericile ar trebui sa aibe cite un cimitir imens in apropiere. Harul Lui a rinduit insa altfel. Totusi, intimplarea cu Anania si Safira trebuie sa lase si asupra noastra impresia pe care a lasat-o asupra credinciosilor si necredinciosilor din acea vreme: "O mare frica a cuprins toata adunarea si pe toti cei ce au auzit aceste lucruri" (Fapte 5:11).

Dumnezeu nu Si-a schimbat intre timp parerea despre minciuna. Mai devreme sau mai tirziu, toti mincinosii vor sta inaintea dreptatii divine si vor trebui sa dea socoteala ca si Anania si Safira.

Mincinosii vor crede minciuni

Sa nu va inchipuiti ca minciuna face rau numai celor ce sint mintiti. Ea ii distruge in primul rind pe cei ce o practica. Minciuna este pentru caracter ceea ce este rugina pentru fier si mana pentru vita de vie. Cei ce spun altora minciuni ajung sa nu mai aibe nici pentru ei adevarul. Mincinosii ajung foarte curind sa-si creada propriile lor minciuni. Probabil ca acest lucru este cel mai jalnic de privit atunci cind stai fata in fata cu un mincinos de profesie.

Calea minciunii este o spirala inspre lumea tenebroasa a iluziilor si a inselarii de sine: " De aceea Dumnezeu i-a lasat prada necuratiei, sa urmeze poftele inimilor lor; asa ca isi necinstesc singuri trupurile; caci au schimbat in minciuna adevarul lui Dumnezeu si au slujit si s-au inchinat fapturii in locul Facatorului, care este binecuvintat in veci! Amin" (Rom. 1:24-25).

"Din aceasta pricina, Dumnezeu le trimete o lucrare de ratacire, ca sa creada o minciuna: pentru ca toti cei ce n-au crezut adevarul, ci au gasit placere in nelegiuire, sa fie osinditi" (2 Tesal. 2:11,12).

Iata adevarata tragedie: Dumnezeu va ingadui ca mintea si constiinta mincinosului sa se perverteasca pina la autoinselare si autodistrugere. Minciuna este o alegere si un viciu. Pentru ca este un viciu, cel ce alege calea ei, va aluneca irezistibil la vale, mintind pe zi ce trece mai mult, ca sa-si sporeasca senzatia de placere si va ajunge sa se rupa tragic de realitate. Nu glumiti cu minciuna.

Nu toate minciunile se spun cu gura

Imi amintesc ca in copilarie am imprumutat bicicleta unui prieten ca sa fac si eu "o tura". Tocmai plouase si am incercat sa trec printr-o balta, dar, ca un facut, mi s-a impotmolit roata din fata si am aterizat cu amindoua picioarele in noroi. Paguba nu era mare, dar acum ma gindeam cum am sa-i spun mamei. Mintea mea se muncea deja ca sa inventeze cuvinte care nici sa nu minta, dar nici sa nu spuna tot adevarul.

La fel fac toti politicienii de pretutindeni. Ei sint maestrii ai cuvintelor potrivite. Discursurile lor sint intotdeauna doar in parte adevarate.

(Fratele Mircu Cocar, pastor la Sibiu, imi povestea despre un frate care a venit sa-i reclame comportamentul ciudat al unuia din adunare. De cite ori dadea mina cu ceilalti, reclamatul spunea: "Pacea Domnului", "Multa sanatate", sau alte salutari asemanatoare. De cite ori dadea insa mina cu reclamantul, fratele poznas repeta aproximativ ironic: "Caldura, frate, multa caldura!" Simtind ca sub salut se ascunde ceva neplacut, reclamantul i-a cerut fratelui Mircu sa stea de vorba cu impricinatul. Zis si facut. Ce explicatie credeti ca a primit fratele Mircu. Omul nostru i-a zis pe sleau: "Noi, pocaitii n-avem voie sa injuram, frate. Ce este mai frumos sa spui: "Arza-te-ar focul!" sau "Caldura, mai multa caldura!" ?

In judetul Neamt am auzit o vorba de duh rostita impotriva celor ce "se prefaceau" ca sint altceva decit erau in realitate. Un om, altfel cinstit, intrase in cirdasie cu niste hoti ca sa se capatuiasca cu ceva benzina. Ca sa-l avertizeze, cineva i-a zis: "Nu te amesteca cu tarite, ca te maninca porcii". Mai tirziu, colegul meu de Seminar, Mihet Titus, mi-a comunicat o varianta mai distilata a aceleiasi maxime: "Pina se afla ca nu toti urechiatii sint magari, si iepurii umbla potcoviti".)

O jumatate de adevar este o minciuna intreaga, iar ca sa minti nu-ti trebuiesc intotdeauna cuvinte. Putem sa mintim cu ochii, cu gestul, cu expresia fetei sau cu ... lipsa de expresie a fetei. Iata ce spune Biblia despre aceasta: "Omul de nimic, omul nelegiuit, umbla cu neadevarul in gura, clipeste din ochi, da din picior si face semne cu degetele. Rautatea este in inima lui, urzeste lucruri rele intr-una, si stirneste certuri" (Prov. 6:12-14).

Iuda l-a vindut pe Domnul Isus cu o sarutare. Aparent, gestul era un semn de dragoste, dar, in ascuns, sarutul era semnul tradarii. Un om cinstit este un om care spune adevarul cu cuvintul, cu gestul si cu fapta. Biblia ne indeamna sa fim astfel de oameni.

Nu pot sa nu spun ceva si despre expresii exagerate, ca: "Pe cuvintul meu de onoare" sau "Pe cinstea mea ca spun adevarul!". Cei ce folosesc asemenea expresii se dau singuri de gol ca oameni ai neadevarului. Cine are din cind in cind un cuvint "de onoare" marturiseste despre sine ca de obicei se complace sa foloseasca cuvinte "de ne-onoare". Crestinii n-au nici voie si nici nevoie sa se "jure": "Felul vostru de vorbire sa fie: "Da, da: nu, nu"; ce trece peste aceste cuvinte, vine de la cel rau" (Mat. 5:37) "Mai presus de toate, fratii mei, sa nu va jurati nici pe cer, nici pe pamint, nici cu vreun altfel de juramint. Ci "da" al vostru sa fie "da"; si "nu" al vostru sa fie "nu", ca sa nu cadeti sub judecata (Iacov 5:12).

Bine, bine, dar ce vom face cu "exagerarile" intentionate spuse in toiul discutiilor prietenesti cu scopul de a provoca risul celor din audienta. Sint si aceste "minciuni conventionale" la fel de interzise ca si celelalte? Parerea noastra este ca nu trebuie sa glumim cu minciuna, dupa cum nu este bine sa glumim cu focul sau cu otrava. Avind in vedere de unde vine minciuna, care ii sint efectele si ce aspra pedeapsa o asteapta, trebuie ca noi sa ne deprindem sa o alungam cu desavirsire din bagajul vietii noastre.

Crestinii sint oameni pasionati de adevar si frumos: "Incolo, fratii mei, tot ce este adevarat, tot ce este vrednic de cinste, tot ce este drept, tot ce este curat, tot ce este vrednic de iubit, tot ce este vrednic de primit, orice fapta buna, si orice lauda, aceea sa va insufleteasca" (Filip 4:8).

Minciuna este un pacat. Ea denatureaza realitatea, raspindeste confuzia si are ca si consecinta distrugerea caracterului. Cine tolereaza o minciuna in viata lui se aseamana cu neinteleptul care crede ca un singur mar stricat nu va influenta prea mult lada sa cu mere. Rasplata neghiobiei sale va fi putregaiul.

Soarta celor mincinosi

Orice minciuna va fi data pe fata si orice mincinos va fi pedepsit. Iata cum vede apostolul Ioan viitorul nefericit al celor ce se joaca cu minciuna: "Dar cit despre fricosi, necredinciosi, scirbosi, ucigasi, curvari, vrajitori, inchinatori la idoli, si toti mincinosii, partea lor este in iazul, care arde cu foc si cu pucioasa, adica moartea a doua. ... Nimic intinat nu va intra in ea, nimeni care traieste in spurcaciune si in minciuna; ci numai cei scrisi in cartea vietii Mielului. ... Ferice de cei ce isi spala hainele, ca sa aiba drept la pomul vietii, si sa

intre pe porti in cetate! Afara sint ciinii, vrajitorii, curvarii, ucigasii, inchinatorii la idoli, si oricine iubeste minciuna si traieste in minciuna!" (Apoc. 21:8, 27; 22:14-15). Viitorul mincinosilor este pierzarea vesnica.

Mincinosii se pot schimba

Daca pentru tine minciuna este un obicei - spune-i pe nume: pacat. Pocaieste-te de ea si cere-I iertare lui Dumnezeu. Cauta apoi sa restabilesti adevarul in relatiile cu cei pe care i-ai mintit. Deprinde-te sa vorbesti "adevarul in dragoste". Ia hotarirea sa nu mai minti si, prin puterea Duhului Sfint, tine-te cu dintii de hotarirea ta. Striga impreuna cu imparatul David: "Doamne, scapa-mi sufletul de buza mincinoasa, de limba inselatoare!" (Ps. 120:2).

Grija de frati *de Simion Shrock*

Nu va mincati unii pe altii

13

"Nu va mincati unii pe altii"

Am sa va povestesc acum una dintre cele mai triste amintiri ale mele. Aveam pina nu de mult un catelus frumos, jucaus si pestrit ca un pachet de zdrente. Ii placea sa zburde prin toata curtea, dar mai ales sa se inghesuiasca printre picioarele noastre cind ieseam la joaca. Seara, se lua la intrecere cu copiii care se plimbau cu bicicletele. Fugea asa de aproape de roti, ca era de mirare ca nu-l calcau. Nici macar atunci cind taiam iarba nu scapam de el. Dadea tircoale masinii de taiat iarba si latra, nevoie mare. Intr-o zi, s-a apropiat cam prea tare si masina i-a prins coada. Lama ascutita l-a tras imediat inauntru. Oricit am oprit de repede motorul, coada si o parte din oasele spatelui fusesera facute bucati. M-am uitat cu groaza, am evaluat cu parere de rau si am decis ca cel mai bun lucru este sa omorim cit mai repede catelul. Ceea ce am si facut.

Cu oamenii nu putem si nici nu avem voie sa ne purtam ca si cu animalele. Chiar si atunci cind sint intr-o conditie disperata, nu avem nici un drept sa ne gindim la distrugerea lor. Exemplul meu nu se poate aplica la viata Bisericii. Totusi, o anumita asemanare de atitudini exista. Citeodata si intre oameni exista situatii de criza si de hotariri dureroase. Multi dintre noi prefera sa scape de un "bagaj incomod" si rup repede legaturile cu cei cazuti intr-o stare de decadenta. De fapt, orice diferenta de opinie se poate transforma intr-o ocazie de infruntare distrugatoare. Trebuie sa invatam sa nu lasam conflictele de opinie sa se transforme in conflicte de persoane.

Iata un exemplu care ilustreaza cum nu se poate mai bine felul in care ne putem face rau unii altora.

"De citiva ani, Biserica planuia sa construiasca niste cladiri anexe care sa gazduiasca salile de Scoala Duminicala. O familie dorea sa aseze cladirile intr-un anumit loc, in timp ce o alta familie prefera o cu totul alta locatie. De fiecare data cind se bateau tarusii pentru saparea fundatiei, cineva ii schimba peste noapte dintr-o parte in cealalta."

Pina la urma, partile aflate in conflict au ajuns la un compromis multumitor, dar a aparut de indata o alta problema: Unde sa asezam bucataria? Una dintre familii era de parere ca era mai bine s-o asezam in perimetrul noii cladiri, cealalta sustinea ca ar fi mai bine sa o atasam in exteriorul cladirii. Pina la urma, grupul care a preferat sa includa si bucataria a avut cistig de cauza si constructia a inceput. La inaugurare insa, au observat ca teava care ducea de la bucatarie la sistemul de canalizare al orasului fusese infundata. "Cineva" turnase ciment in ea."

Intimplari de felul acesta arata cum se lupta si se macina fratii in Biserica. Biblia spune: "Fratilor, voi ati fost chemati la slobozenie. Numai, nu faceti din slobozenie o pricina ca sa traiti in firea pamanteasca, ci slujiti-va unii altora in dragoste. Caci toata Legea se cuprinde intr-o singura porunca: "Sa iubesti pe aproapele tau ca pe tine insuti". Dar daca va muscati si va mincati unii pe altii, luati seama ca sa nu fiti nimiciti unii de altii. Zic dar, umblati cirmuiti de Duhul, si nu impliniti poftele firii pamintesti" (Gal. 5:13-16).

Observati ca versetele 13 si 14 sint versete pozitive: "slujiti-va unii altora" si "sa iubesti pe aproapele tau". Versetul 16 este si el unul pozitiv, indemnindu-ne sa umblam calauziti de Duhul. Dupa versetul 16 urmeaza un pasaj care enumera faptele firii pamintesti si roada Duhului. Intre toate acestea, ca intr-un sandvis, se afla versetul 15, care este o negatie: "Luati seama ca sa nu fiti nimiciti unii de altii". Asezarea aceasta este semnificativa. Daca ne vom tine ocupati cu facerea a ceea ce este bine, nu vom avea timp pentru facerea raului. Daca iubesti (pozitiv) nu vei avea timp pentru ura (negativ). Daca-i zidesti pe cei din jur (pozitiv), nu vei putea sa fi partas la darimarea lor (negativ). O mai buna traducere a versetului 16 este: "Umblati cirmuiti de Duhul, si (atunci) nu veti implini poftele firii pamintesti".

"Dar daca va muscati si va mincati unii pe altii, luati seama ca sa nu fiti nimiciti unii de altii".

Ce inseamna a fi nimicit? Dictionarul ne spune ca a nimici inseamna a distruge, a consuma.

Cei mai predispusi oameni pentru aceasta sint egoistii care incearca sa foloseasca totul doar spre folosul si propasirea lor personala. Ei tin mereu sa se catere cit mai sus, chiar daca fac asta calcind peste cadavre. O maxima ironica spune ca: "Prietenul adevarat, la nevoie se cunoaste. La nevoia ... lui". Astfel de oameni sint prieteni de vreme buna, care dispar de indata ce situatia nu-i mai avantajeaza.

Vremurile de persecutie au fost, in general, vremuri in care Biserica a trait in unitate. Cind a incetat persecutia, libertatea exterioara cuplata cu dorinta de afirmare a firii pamintesti au transformat prietenii si partasii sfinte in fragmentari si lupte fraticide. Citeodata, diavolul poate face mai mult rau in Biserica, nu prin dusmanii din afara, ci prin fratii neintelepti dinauntru. Dintre toate "decesele" bisericilor locale, "sinuciderea" este cea mai trista si cea mai tragica.

Cunosc o astfel de Biserica nu prea departe de casa mea. Cu citiva ani in urma era un izvor de viata si cunostea o crestere numerica extraordinara. Au survenit insa citeva neintelegeri. Citiva frati bolnavi de "personalita" n-au mai putut incapea laolalta. Astazi, usa acelei Biserici este inchisa. Au plecat fiecare in alta parte. Noi am fost chemati sa lucram alaturi de Domnul Isus la zidirea Bisericii Sale. Cine se cearta cu fratii nu-si da seama ca Il intristeaza in primul rind pe Domnul.

(Inainte de a pleca din tara spre limanuri de peste ocean, am avut o ultima discutie cu tatal meu, Brinzei Vasile. Facind aluzie la niste "neintelegeri" care existau intre fratii romkni din "diaspora", el mi-a spus: "Orice vei face, sa nu te certi cu fratii. Mai bine sa vinzi cartofi la Aprozar, decit sa te certi sau sa te lupti cu fratii. Sa nu distrugi pe cei pentru care a murit Christos!" Nu stiu de ce vinzarea cartofilor la Aprozar reprezenta pentru tatal meu o limita inferioara a existentei, dar stiu precis ca daca a urit ceva, au fost luptele si neintelegerile cu fratii. Culmea nereusitei in slujirea crestina era reprezentata pentru el de acei predicatori mindri si firesti, care-si ridicau statui pentru ei insisi si-si zideau imperii "stapinind" peste cei ce "le cazusera la imparteala" (1 Petru 5:3). Vorbele tatalui meu mi-au rasunat mereu in memorie. Am vazut intr-adevar pastori care predica despre unitate si iubire, dar nu-si pot intinde miinile unii altora. Am vazut pastori care dau cina si-i viziteaza pe cei cazuti din adunarile lor, dar nu pot tolera nici cea mai mica slabiciune la un confrate in lucrare. Am vazut "muscaturi" si "mincatorii" care au dus Bisericile in pragul "nimicirii". Cit pot, uitind ce este rau la altii, ma silesc mereu sa-mi vad umil de slujire, ca sa nu ajung ... sa vind "cartofi la aprozar!".)

A nimici ceva bun inseamna a risipi ceva pretios. Cind o casa scumpa este cuprinsa de imbratisarea nimicitoare a flacarilor, banii investiti in ea se fac scrum. Tot asa, cind ne nimicim unii pe altii, noi Il pagubim pe Dumnezeul nostru.

Cauzele luptelor fraticide

Egoismul: "Asa vreau eu!" Cind nu slujesc din iubire, slujesc din dorinta de a ma afirma pe mine. Egoismul si dragostea se exclud reciproc.

Cind nu te preocupa decit ceea ce se spune despre tine, esti egoist. Cind te crezi buricul pamintului si toate trebuie sa se invirteasca in jurul prea importantei tale persoane, esti egoist. Cind te superi ca altii sint laudati si tu esti trecut cu vederea si ca sa te razbuni esti gata sa raspindesti calomnii de genul: "Lasa ca va spun eu cine este cutare ...", esti egoist.

(Sa va spun cum se manifesta un egoist. Vine acasa intr-o duminica si sotia-l intreaba: "Cum a fost la Biserica?" El raspunde: "Ca deobicei. Cam plictisitor". Altadata vine parca zburind. Sotia-l intreaba ca de obicei: "Cum a fost la Biserica?" El raspunde: "O revarsare de har! O trezire spirituala! Un mesaj extraordinar!" Ea intreaba curioasa: "Dar cine a predicat?" El raspunde cu falsa modestie: "Astazi m-au lasat pe mine sa predic".

Fratele Cure obisnuia sa spuna ca sint in Biserici doua categorii de slujitori: priveghetori si "privighetori". Unii se jertfesc pentru altii, ceilalti se urca pe o craca si nu le mai tace gura. Sint indragostiti de ei insisi si le place sa-si auda mereu glasul.)

Sint unii care sint gata sa inceapa o alta Biserica daca nu sint bagati in seama acolo unde sint. Altii nu trimit cu anii nici macar un singur articol la revistele altora. Sint insa gata sa munceasca pe brinci, daca este vorba sa scoata o revista care sa le poarte numele.

In unele locuri este un cosmar sa asisti la adunari generale ale Bisericilor. Fratii au ajuns chiar sa spuna ca este mai indicat ca cei proaspat convertiti si botezati sa nu participe la adunari generale in primii ani de credinta. Ce ironie! Cei incepatori in ale credintei sint opriti sa-i vada la lucru pe cei "mai crescuti in Domnul"! Exista frati si surori care asteapta consfatuirile fratesti ca pe ocazii de razbunare: "Am sa-i raspund cu aceeasi moneda! Sa vada si el cum este sa suferi".

Egoismul este radacina tulburarilor in care ne nimicim unii pe altii.

Exista si alte cai prin care ne putem distruge reciproc. Am sa mentionez in continuare pe scurt sase dintre ele.

1) Curiozitatea bolnavicioasa. Exista citeva pasaje Biblice care trateaza acest subiect. Ele cauta sa ne vindece de aceasta boala din care se naste birfa. "Nimeni din voi sa nu sufere ca ucigas, sau ca hot, sau ca facator de rele, sau ca unul care se amesteca in treburile altuia" (1 Petru 4:15). Bagati de seama bine asociatia din text. Curiozitatea bolnavicioasa nu pare atit de vinovata cit timp nu vezi cu cine o asociaza Cuvintul Domnului. Ea este pusa in acelasi rind cu hotia, uciderea si raufacatoria. "Auzim ca unii dintre voi traiesc in neorinduiala, nu lucreaza nimic, ci se tin de nimicuri" (2 Tesal. 3:11).

Este clar ca astfel de oameni nu lucrau la zidirea trupului lui Christos, ci ruinau partasia frateasca. Pavel scrie si el despre unele persoane care "se deprind sa umble fara nici o treaba din casa in casa; si nu numai ca sint lenese, dar sint si limbute si iscoditoare, si vorbesc ce nu trebuie vorbit" (1 Tim. 5:13). Purtatorii de zvonuri si de calomnii aprind focuri distrugatoare in Biserica si duc la nimicirea sfintilor. "Cind nu mai sint lemne, focul se stinge; si cind nu mai este nici un clevetitor, cearta se potoleste" (Prov. 26:20).

2) Minte perversa. Perversitatea este atitudinea celui care stie ce este rau, dar continua sa-l faca pe ascuns. "Sfint o zi la Biserica si pacatos sase zile acasa". Bisericile crestine sint bintuite de prefacatorie. Ipocrizia este moda zilei. Nevasta lui Ieroboam are si astazi frati care vor "sa se dea drept altul"(....). Anticipind toate acestea, apostolul Pavel a scris: "Stiu bine ca, dupa plecarea mea, se vor viri intre voi lupi rapitori, care nu vor cruta turma; si se vor scula din mijlocul vostru oameni care vor invata lucruri stricacioase, ca sa atraga pe ucenici de partea lor" (Fapte 20:29-30). Bunul simt al poporului a inventat zicala: "Sa faci ce zice popa, nu ce face popa". Oameni cu doua fete, predica apa si beau vin. Sfatul lui Pavel catre mai tinarul Timotei confruntat cu prezenta acestor oameni cu mintea pervertita este urmatorul: "Daca invata cineva pe oameni invatatura deosebita, si nu se tine de cuvintele sanatoase ale Domnului nostru Isus Christos si de invatatura care duce la evlavie, este plin de mindrie, si nu stie nimic; ba mai are boala cercetarilor fara rost si a certurilor de cuvinte, din care se naste pizma, certurile, banuielile rele, zadarnicele ciocniri de vorbe ale oamenilor stricati la minte,

lipsiti de adevar si care cred ca evlavia este un izvor de cistig. Fereste-te de astfel de oameni" (1 Tim. 6:3-5). Cei din Biserica sintem chemati sa fim "fara prihana si curati, copii ai lui Dumnezeu, fara vina, in mijlocul unui neam ticalos si stricat, in care straluciti ca niste lumini in lume" (Filip. 2:15). Credinciosii trebuie sa-i zideasca pe altii nu sa-i darime.

3) Ura amara. Lipsa dragostei face loc urii. Dusmania este distructiva. "Caci si noi eram altadata fara minte, neascultatori, rataciti, robiti de tot felul de pofte si de placeri, traind in rautate si in pizma, vrednici sa fim uriti si urindu-ne unii pe altii" (Tit 3:3). Observati si aici cu ce fel de alte pacate este asociata ura. "Ura stirneste certuri, dar dragostea acopere toate greselile" (Prov. 10:12).

4) Mindria. "Pe buzele omului priceput se afla intelepciunea, dar nuiaua este pentru spatele celui fara minte." "Mindria merge inaintea pieirii si trufia merge inaintea caderii." (Prov. 10:13; 16:18). Mindria noastra ii sorteste pe ceilalti nimicirii.

5) Ironia batjocoritoare. Unii se distreaza pe seama slabiciunilor altora: "Izgoneste pe batjocoritor si cearta se va sfirsi, neintelegerile si ocarile vor inceta." (Prov. 22:10). Daca cineva trebuie indreptat, fa-o cu dragoste si gingasie. Nu da buzna cu bocancii in viata nimanui. Nu batjocori pe nimeni. Cauta intotdeauna sa-i zidesti pe altii.

6) Minia. "Un om iute la minie stirneste certuri, dar cine este incet la minie potoleste neintelegerile" (Prov. 15:18). Noul Testament vorbeste foarte clar despre acest subiect: "Cine dintre voi este intelept si priceput? Sa-si arate, prin purtarea lui buna faptele facute cu blindetea intelepciunii! Dar daca aveti in inima voastra pizma amara si un duh de cearta, sa nu va laudati si sa nu mintiti impotriva adevarului. Intelepciunea aceasta nu vine de sus, ci este paminteasca, fireasca, draceasca. Caci acolo unde este pizma si duh de cearta, este tulburare si tot felul de fapte rele" (Iacov 3:13-16).

Fa urmatorul rationament: cearta duce la confuzie, confuzia duce la fapte rele, faptele rele duc la nimicirea altora. Vrei tu sa lupti impotriva lui Christos? El Isi zideste Biserica Sa. Vrei tu sa I-o darimi? "O casa dezbinata impotriva ei insasi nu poate sa dainuiasca" (Marcu 3:25). Care este contributia ta la viata Bisericii din care faci parte?

Nu lucra la demolare, construieste!

Nu va muscati unii pe altii, mingiiati-va. Nu va nimiciti unii pe altii, ci cautati lucrarile care duc la zidirea tuturor. Este o mare cinste sa fii partas la zidirea Bisericii lui Dumnezeu. Noi crestem pe masura ce ii ajutam pe altii sa progreseze. Cine nu ajuta pe altii nu se ajuta nici pe sine. "Cine scoate sabia va pieri el insusi de ea".

Domnul Isus si-a indemnat ucenicii sa caute sa restaureze si sa refaca: "Daca fratele tau a pacatuit impotriva ta, du-te si mustra-l intre tine si el singur. Daca te asculta, ai cistigat pe fratele tau" (Mat. 18:15). Daca fratele tau ti-a gresit, tu trebuie sa fii cel dintii care sa incerci sa-l aduci la calea cea buna. Domnul Isus continua zicind: "Dar, daca nu te asculta, mai ia cu tine unul sau doi insi, pentru ca orice vorba sa fie sprijinita pe marturia a doi sau trei martori"(Mat. 18:16). Daca cel gresit nu se lasa ajutat mai ia cu tine inca pe un frate care sa te ajute. Daca nici impreuna nu reusiti "spune-l Bisericii". Cind un madular al Bisericii a cazut intr-o greseala, nu trebuie sa ne grabim sa-l excludem. Mai intii trebuie sa facem tot ce putem ca sa-l aducem pe calea cea dreapta.

In cazul meu, silintele mele nu sint suficiente. Nu am in mine suficiente resurse pentru a trece peste greselile altora si pentru a incerca sa-i aduc pe calea buna. Am nevoie de cineva care sa ma ajute. Ce voi face?

Mai intii, ma voi apropia de Dumnezeu asa cum sint si-I voi spune cu toata sinceritatea: "Doamne, n-am dragoste deajuns. Nu-mi pasa de fratele sau sora mea. Da-mi Tu dragoste de la Tine. Nu ma lasa sa fac rau altuia fara sa-mi dau seama. Arata-mi Tu greseala ori de cite ori birfesc, vorbesc de rau, distrug reputatia cuiva, musc si lucrez spre nimicirea altuia. Ma deschid Duhului Tau ca El sa ma cerceteze".

Cu mii de ani inainte de mine, David facea acelasi lucru inaintea Domnului, spunind: "Cerceteaza-ma, Dumnezeule, si cunoaste-mi inima! Incearca-ma, si cunoaste-mi gindurile! Vezi daca sint pe o cale rea, si du-ma pe calea vesniciei!" (Psalm 139:23- 24).

In al doilea rind, trebuie sa ma privesc pe mine insumi atent in oglinda Cuvintului lui Dumnezeu. De cite ori deschid Biblia rostesc in gind o rugaciune: "Vorbeste Doamne, caci robul Tau asculta". Si de foarte multe ori, Dumnezeu imi vorbeste prin ceea ce citesc chiar pentru problema care ma framinta. Fa si tu apel la "candela" Cuvintului care-ti poate lumina pasii.

In al treilea rind, sint atent la soapta Duhului si sint decis sa ma opresc din orice actiune, vorba sau gind care-mi este dat pe fata si dovedit ca nevrednic sau nefolositor. Mi se intimpla citeodata ca Duhul Sfint sa-mi vorbeasca chiar in mijlocul unei glume nesarate. Ma opresc atunci imediat si-mi pare rau de cele facute.

In al patrulea rind, cind sint vinovat, ma grabesc sa-mi marturisesc Domnului greseala. Nu vreau sa ma mai scuz sau sa ma justific. Strig repede: "Doamne, am gresit si-mi pare rau. Te rog spala-ma in singele Tau curatitor si da-mi iarasi nevinovatia iertarii Tale". Experientele lui David, relatate in Psalmii 32 si 51, imi sint pilde de pocainta si curatire.

In sfirsit, daca este nevoie sa repar ceva dupa ce m-am pocait, trec la treaba si repar. Daca am jignit pe cineva, imi cer iertare, daca am gindit rau despre cineva, cer Domnului sa-mi puna in inima sentimente sfinte fata de acea persoana.

Dar daca va muscati si va mincati unii pe altii, luati seama ca sa nu fiti nimiciti unii de altii. Zic dar, umblati cirmuiti de Duhul, si nu impliniti poftele firii pamintesti".

Relatiile noastre cu Dumnezeu si unii cu ceilalti sint in directa legatura. Cine-i "darima" pe altii, loveste in Creatorul lor. Cine-i zideste pe altii, Ii da o mina de ajutor lui Dumnezeu, in dorinta Lui de a-si vedea zidita Biserica.

14

"Nu va vorbiti de rau unii pe altii"

Cunosc un american care a vizitat toata Europa intr-o vara si de cind s-a intors, nu vorbeste decit despre o fereastra dintr-un hotel londonez. Desi fusese un hotel de lux, fereastra era intepenita si asta i s-a parut lui, a fi un lucru scandalos. Despre alte frumuseti vazute pe parcurs nu vorbea aproape de loc. Nimic din Paris, Roma sau Londra nu-l miscase. Ramasese din toata excursia doar cu amintirea enervanta a unei ferestre care se incapatinase sa nu se deschida. Ma gindesc ca a cheltuit atitia bani pentru un geam intepenit! Ce pacat!

Multi oameni se aseamana cu eroul nostru si nu pot vedea in jur decit greselile sau defectele altora. Toata ziua sint intr-o cautare obsesiva dupa erorile altora. Acesti oameni pierd din vedere farmecul si fascinatia frumosului din lume. Ei biziie toata ziua si mormaie suparator.

Cineva spunea ca exista doua feluri de comportamente. Ele se pot asemana cu urmatoarea ilustratie. Daca dai drumul unei albine intr-o gradina, ea va cauta de indata florile si se va apuca grabita sa le culeaga polenul si sa le absoarba parfumul. Daca in aceeasi gradina, dai drumul unei muste, ea va ignora orbeste frumusetea si aroma florilor si va pleca intr-o cautare febrila dupa vreo mortaciune sau dupa vreo gramada de gunoi. Comportamentul este diferit pentru ca natura lor este diferita.

Cum trebuie sa se comporte crestinii? Vorbirea de rau este destructiva si poate sfisia partasia frateasca. Nu este de mirare ca Biblia o interzice: "Nu va vorbiti de rau unii pe altii, fratilor! Cine vorbeste de rau pe un frate, sau judeca pe fratele sau, vorbeste de rau Legea sau judeca Legea. Si daca judeci Legea, nu esti implinitor al Legii, ci judecator" (Iacov 4:11). Mesajul este clar si limpede: cine se grabeste sa critice, nu pazeste Legea, ci se aseaza obraznic in scaunul Legiuitorului. El vrea sa rivalizeze cu Dumnezeu si sa-I ia locul.

(De ce trateaza Noul Testament acesta problema? Raspunsul este simplu: pentru ca si crestinii mai traiesc inca in trup si sint supusi acelorasi tentatii si inclinatii firesti care-i caracterizeaza pe oamenii din lume. Este suficient sa facem o proba simpla. Fratele Richard {urmbrand imi atragea atentia asupra inclinatiei spre rau din fiecare din noi. Dinsul zicea ca ziarele pline cu vesti bune nu s-ar vinde nicaieri in lume si companiile de publicistica ar da faliment. Ziarele sint pline de vesti rele pentru ca "asta se vinde", asta are cautare pe piata. Ca sa-mi dea un exemplu si mai bun, fratele m-a rugat sa citesc textul din 2 Timotei 4:14: "Alexandru, caldararul, mi-a facut mult rau". Fratele m-a intrebat: "Nu-i asa ca ai vrea ca Pavel sa fi dat amanunte? De sute de ani exista oameni care nu fac decit aceasta: se intreaba "ce rau i-o fi facut Alexandru, caldararul, lui Pavel"? Este in natura noastra dorinta de a ne interesa de ceea ce este rau". A trebuit sa recunosc ca testul reusise. Niciodata nu vazusem textul acela asa, dar de atunci m-am framintat de multe ori sa aflu: chiar ... ce-i facuse Alexandru ...?

Altadata m-am dus la nenea Richard sa-i cer parerea despre o carte in care un "oarecare" cauta sa-l distruga pe "cineva" din miscarea crestina romkneasca. I-am cerut parerea dinsului despre carte. Mi-a spus-o repede:

"Este o carte proasta, scrisa de un om prost. Nu asa se distruge un om. Sa-ti spun eu cum se face. Mai intii cartea este scrisa intr-o engleza proasta si nici un american nu are rabdare sa citeasca o engleza care-l indispune. Apoi, cartea nu scrie decit lucruri rele despre cel pe care vrea sa-l distruga. Orice om care traieste in lume nu poate fi numai rau. Omul este un amestec de bun si rau laolalta. La unii e mai mult bun, la altii mai mult rau. Cine citeste aceasta carte isi va da imediat seama ca autorul este pornit impotriva acelei persoane si ca nu mai judeca cum trebuie. Pe un om care nu mai judeca cum trebuie, nu are rost sa-l asculti, asa ca arunci cartea la gunoi. "

"Daca vrei sa distrugi pe cineva, trebuie sa scrii mai intii despre partile lui bune. Despre oricine poti scrie si lucruri bune. Hitler n-a fumat, Lenin i-a fost credincios sotiei lui, iar Stalin si-a iubit copiii. Nu-i greu sa spui si ceva bun despre un om rau. Daca vrei sa-ti cistigi credit in ochii cititorilor trebuie mai intii sa le dovedesti ca esti echilibrat si ca nu scrii cu patima."

"Cartea asta pe care mi-ai adus-o este o carte fara valoare. N-o s-o citeasca nimeni. S-au cheltuit bani de pomana.

Eu am scris o carte despre Marx. Am aratat ca parerile lui au fost influentate de faptul ca a cazut sub influenta "satanistilor".Cred ca Marx s-a bucurat de acolo unde este ca am scris-o. Cu siguranta ca el nu vrea acuma ca si altii sa ajunga unde este el. N-am scris cartea ca sa-l distrug pe |arl Marx, ci ca sa-i ajut pe altii sa nu calce pe urmele greselilor lui.")

Diferenta dintre vorbirea de rau si vorbirea despre cineva care a facut rau este simpla. Ea este ... parerea de rau. Acolo unde nu exista parere de rau si duh de rugaciune mijlocitoare, avem de a face cu vorbirea de rau.

A vorbi de rau inseamna a raspindi zvonuri sau chiar aspecte negative reale din placerea pacatoasa de a batjocori pe cineva. Vorbirea de rau este un atac la prestigiul, reputatia si caracterul cuiva. Biblia o interzice cu desavirsire.

"Cine ascunde ura, are buze mincinoase, si cine raspindeste birfelile este un nebun" (Prov. 10:18). Credinciosii adevarati nu se bucura de caderea fratilor lor. Suntem madulare unii altora in acelasi trup al lui Christos. Cind ne vorbim de rau unii pe altii este ca si cum ne-am sfisia putin cite putin un brat sau o ureche. Domnul Isus Si-a dat viata pentru oile Sale. Cine sintem noi sa le vorbim de rau si sa ne bucuram cind vine lupul sa le rapeasca?

Biblia ne vorbeste despre teribila suferinta provocata de vorbirea de rau. Iosif a fost bagat in inchisoare de invinuirea nedreapta a sotiei lui Potifar. Nabot a fost ucis de calomnia Izabelei. Ieremia a fost batjocorit de popor. Chiar si Domnul Isus a gustat din amarul celui ce este invinuit pe nedrept si batjocorit. Despre El s-a spus ba ca este beat, ba ca este stapinit de un duh rau, ba ca este nebun, ba ca rascoala poporul, ba ca vorbirea lui este plina de blasfemii la adresa lui Dumnezeu.

Pira si vorbirea de rau este caracteristica diavolului. De fapt asa se si traduce numele lui. "Diaboloi" inseamna "cel ce piraste", "cel ce aduce invinuire de ocara". Vorbirea de rau este modul lui de manifestare. Biblia ni-l arata vorbindu-l de rau pe Dumnezeu in fata primilor oameni: "Hotarit ca nu veti muri. Dar Dumnezeu stie ca, in ziua cind veti minca din el ..." (Gen. 3:4-5). In cartea lui Iov il gasim pe Diavol pirindu-l pe vrednicul patriarh inaintea tronului ceresc, in auzul tuturor fiilor lui Dumnezeu (Iov 1:6; 2:1-6). Cartea proorocului Zaharia ni-l prezinta pe diavol pirindu-l pe Iosua inaintea Domnului (Zaharia 3:1-5). Cartea Apocalipsei ne spune ca nici noi nu scapam mai usor; diavolul ne piraste pe fiecare dintre noi: "Acum a venit mintuirea ...pentru ca pirisul fratilor nostri, care zi si noapte ii pira inaintea Dumnezeului nostru, a fost aruncat jos" (Apoc. 12:10). Diavolul te acuza pe tine si pe mine ori de cite ori are ocazia. Ar trebui sa ne dam seama ca ori de cite ori vorbimde rau, facem lucrarea diavolului. Nu-i de mirare ca Biblia spune: "Nu va vorbiti de rau unii pe altii".

(Odata, fratele Simion Cure a fost chemat sa prezideze tinerea unei adunari generale intr-o Biserica renumita pentru certurile ei de partide si pentru luptele dintre frati. Nimeni nu mai dorea sa se duca la ei. L-au trimis intr-un tirziu pe "tata Cure" ca sa faca ordine. Dinsul a inceput-o "tare": "Fratilor, vreau sa va intreb mai intii ceva. Vreau sa stabilim mai intii un lucru. Vreau sa va pun o intrebare: "Cine vrea sa fie in urmatoarea ora in slujba Satanei? Cine vrea sa distruga lucrarea lui Christos? Va rog sa fiti sinceri, sa va ginditi bine si sa ridicati mina sus ca sa stim cu cine avem de a face". S-a facut o liniste mare si ... dureroasa. Atunci "fratele Cure a continuat: "Dumnezeu vrea sa ne mintuiasca pe toti. El nu vrea sa se piarda vreunul. Cine-i de partea lui Dumnezeu sa vorbeasca cu dragoste si spre zidirea Bisericii. Cine-i cu Diavolul sa se certe si sa se minie. Dumnezeu vrea sa iertam, ca sa poata si El sa ne ierte. Cine nu vrea sa ierte, sa treaca de partea Diavolului. Dumnezeu vrea sa avem o buna marturie inaintea lumii din sat ca sa-i poata atrage la mintuire. Diavolul vrea sa ne facem de risul lumii si sa-i tina pe oameni departe de Evanghelie. Cine-i pentru Diavolul sa faca scandal".

A fost, se spune, cea mai linistita adunare generala din istoria acelei Biserici. Unde esti acum, frate Cure? In cite Biserici am avea iarasi nevoie de dumneata!)

Iata citeva pasaje care ne avertizeaza impotriva vorbirii de rau. "Sa nu raspindesti zvonuri neadevarate. Sa nu te unesti cu cel rau, ca sa faci o marturisire mincinoasa pentru el" (Exod 23:1). Nu-ti face prieteni dintre aceia care au limba prea lunga si prea iscoditoare.

Femeile sint vizate in mod special: " Spune ca femeile in virsta trebuie sa aiba o purtare cuviincioasa, sa nu fie nici clevetitoare, nici dedate la vin; sa invete pe altii ce este bine" (Tit 2:3).

"Adu-le aminte", mai scrie Tit, "sa nu vorbeasca de rau pe nimeni" (Tit 3:1-2).

"Orice amaraciune, orice iutime, orice minie, orice strigare, orice clevetire si orice fel de rautate sa piara din mijlocul vostru. Dimpotriva, fiti buni unii cu altii, milosi si iertati-va unul pe altul, cum v-a iertat si Dumnezeu pe voi in Christos" (Efes. 4:31-32). Vorbirea trebuie folosita spre bine, nu spre distrugere.

" Avind un cuget curat; pentru ca cei ce birfesc purtarea voastra buna in Christos, sa ramina de rusine tocmai in lucrurile in cari va vorbesc de rau"(1 Petru 3:16).

In pasajele citate mai sus exista citeva principii elementare. Mai intii, Biblia ne interzice sa vorbim de rau pe cineva, ca sa nu-l distrugem. In al doilea rind, trebuie sa lepadam vorbirea de rau ca sa ne facem bine noua insine. Cei ce practica vorbirea de rau se otravesc pe ei insisi. Nimeni nu poate sa arunce cu noroi in altii fara sa se murdareasca el insusi cu noroi pe miini. Un medic celebru a spus ca "Cinci minute de minie produc un consum de energie egal cu opt ore de lucru". Cine practica vorbirea de rau se raneste pe sine si da dovada de o lipsa de maturitate spirituala, de lipsa de caracter si de lipsa unei intelegeri profunde a realitatii.

De ce sint asa cei care vorbesc de rau? Pentru ca ei se blocheaza in ei insisi, alegind sa se concentreze doar asupra aspectelor negative. S-ar putea ca ei sa aibe dreptate si observatiile lor sa fie corecte, dar atitudinea lor este gresita si nu foloseste nimanui. Este ca si diferenta dintre un termometru si un termostat. Termometrul "citeste" corect realitatea. Termostatul citeste si el realitatea, dar nu se opreste aici, ci porneste imediat aerul conditionat sau statia de termoficare pentru a aduce incinta la temperatura optima cresterii. Ce s-ar face o crescatorie de pui sau o sera de flori, daca termostatul ar functiona doar ca termometrul? Viata ar fi condamnata la moarte.

(De ce practica unii vorbirea de rau? La unii este o distractie a firii, iar la altii este o manifestare a complexului de inferioritate sau de vinovatie. Nicolae Iorga spunea: "Injosim intotdeauna maretia care insulta". Prin vorbirea de rau, unii incearca sa-i coboare pe toti la nivelul lor de pitici spirituali.

Exista cazuri in care vorbitorul de rau face galagie doar pentru a incerca sa-si acopere doar propria lui vinovatie. Este ca si cu hotul, care, odata prins asupra faptului, a luat-o la fuga pe strada, strigind: "Prindeti hotul!" Toata lumea a fost inselata, crezind ca si el si vinzatorul fug de fapt dupa un altul.)

Consecintele vorbirii de rau

Ea satisface rautatea firii pamintesti: "Cuvintele birfitorului sint ca prajiturile: aluneca pina in fundul maruntaielor" (Prov. 18:8).

Ea desparte prieteni: "Omul neastimparat stirneste certuri, si piritorul dezbina pe cei mai buni prieteni" (Prov. 16:28). Vai, cite prietenii au fost ruinate de "soapte" si "destainuiri" insinuante!

Ea raneste: "Cine vorbeste in chip usuratic, raneste ca strapungerea unei sabii" (Prov. 12:18).

Ea duce la cearta: "Cind nu mai sint lemne, focul se stinge; si cind nu mai este nici un clevetitor, cearta se potoleste" (Prov. 26:20).

Ea poate ucide: "Moartea si viata sint in puterea limbii" (Prov. 18:21). Poti ucide cu sabia si poti ucide cu limba. Vorbirea de rau mai este numita si asasinarea caracterului cuiva.

Majoritatea oamenilor "civilizati" nu se razbuna dindu-se cu capul de pereti sau scrisnind din dinti. Nimeni din Biserica nu strecoara otrava in mincarea dusmanului sau si nu scoate pistolul. N-ar fi biblic! Si nici legal! Cea mai raspindita metoda de razbunare este calomnia si vorbirea de rau. Cind ne razbunam insa astfel pe altii nu scapam nici noi neafectati. Nervii supraexcitati produc o excretie excesiva a glandelor hipofiza, suprarenala si tiroida. Acest surplus de secretii cauzeaza la rindul lui afectiuni ale organelor si stari de boala. Dusmania este intr-devar ... o boala grea!

Leacul vorbirii de rau

Linga fiecare interdictie din Biblie este si o recomandare. Dumnezeu nu se opreste niciodata la suprimarea raului, ci merge mai departe spre cresterea binelui. Celui care se intreaba: "Ce sa fac ca sa nu mai vorbesc de rau?" trebuie sa i se raspunda: "Incepe de astazi sa vorbesti de bine!"

"Nici un cuvint stricat sa nu va iasa din gura; ci unul bun, pentru zidire, dupa cum e nevoie, ca sa dea har celor ce-l aud" (Efes. 4:29).

Observati ce se spune despre aspectul pozitiv al vorbirii in cartile Psalmilor si Proverbelor:

"Cine aduce multamiri, ca jertfa, acela Ma proslaveste, si celui ce vegheaza asupra caii lui, aceluia ii voi arata mintuirea lui Dumnezeu " (Psalm 50:23).

"Gura celui neprihanit este un izvor de viata, dar gura celor rai ascunde silnicie."

"Pe buzele omului priceput se afla intelepciunea, dar nuiaua este pentru spatele celui fara minte" (Prov. 10:11,13).

"Un raspuns blind potoleste minia, dar o vorba aspra atita minia. Limba inteleptilor da stiinta placuta, dar gura nesocotitilor improasca nebunie. Ochii Domnului sint in orice loc, ei vad pe cei rai si pe cei buni.

"Limba dulce este un pom de viata, dar limba stricata zdrobeste sufletul."

"Omul are bucurie sa dea un raspuns cu gura lui, si ce buna este o vorba spusa la vreme potrivita!" (Prov. 15:1-4,23).

"Un cuvint spus la vremea potrivita, este ca niste mere de aur intr-un cosulet de argint" (Prov. 25:11).

Din toate aceste texte putem distila citeva principii. Vorbeste ceva vrednic sau taci din gura.

(Fratele Richard {urmbrand ne-a spus ca in limba ebraica, acelasi termen, "davar", se foloseste si pentru "cuvint" si pentru "margaritar". Daca n-ai de dat un margaritar ori de cite ori deschizi gura, este mai bine sa pastrezi tacere.

Daca nu poti vorbi cu cineva fata in fata, nu vorbi despre el pe la spate. Nu amplifica raul, infectindu-i si pe altii.

Cauta aspectul pozitiv in fiecare conversatie. " Vorbirea voastra sa fie totdeauna cu har, dreasa cu sare, ca sa stiti cum trebuie sa raspundeti fiecaruia" (Col. 4:6). Vorbirea noastra trebuie sa raspindeasca si sa intretina viata. Cauta sa incepi sa-i vezi pe ceilalti, nu cum sint, ci cum pot sa devina si trateaza-i dupa aceasta masura. Vorbele noastre au o extraordinara putere de modelare. Una dintre cele mai eficace maxime despre viata de familie spune: "Daca vrei sa fi tratat ca un rege, incepe sa-ti tratezi sotia ca pe o regina". Nimic mai adevarat decit aceasta!

S-ar prea putea ca citirea acestor rinduri sa te deprime. S-ar putea sa-ti spui: "Ce sa fac? Eu nu pot sa ma schimb" si sa cazi in resemnare.

Nu fa aceasta greseala. Biblia nu este un ghid de "auto-imbunatatire". Ea este o oferta a puterii lui Dumnezeu si o chemare la lucrarea Lui transformatoare. "Din prisosul inimii vorbeste limba". Lasa-L pe Dumnezeu sa-ti schimbe inima si vorbirea ta se va schimba de la sine.

(Vorbeam la Arad cu fratele Florian Guler si el se plingea cam asa: "Ce sa ma fac? Eu sint un om cu o vorbire mai aspra. Am incercat sa fiu altfel, dar nu pot vorbi duios ca altii. Nu ma vad in stare de asa ceva." Duhul Domnului mi-a sugerat o intrebare si i-am spus: "Florine, cum ti-ai cucerit tu sotia ta in perioada prieteniei voastre? Cum vorbeai cu ea?" "Asta este o alta poveste", mi-a spus el. "Acolo era o alta situatie". Dupa ce ne-am gindit insa bine, ne-am dat seama ca nu era de loc vorba de "o alta situatie". Dragostea este cel mai bun dascal din lume. Ne-am despartit rizind si el mi-a spus: "Cred ca mai este o speranta si pentru mine". Astazi, Florian este unul dintre cei mai indragiti frati din citi cunosc eu. Traieste la Detroit si este presbiter al Bisericii. Cum este vorbirea lui? Poate ca la fel de grabita uneori, dar ... mai intotdeauna plina de iubire. Zimbetul lui si privirea ochilor vorbesc de multe ori mai deslusit decit ... limba.)

Iata citeva remarci pe care le-am putea tine impreuna minte:

"Unii cu limba prea ascutita si-au taiat singuri craca de sub picioare".

"Fii cu mare atentie asupra limbii; se afla intr-un loc alunecos".

"Daca nu pacatuieste cineva in vorbire, este un om desavirsit" (Iacov 3:2).

"Nu va vorbiti de rau unii pe altii".

Grija de frati *de Simion Shrock*

Nu va dusmaniti unii pe altii

15

"Nu va dusmaniti unii pe altii"

Una dintre cele mai triste amintiri din viata mea este una din copilarie. Locuiam in apropierea unei alte familii si s-a nimerit ca si ei aveau copii cam de aceleasi virste cu noi. Fratele meu era prieten cu un baiat al vecinului care era de aceiasi virsta cu el, iar eu ma imprietenisem cu un altul, de acelasi "leat" cu mine. Ne jucam de multe ori impreuna, dar de cele mai multe ori, preocuparile virstei ne erau diferite si ne separam unii de altii. Tin minte ca intr-o dupa-amiaza m-am luat la harta cu prietenul fratelui meu si am sarit la bataie. Desi el era mai mare ca mine, furia mea era cit pe ce sa-l biruiasca. Atunci s-a intimplat incidentul de care vreau sa va vorbesc. In toiul incaierarii noastre, a aparut dupa colt fratele meu mai mare. L-am privit cu nadejde si m-am repezit si mai otarit la trinta. Numai ca fratele meu a sarit intre noi, m-a tinut bine si i-a ingaduit prietenului sau sa ma chelfaneasca dupa voie. Fratele meu alesese intre mine si el si prietenia fusese mai tare decit legatura de singe! Ani de zile n-am putut sa uit aceasta scena si i-am pastrat fratelui meu un fel de nemultumire care s-a transformat intr-o dusmanie ascunsa. Copilaria noastra si chiar unii din anii adolescentei au fost umbriti de amaraciunea acestei amintiri neplacute. Lipsa mea de iertare a blocat posibilitatea unor relatii normale intre noi. Acum imi dau seama ca m-am pagubit singur de o sumedenie de posibile amintiri placute.

Dusmania n-are ce sa caute in mijlocul poporului lui Dumnezeu. Inca de cind i-a ales pe evrei, Dumnezeu le-a dat aceasta porunca: "Sa nu te razbuni, si sa nu tii necaz pe copiii poporului tau. Sa iubesti pe aproapele tau ca pe tine insuti" (Lev. 19:18). Una dintre cele mai jalnice imagini de pe pamint este privelistea unei familii in care fratii si surorile traiesc in dusmanie unii cu altii. Dumnezeu vrea sa ne iubim unii pe altii, nu sa ne dusmanim.

Iacov scrie: "Fiti si voi indelung rabdatori, intariti-va inimile, caci venirea Domnului este aproape. Nu va plingeti unii impotriva altora, fratilor, ca sa nu fiti judecati: iata ca Judecatorul este chiar la usa" (Iacov 5:8,9).

Ce este dusmania?

Dusmania este una singura, dar se poate deghiza intr-o sumedenie de forme. Uneori, ea poate lua chipul unei indiferente reci. Alteori, ea se furiseaza sub masca unor resentimente amare fata de niste rele sau pagube imaginare. Exista si dusmanii violente, care duc la conflicte deschise si la o lupta pe viata si pe moarte.

Uneori, daruim cu parere de rau; fie ca punem bani in colecta Bisericii, fie ca facem cadou o haina unui frate mai nevoias. In parerea noastra de rau este ascuns germenele unei dusmanii in crestere. Avem sentimentul ca sintem pagubiti si ca altcineva ne ia aceea ce ni se cuvine. Probabil ca nu este nimic nou nici in aceasta. Biblia

ii avertiza pe cei din Biserica primului secol: "Fiecare sa dea cum a hotarit in inima lui: nu cu parere de rau, sau de sila, caci "pe cine da cu bucurie, il iubeste Dumnezeu" (2 Cor. 9:7).

Dusmania se poate ascunde si in cirtirea impotriva cuiva, in neplacerea de a fi in tovarasia lui.

De ce sa nu dusmanim?

Dusmania este nascuta dintr-un sentiment de nedreptatire profunda. Ea este un produs al mindriei ofensate. Cel ce dusmaneste marturiseste ca vrea sa treaca la lucru si sa faca ordine in univers.

Iacov spune: "Nu va razbunati singuri; iata ca Judecatorul este chiar la usa".

Cel ce dusmaneste isi da pe fata neincrederea in grija providentiala a lui Dumnezeu. "Razbunarea este a mea, spune Domnul". Sub stapinirea Lui divina, crestinii trebuie sa invete sa accepte totul cu incredere. Amintiti-va de patania lui Iosif cu fratii sai. Ei l-au vindut in Egipt, ei l-au dusmanit si ei l-au declarat mort. De ce nu s-a razbunat Iosif? Pentru ca el traia sub providenta divina si privea toate lucrurile din punctul lui Dumnezeu de vedere: "Iosif le-a zis: Fiti fara teama; caci sint eu oare in locul lui Dumnezeu? Voi, negresit, v-ati gindit sa-mi faceti rau; dar Dumnezeu a schimbat raul in bine, ca sa se implineasca ceea ce se vede azi, si anume, sa scape viata unui popor in mare numar" (Gen. 50:19-20).

La fel a facut si David, crutindu-l pe Saul, care cauta sa-i ia viata. Si David s-a plasat sub providenta Celui care le rinduieste pe toate: "Judece Domnul intre tine si mine, si Domnul sa ma razbune pe tine; dar eu nu voi pune mina pe tine. "Raul de la cei rai vine", zice vechea zicala. De aceea eu nu voi pune mina pe tine. ... Domnul va judeca si va hotari intre mine si tine, El va vedea, El imi va apara pricina si El imi va face dreptate, izbavindu-ma din mina ta" (1 Sam. 24:12-15).

Iosif si David sint oameni care n-au dat voie evenimentelor sa le stapineasca viata. Ei L-au recunoscut suveran doar pe Dumnezeu si n-au dat voie oamenilor sa le conduca existenta. Acesti doi mari oameni ne invata sa privim dincolo de oameni si intimplari spre suveranitatea si intelepciunea divina, care are un plan desavirsit cu viata noastra.

Dusmania este o forma obraznica de ateism. Ea ii caracterizeaza pe aceia care vor sa-si ia soarta in propriile lor miini si sa-si faca dreptate.

Dusmania isi gaseste placerea in facerea raului, pervertind caracterul crestin. Ea trebuie spalata prin lacrimile pocaintei: "Orice amaraciune, orice iutime, orice minie, orice strigare, orice clevetire si orice fel de rautate sa piara din mijlocul vostru. Dimpotriva, fiti buni unii cu altii, milosi, si iertati-va unul pe altul, cum v-a iertat si Dumnezeu pe voi in Christos" (Efes, 4:31,32).

S-ar putea ca tu sa fii de vina

V-ati gindit vreodata ca noi vedem la altii mai ales greselile pe care le facem noi insine? Personalitatea noastra este ca un filtru prin care ii privim pe ceilalti. In cele mai multe cazuri, noi proiectam asupra altora nemultumirea noastra despre noi insine.

"De ce vezi tu paiul din ochiul fratelui tau si nu te uiti cu bagare de seama la birna din ochiul tau?" intreba Domnul Isus si avea dreptate.

Un pocait este un om care s-a masurat pe sine in cintarul dreptatii dumnezeiesti si si-a dat seama ca singurul lucru pe care-l merita este iadul. Perspectiva aceasta l-a ingrozit in asa masura, incit ori ce ii da Dumnezeu dupa aceea este privit ca har. Intr-adevar, ce se poate compara cu suferinta iadului? Orice alte lucruri prin care ingaduie Dumnezeu sa trecem nu sint decit fleacuri, floare la ureche, fata de ceea ce ar fi trebuit sa ni se intimple.

Dusmania inrobeste

Un foarte cunoscut psihiatru remarca faptul ca cei care dusmanesc ajung sa fie robii celor dusmaniti de ei:

"In momentul in care incep sa dusmanesc pe cineva, devin sclavul lui. Nu ma mai pot bucura de viata si de lucrul meu, din cauza lui. Persoana lui incepe sa-mi stapineasca si gindurile mele. Ma preocup de el pina la obsedare si nici noaptea in somn nu pot scapa de prezenta lui amenintatoare. Resentimentele mele imi nenorocesc sanatatea. Dusmania mea imi ruineaza buna dispozitie. S-ar putea sa fiu in vacanta, sa conduc o masina de lux pe aleile ruginite de toamna, in jurul unui lac de argint. Asta nu ajuta la nimic. Am aceeasi stare mizerabila ca si cind as conduce o caruta prin ploaie si noroi. Omul pe care-l urasc ma urmareste pretutindeni. Mincarea nu-mi prieste, familia ma enerveaza, prietenii ma deranjeaza, aerul imi lipseste si mi se intuneca ochii. Cautind o cale prin care sa ma razbun pe el, m-am nenorocit intre timp pe mine insumi".

Solomon o spusese cu mult inainte: "Mai bine un prinz de verdeturi, si dragoste, decit un bou ingrasat, si ura" (Prov. 15:17).

Dusmania pagubeste

Cursurile de specializare din scolile de perfectionare a cadrelor de conducere cuprind o ilustratie celebra:

Ursul "grizli" din America este unul dintre cele mai puternice animale care traiesc pe acest continent. Doar bizonul si ursul de munte i se pot opune. Totusi, de multe ori ursul "grizli" este vazut impartindu-si prada cu un alt animal numit "sconc". Este un animal micut pe care ursul l-ar putea ucide dintr-o singura lovitura.

De ce n-o face? Pentru ca ursul, si toata America de altfel, stie ca "sconcsul" detine un fel de arma secreta: o secretie pe care o improasca cind se simte in primejdie. Mirosul acestei secretii este insuportabil si persista saptamini de zile. Sigur ca ursul ar putea pocni "sconcsul", dar ... se merita?

Gindeste-te bine la ceea ce ramine dupa o "rafuiala" in care "ai avut dreptate". S-a meritat?

Leapad-o!

Cine iubeste dusmania se dusmaneste pe sine!

Trateaz-o ca pe un pacat si scapa de ea repede. Nu vei avea decit de cistigat.

Daca minia este un pacat, atunci dusmania este o permanentizare a pacatului, o traire constienta in el si o impietrire a inimii fata de cercetarea Duhului lui Dumnezeu.

N-ai sa poti scapa de dusmanie fara ajutorul lui Dumnezeu. Du-te in camaruta ta si stai de vorba cu El.

1) Fii de acord cu Dumnezeu: dusmania este un pacat.

2) Aseaza-te sub suveranitatea lui Dumnezeu. Numai El este sfint si numai El are dreptul sa rasplateasca fiecaruia dupa cum merita. Lasa-L pe Dumnezeu sa-ti faca dreptate.

(Fratele Cenusa obisnuia sa spuna celor ce veneau nervosi la dinsul: "Cu cine vrei sa te certi. Ai uitat ca eu nu exist? Eu sint ... cenusa!)

3) Iarta din toata inima. Daca ne-am da seama ca Dumnezeu ne iarta exact in masura in care-i iertam si noi pe altii, am fi zabavnici la minie si grabnici la ... iertare. Nu tine pe nimeni legat in lantul neiertarii. Nu uita ca celalalt capat de lant te tine inrobit pe tine! Elibereaza!

4) Cere iertare de la Dumnezeu si lasa singele Sau sfint sa te curateasca. Umileste-te in pocainta si nu vei avea timp sa mai vezi greselile altora.

5) Spune Domnului ca vrei sa-ti schimbe inima si sentimentele. Deschide-te pentru Duhul Sfint si urmeaza-I indemnurile.

6) Daca ai de reparat anumite relatii rupte prin dusmanie, fa-o. Recunoaste-ti primul greseala si vei fi uimit ce repede isi vor recunoaste si ceilalti greselile lor.

Este interesul tau si al meu sa ne ferim sa traim sub imperiul dusmaniilor. Dumnezeu ne-a dat o cale mult mai buna pentru rezolvarea problemelor: calea harului, calea iertarii, calea lucrarii Duhului Sfint in noi si prin noi la mintuirea altora.

Nu te lasa robit de oameni sau imprejurari, ci ridica-te la nivelul vietii unui cetatean al cerului. Dumnezeu te vrea biruitor si liber. Lasa soarta ta in mina Lui si ... bucura-te de tot ce-ti trimite intelepciunea Lui in drumul vietii.

16
Ingrijire duhovniceasca

Cartea aceasta este o carte despre relatii normale in trupul duhovnicesc al familiei copiilor lui Dumnezeu. Aceste relatii simple si minunate nu pot fi intretinute insa decit de aceia care au "trecut pragul" si traiesc in lumea minunata a celor "nascuti din nou", prin credinta mintuitoare in jertfa Domnului Isus. "Normalul" nu poate exista in sfera "anormalului", si atita timp cit cineva se incapatineaza sa ramina in afara unei legaturi normale cu Dumnezeu, toate celelalte legaturi ale lui cu lumea din jur nu vor putea fi "normale".

Relatia noastra cu Duhul Sfint este cheia tuturor celorlalte relatii ale noastre cu lumea inconjuratoare. In mijlocul epistolei catre Efeseni, exact inainte de sectiunea dedicata indemnurilor asupra felului nostru de relatii cu cei din jur, apostolul Pavel a scris punctul de plecare al tuturor lucrurilor: "Nu va imbatati de vin, aceasta este destrabalare. Dimpotriva, fiti plini de Duh" (Efes. 5:18). Cine este imbatatat de vin isi pierde controlul. Tot asa, cine este plin de Duhul Sfint cedeaza controlul tuturor actiunilor sale, subordonindu-se calauzirii Duhului Sfint al lui Dumnezeu.

Realitatile sint mult mai pretioase decit cuvintele, iar relatiile noastre trebuie sa faca parte din sfera realitatilor. Vorbim prea mult despre definitii. Ne certam si ne fragmentam pe tema "Botezului cu Duhul Sfint". Unii il considera actul prin care cel credincios este altoit in trupul spiritual al Bisericii, altii il considera o a doua lucrare a Duhului, trimisa de Dumnezeu ca sa ne desavirseasca starea duhovniceasca. Cuvintele au ajuns sa aibe o mai mare importanta decit trairea. Singura intrebare pe care trebuie sa ne-o punem este: "Care este relatia mea actuala cu Duhul Sfint?"

Si Duhul Sfint si eu sintem persoane, iar intre noi nu trebuie sa existe experiente, ci relatii permanente, de durata. Ca orice alta relatie, umblarea mea cu Duhul Sfint poate cunoaste vremuri de inalta intimitate sau de rece indiferenta. La fel se intimpla in relatiile mele cu sotia sau copiii mei. Leacul unor relatii defectuoase nu este redefinirea termenilor, ci reluarea intimitatii. Ce-ati zice despre mine daca m-as apropia de sotia mea

dupa o cearta, ca sa discutam impreuna si sa stabilim ce inseamna de fapt "iubirea"? Ce intelege ea si ce inteleg eu despre acest subiect? Care sint caile care duc la iubire si cind trebuie sa iubim: la inceputul casniciei sau trebuie sa asteptam pentru a experimenta iubirea adevarata mult mai tirziu, ca o confirmare a casniciei noastre?

Desi discutiile sint bune intr-o oarecare masura, relatiile noastre sint mult mai mult: ele sint un rezultat al vointei. De aceea spune Biblia ca Dumnezeu va da "Duhul Sau celor ce I-l cer" (Luca 11:13). Botezul si umplerea cu Duhul Sfint nu sint decit "terminologii" omenesti. Realitatea relatiei cu Duhul Sfint este ceea ce ne trebuie. Care este relatia ta de acum cu Duhul Sfint? Nu-mi spune ce s-a intimplat la convertire si nici ce astepti sa ti se intimple "cindva", in viitor! Ai tu inima deschisa pentru Duhul Sfint acum? Este El liber sa-ti umple viata? Sau L-ai inchis intr-o carte, intr-o zi a saptaminii sau intr-o camaruta mica a existentei tale?

In timpul unei vacante petrecute la tara a trebuit sa trecem cu bacul pe celalalt mal. Ne-am suit masina pe puntea inferioara, iar apoi am fost indemnati sa trecem pe puntea superioara. Drumul intr-acolo se catara pe o scara in spirala cu treptele foarte abrupte. La virsta noastra nu ne-a fost tocmai usor sa facem acest exercitiu, dar de indata ce am ajuns sus, ne-am dat seama ca osteneala a fost meritata. De pe puntea de sus ne-am putut bucura de o panorama minunanta. Intr-un colt era un mic restaurant, iar pe punte erau asezate scaune confortabile in care te puteai cuibari de minune. Sa fi in partasia celor de pe puntea de sus a fost mult mai bine decit sa fi ramas printre masini, pe puntea inferioara.

Crestinul este si el chemat sa urce spre "puntea superioara" a vietii. Exista un fel de existenta pe care o daruieste Dumnezeu tuturor celor ce-si dau osteneala sa paraseasca nivelul mediocru al lumii pacatoase. Apostolul Pavel vorbeste cu cei din Efes despre anumite locuri "ceresti" in care am intrat deja prin Christos: "Binecuvintat sa fie Dumnezeu, Tatal Domnului nostru Isus Christos, care ne-a binecuvintat cu tot felul de binecuvintari duhovnicesti, in locurile ceresti, in Christos. ... Dar Dumnezeu, care este bogat in indurare, ..ne-a inviat impreuna si ne-a pus sa sedem impreuna in locurile ceresti, in Christos Isus" (Efes. 1:3; 2:4-6).

Desi la prima impresie, aceste versete vorbesc despre ceea ce vom experimenta in viitor, cind vom ajunge in locul in care este deja Christos, eu cred ca textul ne vorbeste si despre anumite stari ceresti pe care credinciosii sint chemati sa le guste inca de aici de pe pamint. In sprijinul acestei pareri, citez textul din Evrei 6:4-5: " ... cei ce au fost luminati odata si au gustat darul ceresc si s-au facut partasi Duhului Sfint, si au gustat Cuvintul bun al lui Dumnezeu si puterile veacului viitor - ..."

Intre cei credinciosi trebuie sa se manifeste inca de pe acum ceva din nivelul inalt de partasie al cerului.

Pentru ca o Biserica sa ajunga la acest nivel, va trebui cu siguranta ca membrii ei sa se sileasca sa urce pe calea anevoioasa spre "puntea superioara". Treptele sfintirii nu sint usoare. Va trebui sa ne punem la lucru muschii si sa ne indoim incheieturile anchilozate de artrita spirituala: "Intariti-va dar miinile obosite si genunchii slabanogiti" (Evrei 12:12).

Haideti sa urmarim impreuna acest drum in sus, parcurgind impreuna inca zece trepte aditionale in incursiunea noastra prin versetele care ne invata cum sa ne purtam unii cu altii.

Sa veghem unii asupra altora

Prima treapta: "Sa veghem unii asupra altora, ca sa ne indemnam la dragoste si la fapte bune. Sa nu ne parasim adunarea noastra, cum au unii obicei; ci sa ne indemnam unii pe altii, si cu atit mai mult, cu cit vedeti ca ziua se apropie" (Evrei 10:24-25).

Ce faci cind stai de veghe? Te straduiesti sa fii alert la ceea ce se petrece in jur si sa fii intotdeauna gata de actiune. Exact acesta este si sensul in care Scriptura ne indeamna sa veghem unii asupra altora. A face asa inseamna a fi atent, a privi cu atentie, a descoperi, a fi interesat si a fi mereu la dispozitia altora. A veghea

asupra altora inseamna a cauta sa vezi ce se petrece in inimile lor si a-i ajuta sa urce mai sus pe scara credintei.

(In Ianuarie 1992 am inceput sa am tulburari de vedere la ochiul meu sting. Alergind de la un doctor la altul, am pus mina pe telefon si mi-am spus necazul si familiei {urmbrand. Dupa ce m-a ascultat atent si dupa ce s-a grabit sa ma recomande unui foarte mare specialist oftalmolog, fratele Richard a facut o pauza. Mi-am dat seama imediat ca trebuie sa urmeze ceva "de la inima la inima". Ochii lui spirituali vazusera in inima mea o boala mult mai periculoasa decit boala de ochi: panica ingrijorarii. Ca de obicei, dinsul a inceput cu o ilustratie: "Vreau sa-ti spun ceva. Eu am umblat aproape peste tot in lumea asta. Cred ca am fost in mai mult de o suta cincizeci de tari si am vazut cu ochii cam tot ceea ce oamenii numesc locuri si lucruri frumoase. Totusi, cele mai frumoase realitati nu le-am descoperit cu ochii trupului, ci cu ochii sufletului. Cele mai frumoase realitati mi le-a descoperit Dumnezeu in mine insumi, cind stateam in singuratatea intunecata a inchisorii. Cauta sa faci si tu la fel si daca n-ai sa mai vezi cu ochii, roaga-te lui Dumnezeu sa-ti descopere lucrurile frumoase ale Imparatiei Sale din launtrul tau. Asta iti va fi de cel mai mare folos."

Ceva mai tirziu aveam sa invat tot de la dinsul ca exista mai multe feluri de percepere: "Isus ne salveaza de un orizont ingradit. Asa cum exista unde sonore care nu pot fi percepute de oameni, asa sint si unde luminoase pe care noi nu le putem vedea. Cu ajutorul instrumentelor vedem mult mai mult decit cu ochiul liber. Dar pe linga acestea mai exista si viziunea a ceea ce-i departe (batrinii bisericilor sint numiti in Biblie in limba greaca "presbiteri", de la care este derivat si termenul "presbitism" din optica), vederea celor launtrice, viziunea mistica si, deasupra tuturor, viziunea beatica sau extatica: sa-L vezi pe Dumnezeu fata in fata. Oricine nu are toate aceste feluri de viziuni este inca mai mult sau mai putin orb. Consideram ca ochiul este organul vederii, cind de fapt el ne impiedica uneori sa vedem realitatile finale. Adevarata bogatie a omului este viziunea launtrica".

Unul dintre cele mai folositoare sfaturi pe care le-am primit din partea celor care incercau sa ma pregateasca pentru slujirea in Biserica a fost acesta: "Cind stai de vorba cu oamenii, cauta sa auzi nu numai ceea ce spun ei, ci si ceea ce ar vrea ei sa spuna sau, mai ales, ceea ce ei nu vor sa-ti spuna, caci acolo se afla de cele mai multe ori adevaratele lor probleme."

Cu perspicacitatea si patrunderea lui proverbiala, fratele Richard "vazuse" in mine o problema care se cerea neaparat tratata.)

Sigur ca uneori nu este usor sa fii sub obiectivul altora. Textul din Evrei 10:24 ne spune ca, in astfel de cazuri, unii au obicei sa "paraseasca adunarea". Este mai usor sa pleci decit sa accepti sa fii indemnat "la dragoste si la fapte bune". Nu toti reusesc sa urce dintr-o data la nivelul partasiei de pe "puntea superioara". Cei care nu sint suficient de crescuti duhovniceste procedeaza ca si copiii: "Imi iau jucariile si plec!".

Tu sa nu fii asa! Accepta slujirea vegherii reciproce. Scriptura ne indeamna sa traim impreuna, sa ne pretuim unii pe altii si sa ne indemnam mereu spre mai bine. Urca cea dintii treapta spre ingrijirea duhovniceasca, practicind vegherea unii asupra altora.

Primiti-va unii pe altii

Treapta a doua: "Asa dar, primiti-va unii pe altii, cum v-a primit si pe voi Christos, spre slava lui Dumnezeu" (Rom. 15:7). Iata o porunca simpla si clara: "Primiti-va unii pe altii, dupa pilda lui Christos".

Biserica este "trupul lui Christos" in care toate madularele au nevoie unul de celalalt. Diferentele dintre noi, departe de a ne indreptati izolarea, accentueaza si mai mult cit de multa nevoie avem unul de altul.

Acceptarea crestina este un mod de proslavire a lui Dumnezeu. A primi inseamna a accepta, a ingadui, a intinde o mina prieteneasca si a deschide o usa ospitaliera. In termeni practici, a primi inseamna a gazdui pe cineva in casa si inima ta.

"A primi" este opusul lui "a respinge". Iti poti inchipui un lucru mai groaznic decit acela de a fi respins de toti. A fi "dispretuit si parasit de oameni" inseamna a gusta din arsura iadului.

Respingerea inseamna o condamnare la singuratate.

Respingerea doare si raneste adinc.

Respingerea inseamna a forta divizarea sociala.

Respingerea inseamna a fi impins spre descurajare.

Respingerea deformeaza personalitatea copiilor.

Respingerea ii alunga pe oameni afara din Biserica.

Respingerea ruineaza familii.

Respingerea este saminta sinuciderii.

Respingerea este un pacat.

Domnul Isus Christos este modelul nostru in felul in care trebuie sa ne primim unii pe altii. Ca sa ajungi la Domnul Isus nu a trebuit niciodata sa treci peste bariere sociale, sa ai un anumit cont in banca sau sa fi imbracat intr-o anumita uniforma. El S-a coborit atit de jos incit oricine Ii poate deveni prieten. Desi a fost Imparat, nu S-a nascut in palat, ci in ieslea oilor, ca sa poata fi accesibil pastorilor. Desi era evreu, a trebuit sa fuga in Egipt si Si-a trait copilaria in Nazaret, printre galileienii cu singe amestecat. Desi a fost neprihanit, a umblat in tovarasia vamesilor si a pacatosilor.

In intreaga Sa experienta umana, Domnul Isus a trait si respingerea si primirea: "A venit la ai Sai si ai Sai nu L-au primit". Aceasta este respingere! "Dar tuturor celor ce L-au primit, adica tuturor celor ce cred in Numele Lui, le-a dat dreptul sa se faca copii ai lui Dumnezeu". Acesta este fructul dumnezeiesc al primirii.

Crestinii sint si ei oameni ai calatoriilor. Uneori ei se muta dintr-un loc in altul pentru ca asa au fost calauziti de Dumnezeu. Alteori, mutarea lor este motivata doar de faptul ca nu s-au simtit primiti si acceptati intr-o anumita comunitate sau Biserica si-si cauta acum un loc in alta parte.

Este important sa invatam sa ne primim bine unii pe altii. Aceasta nu inseamna in nici un fel ca noi ne facem partasi pacatelor altora. S-ar putea sa primesti cu simpatie pe un om beat, pentru ca este si el om, dar asta nu inseamna ca te faci partas betiei lui sau ca incurajezi betia.

(Fratele Marcu Nichifor povestea cum a gasit intr-o seara ploioasa un om beat pe strada si cum l-a dus in casa lui. "L-am dus in casa. L-am asezat pe un scaun si am inceput sa-i predic Evanghelia. El a inceput sa plinga si dadea mereu din cap incuvintindu-ma. Stii, oamenii beti au calitatea asta ca nu ti se impotrivesc. Poti sa torni in ei ce vrei ca intr-un butoi, ca intr-o galeata. Ce mai, l-am pus sa se roage dupa mine si i-am facut cadou si o Biblie. Omul acela s-a dus acasa la nevasta lui si astazi este un copil mintuit al lui Dumnezeu. Christos traieste acum si in inima lui. Seara aceea i-a schimbat mersul vietii".)

"Primiti-va unii pe altii cum v-a primit si pe voi Christos, spre slava lui Dumnezeu".

Urca si a doua treapta si invata sa urasti pacatul, dar sa-l iubesti intotdeauna pe cel pacatos. Priveste-l prin lumina harului si fa-i loc in inima ta.

Ingaduiti-va unii pe altii

Treapta a treia: "Va sfatuiesc dar eu, cel intemnitat pentru Domnul, sa va purtati intr-un chip vrednic de chemarea, pe care ati primit-o, cu toata smerenia si blindetea, cu indelunga rabdare; ingaduiti-va unii pe altii in dragoste, si cautati sa pastrati unirea Duhului, prin legatura pacii"(Efes.4:1-3).

Bagati de seama in ce context sintem sfatuiti sa ne ingaduim unii pe altii. In aceeasi respiratie, apostolul Pavel ne indeamna sa fim smeriti si rabdatori. Ni se cere sa ne dam toata silinta pentru a pastra unitatea si pentru a trai in pace. A fi ingaduitor inseamna a avea puterea pentru a trece peste neplacutul de azi sperind in mai binele de miine. A fi ingaduitor inseamna a accepta sa suferi putin din dragoste pentru celalalt. Cit ai suferit pentru ceilalti in ultima vreme? Cind spui altuia sa taca si sa se indrepte, s-ar putea ca tocmai tu sa fii acela care ar trebui sa taca si sa se aplece.

Exista o "regula a aratarii cu degetul": cind il tinem intins catre altul, palma se grupeaza in asa fel incit alte trei degete arata spre noi insine. Sau cum spune proverbul romknesc: "Noi ridem de unul, doi si patru zeci rid de noi".

Invata sa fii ingaduitor si mai ridica-te o treapta inspre nivelul superior al vietii.

Simtiti unii cu altii

Treapta a patra: Intr-o zi, cind ma gindeam la subiectul acesta, am auzit in baie o conversatie intre sotia mea si cei doi copii ai nostri. Mititelul nostru in virsta de numai doi anisori abia pune citeva cuvinte unele dupa altele si de multe ori frazele lui ne fac sa pufnim in ris. De data aceasta, privind cu mila la fratiorul sau mai mare, care era spalat pe dinti de mama lui, prislea a spus: "Ai mila de dintii lui Edi".

Era clar ca micutul se identificase cu durerea fratelui sau. Biblia ne cere sa "simtim unii cu altii" (1 Petru 3:8). Acesta este un alt fel de a spune ca trebuie sa fim buni, plini de simpatie pentru ceilalti si sa staruim intr-o continua ajutorare frateasca.

Credinciosii nu trebuie sa se razbune pentru un rau care li s-a facut, ci sa se straduiasca sa biruiasca raul prin bine: "Nu intoarceti rau pentru rau, nici ocara pentru ocara: dimpotriva, binecuvintati, caci la aceasta ati fost chemati: sa mosteniti binecuvintarea" (1 Petru 3:9).

Cine are o inima simtitoare este gata intotdeauna sa sufere alaturi de cel ce sufera si sa se bucure impreuna cu cel ce se bucura.

Domnul Isus este un exemplu perfect de compasiune. El a privit multimile flaminde, risipite si necajite si I s-a facut mila de ele. El le-a comparat cu niste oi care n-au pastor. Cautind sa le transmita si ucenicilor aceeasi simpatie pentru cei pierduti, Domnul Isus le-a spus: "Mare este secerisul, dar putini sint lucratorii! Rugati dar pe Domnul secerisului sa scoata lucratori la secerisul Lui" (Mat. 9:35-38).

Fata Irodiadei l-a impresionat pe dregatorului Irod cu dansul ei si a obtinut in schimb decapitarea lui Ioan Botezatorul. Cind a auzit Domnul Isus de moartea lui Ioan, a plecat cu corabia sa stea singur intr-un loc pustiu. Noroadele L-au urmat insa si acolo. Necazul Sau nu L-a impiedicat pe Isus sa vada suferintele lor. Cu mila, El le-a vindecat bolnavii si apoi i-a hranit pe toti in chip miraculos (Mat. 14:6-21). Sigur ca Domnul S-ar fi putut supara pe multimea siciitoare, dar cele cinci mii de oameni au trezit in El, nu minia, ci o imensa mila si o sincera simpatie.

Intr-o alta circumstanta asemanatoare, Domnul Isus a spus: "Mi-este mila de gloata aceasta; caci iata ca de trei zile asteapta linga Mine, si n-au ce minca. Nu vreau sa le dau drumul flaminzi, ca nu cumva sa lesine de foame pe drum" (Mat. 15:32).

Altadata, pe cind trecea prin Ierihon, a dat peste doi orbi care cerseau la marginea drumului. I s-a facut mila de ei si i-a vindecat (Mat. 20:30-34).

(Imi amintesc un exemplu de solidaritate in suferinta petrecut prin 1977-1978 intre pastorii din Romknia. Tatal meu fusese arestat impreuna cu un grup de pastori: Iosif Ton, Talos Vasile, Iosif Sarac, pentru "vina" de a fi elaborat si raspindit spre semnare un "memoriu" adresat autoritatilor comuniste. In acel document, baptistii cereau autoritatilor de stat sa le redea demnitatea garantata de lege sau, cel putin, sa fie sincere si sa-i scoata in afara legii. Fratele Geabou Pascu locuia atunci la Alexandria si nu fusese ridicat impreuna cu ceilalti. Indata ce a aflat vestea, s-a grabit insa sa strabata cei 100 de \ilometri care-l desparteau de Bucuresti, pentru a se prezenta la sediul Securitatii. "N-am putut sa stau acasa linistit si voi sa suferiti aici pentru Domnul. Daca este sa platim pentru ceea ce am facut, vreau sa fiu si eu alaturi de voi". As putea spune ca fratele Pascu a fost unul dintre putinii oameni din lume care s-au grabit sa fuga spre inchisoare. Il chema acolo solidaritatea cu fratii sai aflati in suferinta.)

Urmasii Domnului Isus trebuie sa se simta legati unii de altii cu fire nevazute de dragoste si compasiune: "Daca sufera un madular, toate madularele sufar impreuna cu el; daca este pretuit un madular, toate madularele se bucura impreuna cu el" (1 Cor. 12:26).

Unul dintre cele mai detestabile lucruri din lume este spiritul de izolare si de individualism egoist. Mindria si impietrirea inimii i-au facut pe oameni sa nu se mai poata bucura de progresul si bunastarea celorlalti. In locul simpatiei s-a furisat vicleana, invidia. Fratele Aurel Popescu imi spunea cindva un proverb trist: "Nu spune prietenilor tai bucuriile tale, ca nu cumva sa se intristeze"(!). Este si acesta un comentariu amar al starii de lucruri care domneste in lume.

Biserica lui Christos trebuie sa traiasca o altfel de viata. Umpleti inima cu simpatia oferita de Christos si alearga la fratii tai gata sa simti impreuna cu ei la bine si la rau. Urca inca o treapta spre partasia si ingrijirea duhovniceasca!

Ingrijiti-va unii pe altii

Treapta a cincea: "Dumnezeu a intocmit trupul in asa fel ca ... sa nu fie nici o dezbinare in trup: ci madularele sa ingrijeasca deopotriva unele de altele" (1 Cor. 12:21-26).

Urmarea fireasca a faptului ca "simtim unii cu altii" este ca nimeni nu va fi neglijat si nu va fi exclus din preocuparile celorlalti. In trupul lui Christos n-ar trebui sa existe certuri, lupte de partide si ruperi dureroase.

Imi amintesc ca in copilarie mergeam pe jos sa facem vizite vecinilor din apropiere. Tata, mama si fratii mei care erau mai mari mergeau mai repede decit mine, iar eu ramineam mereu in urma, staruind de ei, din timp in timp, ca sa ma astepte. Acum sint eu insumi tata si patesc acelasi lucru cu fiul meu mai mic. Numai ca el nu striga dupa noi sa-l asteptam, ci se agata de mine zicind: "Tata, ia-ma-n brate !".

O Biserica simtitoare va sti intotdeauna sa "astepte" dupa cei cu pasi mai mici si chiar sa-i "ia in brate" pe cei ce au nevoie de cineva care sa-i ajute. Preocuparea noastra trebuie sa fie ca intreaga familie a credinciosilor sa mearga impreuna in calatoria lor catre locasul din ceruri.

(Imi aduc aminte de vacantele petrecute in calatorie cu trenul. Au fost ocazii cind trenurile nu erau incalzite iarna si "faceam turturi" impreuna cu grupul de tineri crestini cu care plecaseram in excursie. Nu aveam nici un fel in care sa ne imbunatatim in vreun fel situatia. Intotdeauna insa, risul, veselia, buna dispozitie si bucuria de a fi impreuna transformau "calvarul" intr-o petrecere presarata cu glume si ghionturi.

Biserica de astazi trece si ea prin tinuturi neospitaliere fiind tratata cu raceala si dispret. Fratele Petru Popovici avea o vorba: "Cu cit este mai mare gerul afara cu atit se inteteste focul mai mult in vatra. Cosul trage mai bine cind este vint, decit atunci cind este cald si linistit afara". De multe ori, perioadele de "acceptare" a Bisericii de catre lume au dus la racirea relatiilor dintre frati. Dimpotriva, vremurile de prigoana i-au apropiat pe frati si i-au invatat pe credinciosi sa se ingrijeasca unii pe altii intr-un spirit de jertfa.

Nu astepta vremurile de prigoana si nu-i invidia pe aceia care trec prin vremuri de prigoana. Uita-te in jur si vezi cine are nevoie de tine. Fii gata sa dai o mina de ajutor. Ridica nivelul spiritual din adunarea in care te afli aratindu-le tuturor cum trebuie sa ingrijim unii de ceilalti.)

Grija de frati *de Simion Shrock*

Ingrijire duhovniceasca

17

Urcind mereu spre culmile partasiei ceresti

Trebuie sa urci din greu ca sa ajungi pe virful muntelui. Catararea nu este lipsita de pericole si picioarele calca adesea prin locuri periculoase. La fel este si drumul spre nivelul superior al partasiei duhovnicesti. Se cere efort si preocupare sustinuta. Se cer sacrificii personale si un mare spirit de intr-ajutorare crestina. Alpinistii sint insiruiti unul dupa altul, legati intre ei cu funii trainice si animati in permanenta de un exemplar spirit de echipa.

Haideti sa ne continuam si noi urcusul nostru inspre nivelul superior al partasiei duhovnicesti in familia copiilor lui Dumnezeu.

Slujiti-va unii pe altii

Treapta a sasea: "Ca niste buni ispravnici ai harului felurit al lui Dumnezeu, fiecare din voi sa slujeasca altora dupa darul pe care l-a primit" (1 Petru 4:10).

Cei credinciosi stiu, din exemplul dat de Domnul Isus, ca drumul spre inaltare trece pe strada smereniei. Christos a venit ca sa ne serveasca tuturor si sa se faca urzitorul unei mintuiri vesnice. Caci Fiul omului n-a venit sa i se slujeasca, ci El sa slujeasca si sa-Si dea viata rascumparare pentru multi."(Marcu 10:45) . Fiecare urmas al lui Christos trebuie sa se considere un om chemat la slujire. A fi slujitorul altora nu este un lucru placut firii pamintesti. Diferenta dintre Biserica Domnului Isus si lumea celor necredinciosi sta tocmai in disponibilitatea credinciosilor in a se sluji unii pe altii.

(Cineva cauta sa lamureasca acest lucru printr-o ilustratie despre iad si despre rai. Dus in iad, el a vazut ca toti erau asezati de o parte si de cealalta a unei mese imense pe care se aflau toate bunatatile imaginabile. Fiecare mesean avea la dispozitie o lingura cu care putea lua din cele de pe masa, dar ... vai! Lingura era mult prea lunga si era legata in asa fel de bratul fiecaruia incit nimeni nu o putea duce la gura. Toata masa era cuprinsa de harmalaie si fiecare ii dadea celuilalt cu lingura in cap ca sa nu manince nimeni nimic. Mirat de cele vazute, omul nostru a plecat clatinind din cap si s-a dus in rai. Si aici oamenii erau asezati la fel de-a lungul mesei. Si aici aveau fiecare legata de mina cite o lingura prea lunga pentru a se putea hrani singuri. Dar aici era liniste si pace, caci fiecare il hranea cu lingura pe cel din fata lui. Handicapul fusese depasit de acceptarea sujirii unii catre altii.

Diferenta dintre iad si rai era determinata de diferenta dintre egoism si duhul de slujire.)

Exista o infinitate de cai prin care ne putem manifesta duhul de slujire. Nu este greu sa afli cum ii poti sluji pe ceilalti. Singurul lucru greu, este sa ai o inima suficient de smerita pentru a apuca pe calea slujirii.

Pentru unii, calea slujirii este calea normala a vietii. Pentru altii, slujirea este doar ceva ocazional si cere eforturi speciale. Este vremea ca sa urcam mai sus spre nivelul de viata al cerului, cautind sa le fim de folos tuturor celor ce ne inconjoara.

Cei ce practica slujirea sint oameni fericiti. Aceasta activitate aduce sanatate sufletului si umple viata de sens. Sint cunoscute o sumedenie de cazuri cind oameni s-au insanatosit atunci cind, uitind de propriile lor suferinte, s-au apucat sa-i slujeasca cu rivna pe cei mai nenorociti decit ei.

Oamenii preocupati doar de ei insisi, sint mai tot timpul nemultumiti, cirtitori, imbufnati si lipsiti de bucuria vietii.

Traiti in armonie

Treapta a saptea: "Aveti aceleasi simtaminte unii fata de altii. Nu umblati dupa lucrurile inalte, ci ramineti la cele smerite. Sa nu va socotiti singuri intelepti" (Rom. 12:16). "Deci, daca este vreo indemnare in Christos, daca este vreo mingiiere in dragoste, daca este vreo milostivire si vreo indurare, faceti-mi bucuria deplina si aveti o simtire, o dragoste, un suflet si un gind" (Filip.2:1).

Care este mai importanta uniformitatea sau unitatea? Trebuie oare sa gindim toti la fel? Orice neintelegere trebuie privita neaparat drept un atentat la bunastarea bisericii?

Armonia partasiei spirituale nu inseamna o zdrobire a personalitatii si parerilor fiecarui credincios in parte.Ea se poate asemana cu lucrarea unei orchestre in care, desi fiecare instrument sau grupa de instrumente isi cinta propia partitura, toti participantii se subordoneaza aceluiasi dirijor si cinta aceeasi simfonie.

Unitatea bisericii, se manifesta prin faptul ca toti credinciosii asculta de acelasi Domn, au acelasi scop si sint partasi aceleiasi lucrari de mintuire a lumii.

Christos este intotdeauna de acord cu El Insusi si toti cei care il au pe Christos in inima, traiesc minunea partasiei duhovnicesti. Intre oamenii maturi din punct de vedere spiritual, hotaririle n-ar trebui luate niciodata pe principiul majoritatii, cei calauziti de Duhul lui Dumnezeu trebuie sa rivneasca intotdeauna spre unitatea pe care o aduce smerenia si ascultarea fata de Domnul.

(Poate ca ar trebui sa povestesc aici despre o biserica cu mii de membrii si pastorita de patruzeci si trei de presbiteri. Practica celor care conduc aceasta biserica este sa ia numai hotariri in unanimitate. Oridecite ori exista diferenta de opinii, ei privesc aceasta ca pe o indrumare din partea Duhului lui Dumnezeu ca luarea unei hotariri, trebuie aminata. Pina atunci, ei staruiesc in post si in rugaciune. Cei ce au o astfel de practica, dau fiecarui participant un sentiment de importanta si responsabilitate propie.

Fireste ca o asemenea situatie nu se poate intilni decit acolo unde cei ajunsi in conducerea bisericii au trecut cu succes prin scoala smereniei si a lepadarii de sine.)

Dati-va intiietate unii altora

Treapta a opta: "Iubiti-va unii pe altii cu o dragoste frateasca. In cinste, fiecare sa dea intiietate unii altora" (Rom.12:10). Alesii lui Dumnezeu trebuie sa devina si alesii nostri. Iubitii lui Dumnezeu trebuie sa devina si iubitii nostri. Luca isi adreseaza Evanghelia unui frate pe care-l numeste: "Prea alesule Teofile" (Luca 1:3), iar Pavel si Ioan isi numesc adesea destinatarii epistolelor: "prea iubitii mei frati" (Filip. 4:1; 1 Ioan 4:1). O asemenea atitudine este o- pusa egoismului si mindriei. Ea nu lasa nici un loc laudaroseniei.

A da intiietate altuia in cinste, nu inseamna ca oridecite ori sint alegeri la adunare, tu trebuie sa refuzi orice numire, lasind pe altii sa se ocupe de treburile Bisericii.

A da intiietate altuia nu inseamna a fugi de raspundere si nici a avea o falsa modestie. A da intiietate inseamna a fi gata sa-l scoti pe altul in evidenta, a elogia meritele si realizarile lui, uitind pentru o vreme de propriile tale infaptuiri.

(Probabil ca cel mai bun exemplu in aceasta privinta este apostolul Ioan si felul in care si-a scris el Evanghelia. Un observator atent va vedea ca Ioan prefera sa nu-si pomeneasca numele in descrierea actiunilor. Din lipsa de spatiu ne vom rezuma sa citam doar etxtul din Ioan 20:2: "A alergat la Petru si la celalalt ucenic, pe care-l iubea Isus", Ioan 21:7: "Atunci ucenicul pe care-l iubea Isus a zis lui Petru ..." si pasajul din finalul Evangheliei: "Ucenicul acesta este cel ce adevereste aceste lucruri, si care le-a scris. Si stim ca marturia lui este adevarata" (Ioan 21:24). Chiar si intimplarea cu reabilitarea lui Petru este redata doar in Evanghelia lui Ioan. De ce? Pentru ca intre Ioan si Petru existase tot timpul o rivalitate pentru intiietate. Faptul ca Ioan il "scoate in evidenta" pe Petru in Evanghelia sa subliniaza o data mai mult ca intre timp acest apostol trecuse prin scoala lepadarii de sine.

A da intiietate altuia inseamna a fi cel dintii la slujire si ultimul la acceptarea laudelor, a fi constient ca si atunci cind indeplinim tot ce ni se cere nu sintem nimic mai mult decit niste robi netrebnici care si-au indeplinit doar datoria.

In lucrurile mici si cotidiene, a da intiietate in cinste se manifesta prin politete, prin respect, prin acceptarea parerilor altuia si printr-o sincera bucurie in fata succeselor altora. Oamenii mici au rivali si traiesc intr-un continuu spirit de concurenta. Oamenii duhovnicesti locuiesc deja "in locurile ceresti in Christos" si-i pot privi pe toti ceilalti cu simpatie si cu incurajare.

Inainte de a descrie intimplarea in care Domnul Isus le-a spalat picioarele ucenicilor, Ioan face un comentariu interesant: "Inainte de praznicul Pastelor, Isus, ca Cel ce stia ca I-a sosit ceasul sa plece din lumea aceasta la Tatal, si fiindca ii iubea pe ai Sai, care erau din lume, i-a iubit pina la capat. ... Isus, fiindca stia ca Tatal ii daduse toate lucrurile in miini, ca de la Dumnezeu a venit si la Dumnezeu Se duce, s-a sculat de la masa, S-a dezbracat de hainele Lui, a luat un stergar si s-a incins cu el" (Ioan 13:1,3). Domnului Isus nu i-a fost greu sa se umileasca perntru ca stia foarte clar cine este, de unde vine si unde se duce. Tinind cont de acest comentariu, spalarea picioarelor devine o ilustratie a principiului enuntat in acest subcapitol: "In cinste, dati-va intiietate unii altora".

Exista doua feluri de "cinstiri": cinstea pe care ne-o putem da unii altora si cinstea pe care ne-o va da Domnul. Cine umbla dupa prima, o pierde pe a doua; cine o daruieste cu darnicie altora pe prima, va avea parte din belsug de la Dumnezeu de a doua: "Cum puteti crede voi, care umblati dupa slava pe care v-o dati unii altora si nu cautati slava care vine de la singurul Dumnezeu" (Ioan 5:44).

Cine este bogat in Dumnezeu este darnic cu cei din jurul lui. Imi aduc aminte de un comentariu ironic auzit intre doi frati care nu erau de aceeasi parere. Primul a zis: "Nu-ti dau dreptate", iar celalalt i-a replicat: "Nici n-ai de unde, pentru ca nu ai dreptate!" La fel se poate spune si despre "cinste": Cine se simte acceptat de catre Dumnezeu in locurile ceresti este plin de bunavointa si amabilitate fata de toti acei ce-l inconjoara.)

A da intiietate in cinste altora inseamna a practica politetea la nivelul duhovnicesc al cerului.

Marturisiti-va unii altora pacatele

Treapta a noua: ""Marturisiti-va unii altora pacatele si rugati-va unii pentru altii, ca sa fiti vindecati" (Iacov 5:16). In viata Bisericii exista citeva stari duhovnicesti in care trebuie sa intram si sa "raminem". Exista credinta cea mare de la convertire, dar exista si credinta de fiecare zi, in care trebuie "sa crestem". Exista "mintuirea desavirsita" pe care am primit-o in dar, dar exista si "mintuirea de obste" pe care trebuie sa o ducem pina la capat "cu frica si cutremur", "caci mintuirea este mai apropae de noi acum decit atunci cind am crezut". Exista o "unire cu Christos" prin botezul cu Duhul Sfint" , la altoirea noastra in trupul Bisericii, dar exista si o unire cu Christos prin practicarea periodica a "Cinei Domnului". Tot asa exista si "pocainta" initiala cu care ne-am intors la Dumnezeu "din felul nostru desert de vietuire", dar mai exista si "pocainta noastra progresiva, de fiecare zi", ca un fel de spalare continua a sufletului in singele curatitor al iertarii de la Calvar.

A marturisi inseamna a recunoaste o stare reala de fapt, a consimti. Marturisirea pacatelor este asemanatoare cu higiena zilnica. Se spune ca "gradul de civilizatie al unui popor se masoara in cantitatea de sapun pe care o foloseste". Parafrazind acest proverb, putem spune ca "gradul de sfintenie al celor credinciosi se masoara in

gradul de sensibilitate al lor fata de pacat si in graba cu care alearga ei la curatirea prin singele ispasitor al Mielului.

A-ti marturisi pacatele inseamna in primul rind a le recunoaste. Apostolul Ioan ne spune ca: "Daca zicem ca n-avem pacat, ne inselam singuri si adevarul nu este in noi. ... Daca zicem ca n-am pacatuit, Il facem mincinos si Cuvintul Lui nu este in noi" (1 Ioan 1:8,10). Fie ca este vorba de greseli neintentionate, de alunecari sau neglijente, fie ca este vorba de calcari de lege bine intentionate si premeditate, singele lui Christos ne este singura cale spre refacerea sanatatii duhovnicesti si spre reluarea partasiei sfinte cu ceilalti.

Exista pacate pe care este suficient sa le marturisim doar lui Dumnezeu si chiar ar fi daunator sa le mai marturisim si altora. Textul nostru ne vorbeste insa de un alt gen de pacate, care au ranit nu numai legatura noastra cu Dumnezeu, ci si capacitatea noastra de a avea partasie unii cu altii. Cine isi ascunde pacatele nu propaseste. Lipsa de pocainta este cauza multor tragedii care se intimpla in Biserica. Familii se destrama, prietenii se dezleaga si multe boli sufletesti si trupesti duc Biserica intr-o stare de neputinta.

Multi parinti ne-au spus ca cele mai grele cuvinte pe care le invata copiii lor nu sint cele greu de pronuntat, ci cele greu de "acceptat": "Am gresit" si "Iarta-ma, te rog". Unii pastreaza greutati in pronuntarea acestor cuvinte toata viata. Ca sa nu spuna: "Am gresit" si "Iarta-ma, te rog", unii prefera sa plece in alta parte si sa inceapa o alta Biserica. Ni s-a umplut tara de astfel de Biserici, dar, intrebam noi, poate Dumnezeu binecuvinta Biserici formate astfel?

Cui sa ne marturisim pacatele? Iacov ne spune ca trebuie sa ne "marturisim unii altora pacatele". Aceasta este o aluzie la faptul ca sintem toti: "o semintie aleasa, o preotie imparateasca" (1 Petru 2:9). In Biserica lui Christos, cei credinciosi sint frati si surori si nimeni nu are monopolul "spovedaniei". A spune aceasta este foarte adevarat, dar trebuie sa adaugam si o nota de avertizare. Pacatele nu sint lucruri care trebuiesc popularizate si nici impartasite altora pe care singura lor auditie poate sa-i darime. Nu este intelept ca "marturisirea pacatelor" sa se faca in Biserica, in cadrul serviciilor divine sau in cadrul trecerii prin fata adunarii in vederea botezului. Si la fel de neintelept este sa-ti deschizi inima in fata unora care abia asteapta o ocazie de birfa. Marturisirea reciproca a pacatelor este o practica rezervata celor duhovnicesti. Cauta un frate, daca esti barbat, sau o sora, daca esti femeie, in care sa ai incredere. Cum sa stii daca poti avea incredere? Sfatul meu este sa te rogi o buna bucata de vreme cu acea persoana. La urma urmei Iacov spune: "Marturisiti-va pacatele si rugati-va unii pentru altii".

Un anunt asezat pe avizierul unei Biserici spunea: "Dumnezeu prefera oameni cu un caracter atit de inalt, incit trebuie sa se aseze in genunchi pentru a fi la nivelul cerului". Cauta si tu sa te imprietenesti numai cu astfel de oameni.

Madulare unii altora

Treapta a zecea: "De aceea, lasati-va de minciuna: "Fiecare sa spuna apropelui sau adevarul", pentru ca noi sintem madulare unii altora" (Efes. 4:25).

A fi un membru al Bisericii inseamna a fi de fapt un madular al trupului lui Christos. Poate ca esti o mina sau poate ca esti un picior sau un deget. Orice ai fi, tu ai nevoie de trup si trupul are nevoie de tine. Textul citat mai sus ne spune ca intre madularele trupului nu trebuie sa existe comunicari false. Minciuna intrerupe si falsifica relatiile dintre oameni. Nici un crestin n-ar trebui sa cauzeze un astfel de rau in trupul spiritual al Bisericii.

Imi aduc aminte de momentul in care mi-am taiat virful unui deget cu ferastraul rotativ. Au fost clipe de mare soc si de o imensa durere. Pina si noaptea in somn ma urmarea imaginea bucatii de deget cazuta jos in rumegusul de sub masa de lucru. Ma chinuia mai ales gindul ca nu-mi voi mai putea folosi niciodata mina la fel ca mai inainte.

Altadata mi-am fracturat mina dreapta cazind de pe cal. Luni de zile am purtat-o legata de git si prinsa intr-o teaca de ghips. Chiar si dupa ce mi-a scos doctorul ghipsul, am continuat multa vreme sa-mi protejez cu

atentie bratul drept si m-am surprins de multe ori tinindu-mi mina la piept exact in aceeasi pozitie in care o purtasem in covalescenta.

Cu crestinii se intimpla la fel. Toti sintem impreuna madulare in trupul Bisericii si traim intr-un fel de interdependenta organica. Intre noi trebuie sa se stabileasca comunicatii sincere si deschise. Atentia cea mai mare trebuie aratata acelor "madulare" care sint bolnave sau au fost ranite in lupta cu pacatul.

Din pacate, in multe locuri se aplica exact contrariul, confirmind remarca trista facuta de un observator atent care a observat ca: "Biserica este singura armata din lume care-si omoara ranitii". Disciplina bisericeasca n-a avut niciodata ca scop distrugerea celui gresit. Scopul disciplinarii trebuie sa fie intotdeauna "reabilitarea" prin pocainta si reintegrare. Sa nu uitam ca singurul evanghelist care a scris sentinta : "Sa fie pentru voi ca un vames", fusese el insusi vames si avusese parte de atentia rascumparatoare a minunatului Mintuitor de oameni (Mat. 18:17).

Intreaga suita de trepte care duc la nivelul superior al partasiei duhovnicesti se incununeaza cu intelegerea faptului ca sintem fiecare madulare unii altora si ca de bunastarea unuia depinde binele general al tuturor. Ca si in garzile de muschetari ai regelui Frantei, putem spune si noi: "Unul pentru toti si toti pentru unul!".

Cine a urcat toate cele zece trepte ale maturizarii spirituale in slujire ajunge la posibilitatea de a experimenta ceea ce scrie Ioan in epistola sa: "Daca umblam in lumina, dupa cum El insusi este in lumina, avem partasie unii cu altii; si singele lui Isus Christos, Fiul Lui, ne curateste de orice pacat" (1 Ioan 1:7). Aceasta este partasia sfintilor sau "|oinonia". Aceasta este vietuirea in unitatea daruita de Duhul Sfint. Aceasta este umblarea in lumina partasiei cu Tatal, cu Fiul si cu Duhul Sfint.

O astfel de stare este in contrast evident cu starea de lucruri dintre oamenii lumii. Tocmai de aceea Biserica poate fi lumina si sarea pamintului. Daca relatiile dintre membrii unei Bisericii nu sint superioare relatiilor dintre oamenii lumii, este indoielnic ca Biserica aceea face lucrarea Domnului.

In lume sint la moda mindria, orgoliul, egoismul si "procesomania". Daca unul a gresit altuia, celalalt ii spune imediat: "Iti arat eu tie! Te dau in judecata!". Tribunalele sint pline de procese intre vecini, intre fosti prieteni, intre soti si sotii, intre patroni si angajati si intre cetateni si Stat. Nu exista mila si nu exista toleranta. Fiecare vrea sa se catere mai sus decit celalalt, chiar daca va trebui sa i se urce in circa sau sa calce pe cadavre. Biserica si lumea nu se aseamana.

Cind te apasa greutatile - lumea te striveste. In Biserica ne purtam poverile unii altora.

Cind simti ca te prabusesti - lumea trece cu tavalugul peste tine. Cei din Biserica te iau in brate si te aduc inaintea Domnului in rugaciune.

Cind gresesti - lumea ride de tine si te da la o parte. Biserica iarta si nadajduieste in mai bine.

Cind te simti singur - lumea nu te baga in seama. Cei din Biserica iti deschid casele lor si te trateaza ca pe un frate.

Cind nu poti sa tii pasul si ramii in urma - lumea te paraseste. Biserica se apleaca cu intelegere si te ia de mina.

Cind iti pierzi calmul si te biruiesc nervii - lumea iti raspunde cu aceiasi moneda. Cei din Biserica iubesc cu intelegere si asteapta cu rabdare.

Cind ti se deschide calea spre succes - lumea te trage inapoi de picioare, invidioasa. Biserica te incurajeaza si "iti face galerie".

Cind esti handicapat - lumea te claseaza ca incompetent si te izoleaza. Biserica te inconjoara cu dragoste si te considera un copil al Domnului.

Cind ai patit-o si te-ai ars pe propria-ti piele - lumea spune ca asa-ti trebuie si te pune inapoi in banca ta. Biserica manifesta mila si se repede sa-ti vindece ranile.

Cind esti in lipsa - lumea te dispretuieste. Biserica imparte cu tine tot ce are.

Cind te napadesc problemele - lumea iti da o sumedenie de sfaturi. Biserica te ia de mina si merge alaturi de tine.

Cind ti se ofera o sansa si ajungi intr-o pozitie importanta - lumea te lauda pe fata, dar te dispretuieste pe ascuns. Cei din Biserica se bucura si stiu sa dea intiietate unii altora.

Biserica este comunitatea celor "chemati afara" din sistemul corupt al lumii pentru a forma societatea aleasa a celor ce traiesc inca de pe acum avanpremiera Imparatiei care va sa vina. Desi mai sintem "in lume", noi nu mai sintem "din lume" si nici "ai lumii". Noi sintem "fii ai zilei" si vestim tuturor zorii unei existente care va veni odata cu intoarcerea Domnului Isus pe pamint.

(Fratele Simion Cure imi povestea despre unul dintre cele mai folositoare sfaturi pe care le-a primit de la Petru Belicov sau fratele Dirla, cind acestia ii erau profesori la Seminarul Teologic din Bucuresti: "Fratilor predicatori, niciodata sa nu va urcati la amvon, ci sa coboriti la el! Cine n-a stat mai intii in partasie cu Domnul pe munte, ca Moise, nu are ce mesaj sa le aduca celor din vale. Nu va mirati ca nu va straluceste fata, daca n-ati stat mai intii pe munte in partasie intima cu Dumnezeul cel Atotputernic. Oamenii care va vor asculta Duminica nu vor sti ce ati facut voi toata saptamina, dar vor simti cu siguranta daca "ati umblat cu Domnul" sau daca ati umblat prin vaile Sodomei". Acelasi lucru se poate spune si despre viata si impactul social al Bisericii in lume. Biserica nu este o organizatie si n-ar trebui niciodata sa se multumeasca doar cu o viata de organizatie omeneasca. Ea are privilegiul de a fi pe pamint o extensie a cerului, un trup spiritual al carui Cap este asezat pe tronul Universului, un organism spiritual in care pulseaza inca de pe acum "puterile veacului viitor".)

Intre teologia Bisericii si ucenicia crestina este uneori o prapastie imensa si acuzatoare. Este scris ca oamenii din Bisericile formaliste ale sfirsitului de veac vor avea "doar o forma de evlavie, dar tagaduindu-i puterea" (2 Tim. 3:5).

A venit vremea sa ne dezbracam de formalism si de ipocrizie si sa ne intoarcem la izvorul curat al unei vietii care sa-L imite si sa-L ilustreze pe Domnul. A venit vremea sa ne intoarcem la un stil de viata simplu si practic ... la bune relatii cu ceilalti ... la omenie si la intr-ajutorare frateasca!

"No copyright, just spread the light."
Aceste materiale pot fi (partial sau in totalitate) preluate, publicate, predicate si bineinteles prelucrate spre o necesara imbunatatire.

Spune-mi parerea ta despre aceasta carte (click si scrie-mi un mesaj)